LITERA

EMILY GUNNIS

„Captivant şi plin de suspans." JESSICA FELLOWES

boíl BOOH

s

LITERA

pier
dută

„Captivant şi plin de suspans." JESSICA FELLOWES

boxX **BOOH**

Sbol* bOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficţiune contemporană - romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate

sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi - cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

EMILY GUNNIS

Feti ta

5

pier
dut

ă

Traducere din limba engleză şi note **MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU**

conformitate cu Copyright, Designs and Patents Act 1988. Ediţie publicată pentru prima dată în 2019 de HEADLINE REVIEW, un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail:

contact@litera.ro www.litera.ro

Fetiţa pierdută **Emily Gunnis**

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor:
Mihaela Serea Corector: Cătălina
Călinescu Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia
Coşman
Seria de ficţiune a Editurii Litera este
coordonată de Cristina Vidraşcu
Sturza.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
a României

GUNNIS, EMILY Fetiţa pierdută / Emily Gunnis; trad. din lb. engleză şi note: Mihaela-Magdalena Dumitru. - Bucureşti: Litera, 2021 ISBN 978-606-33-7279-

7ISBN EPUB 978-606-33-7512-5 I.

Dumitru, Mihaela-Magdalena (trad.)

821.111

Pentru soţul meu Steven, dragostea mea, viaţa mea, căutătorul meu în înălţimi;

nu am ştiut că sunt pierdută până ce te-am găsit pe tine. Adeseori iubirea nu îşi cunoaşte profunzimea până în ceasul despărţirii

Kahlil Gibra

*n***PROLOG.** *Sâmbătă, 19 noiembrie 1960*

- Vă rog, lăsaţi-mă să ies, domnule. Nu mă simt bine.

Rebecca s-a uitat peste masă la poliţistul care purta ochelari cu rame metalice şi

care nu o lăsase să iasă din camera pentru interogatoriu de când sosiseră, în urmă cu două ore.

Detectivul Gibbs a tras adânc din ţigara Woodbine, apoi a suflat fumul gros şi cenuşiu în încăperea neaerisită.

Rebecca şi-a privit ţintă mâinile: picături minuscule din sângele mamei sale îi împroşcau încheietura mâinii drepte şi a început să le râcâie cu unghiile. încă purta

cămaşa de noapte în care dormise. Urmele de sânge se întindeau de-a lungul tivului. Voia să o smulgă de pe ea, să intre în cadă, să se scufunde în apă şi să nu mai iasă la suprafaţă.

- Aproape am terminat. Trebuie doar să mai clarific câteva detalii în mintea mea înainte de a dactilografia declaraţia.

Detectivul Gibbs s-a aplecat înainte, cu ochii pironiţi în ochii ei şi a strivit

ţigara Woodbine sub arătătorul pătat de nicotină.

- îţi aduc nişte apă.

Când s-a ridicat, scaunul a zgâriat podeaua de gresie, scoţând un scârţâit strident care a speriat-o. Şi-a tras în jurul ei pătura din lână aspră. Tremura de frig. îi era atât de frig!

Detectivul Gibbs a lăsat uşa să se trântească în urma lui. Pe Rebecca o usturau ochii când s-a uitat la ceas: 4 dimineaţa. Niciodată nu

stătuse trează până la ora asta. Ea şi Harvey se ascundeau uneori împreună în adăpostul antiaerian, noaptea târziu, pentru a scăpa de furiile tatălui ei, dar dorinţa lui de a găsi uitarea în whisky îi îneca de cele mai multe ori accesul de furie înainte de miezul nopţii.

Când începeau ţipetele, îi trimitea un semnal lui Harvey de la fereastra dormitorului ei cu o lanternă pe care i-o dăruise chiar el,

iar băiatul traversa în fugă câmpul de porumb şi deschidea trapa adăpostului antiaerian de sub Casa Seaview. Aici îl aştepta, după ce pătrunsese în adăpost prin chepengul din dulapul aflat sub scară. O micuţă cavernă subterană pe care tatăl ei o umpluse cu conserve, cărţi şi lumânări, în caz că se întorcea inamicul german cu gândul de a-i măcelări familia. Paranoia fără sfârşit a tatălui ei, care le

transformaseră ei şi mamei viaţa într-un iad, i-a oferit, fără să îşi dea seama, o scăpare.

Rebecca a rămas pe scaun, privind secundele care se scurgeau pe ceas, iar trecerea timpului o ducea tot mai departe de ultima dată când îşi văzuse mama. Ultima dată când avea s-o mai vadă vreodată pe mama ei. încă o vedea înaintea ochilor: gura care icnea după aer, buzele ei frumoase, care

o sărutaseră de atâtea ori, pielea care îşi pierdea culoarea, ultima suflare şi viaţa care o părăsea.

Liniştea încăperii pline de fum îi bubuia în urechi. îşi simţea trupul epuizat, dar mintea ei relua iar şi iar scena care o întâmpinase atunci când, auzind ţipătul mamei sale ce trecuse prin pereţi, dăduse fuga din dormitorul ei în camera de zi de la Seaview: mama ei, zăcând întinsă pe covorul

deschis la culoare pe care Rebecca o văzuse de atâtea ori scuturându-l de praf pe treptele luminate de soare ale căsuţei lor.

Un covor acum colorat în roşu de sângele care îi curgea din urechi şi din nas. Avea ochii umflaţi, nu mai putea să îi deschidă de atâtea lovituri date de tatăl ei cu bocancul negru şi greu, aşa încât nici nu şi-a văzut fiica în pragul uşii.

- Aşadar, domnişoară Waterhouse, a zis detectivul Gibbs, făcând- o să tresară când a intrat. Să reluăm toată povestea.

Părea deja că totul s-a petrecut într-o altă viaţă, cum stătea în pat cu numai câteva ore înainte ca furtuna dinspre Golful Wittering să îi şuiere pe la fereastră. Cu toată pătura în plus pe care o scosese din dulap, extremităţile îi pulsau de frig.

Şi-l imaginase pe tatăl ei gemând în timp ce aprindea focul, bombănind de unul singur în vreme ce praful îl făcea să tuşească. Mama îl privea probabil, cu părul drept, gri închis, ridicat într-un coc şi picioarele obosite întinse pe scăunelul din faţa ei, aşteptând în tăcere ca accesul lui de furie să treacă odată cu aprinderea vreascurilor. După ce a aprins focul, tatăl ei a luat cheia din sertarul biroului, s-

a apropiat de dulăpiorul încuiat şi a scos pistolul Luger, aşa cum făcea în fiecare zi de luni, l-a desfăcut meticulos în bucăţi şi i-a curăţat mânerul cu ulei de in, în timp ce mama îl privea probabil îngrijorată.

- Nu ne permitem toţi să fim la fel de naivi ca tine, Harriet, a zis el. Bărbatul trebuie să îşi poată apăra familia.

Rebecca simţea tensiunea prin podea. Era o tăcere

mormântală, aşa cum era de fiecare dată când tatăl ei avea gânduri negre. Era o zi încordată, căci părinţii ei fuseseră chemaţi la director să discute despre ea. Tatăl ei nu îi mai vorbise de atunci, decât pentru a-i spune că plecau de la Seaview la prima oră a dimineţii şi că nu îl va mai vedea niciodată pe Harvey Roberts.

- Vă rog, lăsaţi-mă să îl văd pe Harvey, l-a implorat pe poliţist.

- La momentul potrivit. Harvey Roberts devenise o pacoste, aşa că a trebuit să-l băgăm într-o celulă.

O încerca din nou senzaţia de greaţă, căci prezenţa lui Gibbs o copleşea. îi amintea de unul dintre şobolanii care mişunau pe lângă ţarcurile mieilor de la Ferma Seaview. Avea dinţi îngălbeniţi şi ascuţiţi; capetele mustăţii negre şi groase îi zvâcneau

când vorbea, ca firele din mustaţa unei pisici.

Rebecca şi-a stăpânit şuvoiul de lacrimi. La scurtă vreme după ce fusese condusă în camera de interogatoriu, auzise vocea lui Harvey care o striga de afară, de pe coridor. Apoi a auzit câţiva poliţişti care vorbeau unul peste altul, strigându-i să se calmeze, ameninţându-l că îl vor închide peste noapte. Bătuse cu pumnii în uşa care îi

despărţea, dar vocea i-a slăbit când l-au târât pentru a-l îndepărta de acolo.

-Dar tatăl lui Harvey? Eu nu am decât treisprezece ani. Nu ar trebui să am un adult de faţă?

Vocea Rebeccăi tremura, văzând cum se chiora la ea detectivul Gibbs.

-Ted Roberts este în stare de ebrietate - nu ştie nici cum îl cheamă în acest moment, aşa că nu îţi poate fi de mare ajutor, mă tem.

Sunăm la serviciile sociale de cum se deschide biroul lor şi vei fi pusă sub un ordin de plasament.

- Ce înseamnă asta? a întrebat ea, simţindu-şi inima inundată de panică.

Gibbs se uită fix la ea.

-înseamnă că vei fi plasată în grija autorităţii locale şi ţi se va repartiza un asistent social care va fi responsabil de cazul tău.

-Dar eu vreau să locuiesc cu Ted şi Harvey, a zis

Rebecca fără să îşi mai poată stăpâni lacrimile. Vă rog, lăsaţi-mă să merg la baie, nu mă simt bine.

- Vezi tu, cu cât ne explici mai clar ce s-a întâmplat, cu atât mai repede vom termina aici.
- Dar v-am explicat clar, v-am spus totul. Vă rog, nu mă obligaţi s-o iau de la început.

Nu voia să-şi amintească sunetul vocii ridicate a tatălui ei, care străpunsese

vuietul furtunii de afară. Urletul care trecuse prin scândurile podelei şi vocea mamei sale, încercând să-l calmeze. Şi-o imagina pe mama ei tremurând în fotoliu, îşi imagina teama ei de ceea ce urma să se întâmple. în camera de jos s-a auzit zgomotul a ceva spart. Inima Rebeccăi bubuia dureros, iar vântul şi ploaia răpăiau în geam; fata şi-a tras păturile peste cap.

- De data asta voi scrie ce zici, iar apoi secretara poate dactilografia declaraţia ta când va veni, la începutul turei, a zis el cu un oftat, suflând fumul. Mai spune-mi o dată, ce a făcut mama ta de l-a enervat pe tatăl tău în seara asta?

Rebecca şi-a şters o lacrimă, mânioasă. Simţea că i se sfărâmă capul: nu avea cum să îl facă pe omul acesta să înţeleagă ce înseamnă să

trăieşti cu un om asemenea tatălui ei.

- Nu a făcut nimic. Nu era nevoie să facem nimic. Se întâmpla câteodată să las un creion pe masă, sau poate mama nu împăturea corect un prosop. Tata suferă de nevroză cronică în urma războiului. A fost tratat la Spitalul de Psihiatrie Greenways, dar nu s-a refăcut complet. Are un temperament violent şi până şi cel mai mic zgomot sau

cea mai mică supărare îi poate declanşa amintiri.

- Dar astăzi s-a întâmplat ceva care l-a înfuriat? Ai zis că ai chiulit de la şcoală.

Poliţistul o ţintuia cu privirea, cu stiloul pregătit. Rebecca a închis ochii şi s-a gândit la ziua dinainte, când era o altă persoană, o fetiţă care avea o familie şi care aştepta pe coridor, în faţa biroului directorului, privind ţintă la covorul portocaliu care făcea vârtejuri şi

ascultând ecoul vocilor dinăuntru.

- De vină este băiatul acela, Roberts, este o influenţă proastă.

Directorul vorbea tare şi Rebecca şi-l imagina plimbându-se încolo şi încoace, cu mâinile la spate, prin faţa părinţilor ei aşezaţi pe scaune.

- Locuiesc la ferma învecinată cu Seaview Farm, iar Ted a angajat-o pe soţia

mea cât timp eu am fost spitalizat la Greenways. Tatăl ei vorbise cu o voce calmă, aşa cum făcea întotdeauna în afara casei lor izolate.

- Drept urmare, Rebecca şi Harvey au crescut împreună şi, din nefericire, eu nu m-am aflat prin preajmă, ca să pun capăt duratei nesănătoase de timp pe care îl petreceau împreună.

- Dacă aş fi în locul dumitale, aş avea încredere în instinctele mele, domnule Waterhouse. Am crezut că Rebecca are în vedere ceva mai mult decât să fie nevastă de fermier, dar mă tem că relaţia cu tânărul Roberts are un efect negativ, deoarece notele ei au început să scadă.

- Notele ei? a zis mama îngrijorată. Şcoala este foarte importantă pentru ea - vrea să devină doctor.

S-a oprit, ca şi cum s-a simţit deodată jenată de intervenţia ei.

- Este cam târziu să te mai agiţi acum. Eu te-am avertizat în privinţa acestor oameni, Harriet.

- Vedeţi dumneavoastră, în cazul majorităţii fetelor, eu văd că ambiţiile sunt date uitării când se îndrăgostesc, spusese directorul foarte prozaic.

- Să se îndrăgostească? Tatăl ridicase tonul, în ciuda

obiceiului său. Are abia treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

- Aş putea să întreb, au existat probleme acasă în ultimul timp? a zis directorul, înaintând cu mare grijă.

- Nu, nu îmi vine nimic în minte. Tu ce zici, Harriet?

Rebecca îşi ţinuse răsuflarea. Amândoi ştiau bine de ce chiulise în ziua aceea, de ce fusese disperată să îl vadă pe Harvey. Tatăl ei o ducea departe de Seaview

şi de Harvey, singurele lucruri care o ajutaseră să supravieţuiască.

Notele ei nu scădeau din cauza lui Harvey, ci pentru că o epuiza viaţa trăită în frică. Pentru că nu i se terminau coşmarurile decât atunci când începea o nouă zi de călcat pe coji de ouă. Pentru că trăia într-o casă unde îi era teamă să intre într-o cameră ca să nu dea de tatăl ei acolo; unde udase patul până la unsprezece ani,

deoarece îi era prea frică să se ridice din pat noaptea, ca să nu se întâlnească cu el. Pentru că privindu-l cum o bate pe mama ei ajunsese să se simtă uşurată de tensiunea aşteptării permanente ca totul să înceapă. Şi, de fiecare dată, mama ei îi cerea iertare în numele lui, îi găsea scuze, îşi tampona gura însângerată şi îşi spăla sângele de pe faţă deasupra chiuvetei din

ceramică din mica lor bucătărie.

- De ce ai simţit nevoia să pleci de la şcoală astăzi fără permisiune? a întrebat detectivul Gibbs, readucând-o brusc în prezent.

-M-am dus să îmi iau rămas-bun de la Harvey, a zis Rebecca încet.

Tremura de-acum, întregul corp începea să intre în stare de şoc.

- Pentru că urma să vă mutaţi?

Gibbs a aşteptat ca fata să încuviinţeze înainte de a mâzgăli cuvintele ei pe hârtie.

- Aduna fân la Spitalul de Psihiatrie Greenways. Au acolo o fermă unde lucrează pacienţii. Harvey şi tatăl lui stau la hanul din localitate în timpul săptămânii, aşa că ştiam că nu aveam să îl văd înainte de plecare.

Rebecca a închis ochii şi a răsuflat încet, încercând să îşi domolească greaţa.

- Ne-am cam îndrăgostit, nu-i aşa?
- Pe Ted şi Harvey îi consider că fac parte din familie. Au primit-o la ei pe mama când eu eram un bebeluş, iar tata a fost trimis la Greenways. Am fi rămas pe străzi dacă nu erau ei.

Detectivul Gibbs a dat din cap încetişor.

- Şi cum ai ajuns la Greenways după ce ai fugit de la şcoală?
- Am luat autobuzul.

Rebeccăi îi zvâcnea stomacul de durere. Tamponul sanitar din chiloţi îi irita pielea şi era sigură că trebuie schimbat, dar nu avea la ea decât cămaşa de noapte cu care era îmbrăcată. Ura lucrul acesta la care o supunea corpul ei - mizeria, durerea, nu doar în stomac, ci şi în spate, în picioare. Ura firele de păr dintre picioare, sânii care îi creşteau, dureroşi şi omniprezenţi. Nu voia să i se

schimbe corpul şi nu vedea la ce i-ar sluji. Ştia că, spre deosebire de celelalte fete din clasa ei, care deja chicoteau la ideea de a se căsători şi a avea copii, pe ea gândul acesta o umplea de groază.

-Să nu te măriţi, Rebecca, este un joc pentru fraieri, îi şoptise mama într-o seară, când curăţau cartofii pentru cină. Ţi-am pus nişte bani într-un cont, ca să poţi studia medicina.

A privit dincolo de uşa bucătăriei, spre locul unde Jacob îşi citea ziarul şi apoi s-a uitat din nou la ea.

- Nu este nevoie să spui nimănui despre bani. Promite-mi că orice s-ar întâmpla, îţi vei termina studiile.

A tresărit în momentul în care mama ei a scos o broşură de la poştă din fundul unui sertar şi i-a îndesat-o în mână. Simţea că va începe să plângă şi o

apăsa toată tensiunea aceea care umplea întotdeauna casa.

- Promite-mi.
- îţi promit.

Totul începuse în ziua în care tatăl ei se întorsese de la Greenways, iar ea se uitase la el, care o privea aspru, cu ochi întunecaţi şi abătuţi şi cu un zâmbet forţat întipărit pe faţa marcată de o cicatrice.

- De ce, mămico? De ce ţipă la tine şi te loveşte?

Nodul din stomac pe care i-l pricinuise străinul acesta îi denatura deja neînfricarea senină. Acum o urma un nor negru, oriunde se ducea. Nu putea suferi să fie singură cu el şi se ascundea după fusta mamei de câte ori ieşea el din dormitor, cu privirea înceţoşată şi o dispoziţie proastă.

- De acum încolo, lucrurile se vor schimba acasă, micuţo, pentru că tati este un pic trist şi speriat de

luptele duse în război. Dar trebuie să stai lângă cei pe care îi iubeşti, chiar şi atunci când nu sunt atât de buni şi de prietenoşi pe cât ai dori tu. Se va simţi mai bine în scurtă vreme.

La vârsta de cinci ani, viaţa pe care o cunoscuse până atunci luase sfârşit. Căminul lor lipsit de griji şi iubitor devenise peste noapte o închisoare. Râsetele, mirosul brizei mării care intra prin ferestrele deschise,

nisipul de pe podeaua bucătăriei, muzica de la radio. Când el intra pe uşă, inima mamei ieşea.

- Şi ce s-a întâmplat când ai ajuns la Greenways? a întrebat detectivul Gibbs, aplecându-se în faţă pentru a ridica o cană de cafea acum rece.

Rebecca s-a întors la după-amiaza trecută. Frigul muşcător o izbise când coborâse din autobuz, prevenind-o parcă să facă

drum întors. Simţind că îi tremură stomacul, a mers spre clădirea în stil gotic, de trei etaje, de la marginea oraşului Chichester. Porţile înalte, din fier forjat, un avertisment grav că odată intrat, era aproape imposibil să mai ieşi.

La scurtă vreme după ce porţile se închiseseră cu zgomot în spatele ei, un bărbat proaspăt bărbierit s-a apropiat de ea, blocându- i drumul şi ferindu-şi privirile.

- Care este ziua ta de naştere? a întrebat el, legănându-se uşurel de pe un picior pe celălalt.
- Nu te ruşina. Spune-i lui George data naşterii, iar el îţi poate spune în ce zi a săptămânii te-ai născut.

Uşurată, se întorsese să îl privească pe Harvey, care îi zâmbea îmbrăcat în salopeta lui plină de noroi, cu părul blond căzându-i peste ochii albaştri.

- Bine. M-am născut pe 8 ianuarie 1947.

Spre uimirea ei, George, fără să ezite nici o clipă, a trântit-o:

- Miercuri, apoi holbându-se la ea, a adăugat: Tu eşti fata din tablou.

- Este incredibil. De unde ştie? a zis Rebecca. Despre ce tablou vorbeşte? a continuat ea, încruntându-se.

Harvey a ridicat din umeri.

- George are o minte sclipitoare, dar este complet

instituţionalizat. Nu ar supravieţui în afara acestor ziduri acum.
j Nu aşa mi-am imaginat că va fi - am crezut că sunt toţi închişi.
încercase să nu se holbeze, dar curiozitatea a învins-o. Frigul muşcător o făcea să tremure.
- Vezi tu, cei care se plimbă liberi sunt cei despre care doctorii cred că trebuie să fie ţinuţi ocupaţi cu o activitate fizică, dar cei care

sunt psihotici, care sunt un pericol pentru ei înşişi şi pentru alţii, sunt încuiaţi în aripa B, acolo, sus, a zis Harvey, arătând spre zecile de ferestre cu arcade care îi priveau de pe faţada clădirii principale. Dar ce cauţi aici? Nu ar trebui să fii la şcoală? Harvey a condus-o departe de vântul aprig, dincolo de uşă, şi au intrat pe la capătul unui coridor aparent nesfârşit, ieşit parcă dintr-un coşmar. în aer se simţea o

tensiune şi se auzea ceea ce părea a fi o femeie care ţipa ca din gură de şarpe.

- L-am găsit pe Harvey şi i-am spus că plecăm, i-a zis Rebecca încet lui Gibbs.
- Şi el ce a zis? a întrebat el ridicând privirile din notiţele lui şi privind-o cu asprime.

Rebecca a făcut o pauză.

- A zis că va veni la Seaview în seara aceasta şi o să fugim împreună.

îl vedea chiar şi acum, privind-o fix, cu ochii lui de un albastru ca ai bebeluşilor.

- Dar Ferma Seaview este casa ta. Tatăl tău ar fi pierdut fără tine.

- Se descurcă el. Ştie cât de mult... cât de mult ţin la tine, a zis Harvey şi a lovit cu vârful piciorului în pământ.

- Unde putem pleca? Şi şcoala? Dacă plec cu tine, nu îmi voi termina niciodată studiile şi voi sfârşi ca mama.

Lacrimi de spaimă îi pârjoleau ochii.

- Şi tu cum ai reacţionat la propunerea lui?

Gibbs s-a aplecat spre ea, privind-o ţintă, iar respiraţia lui încărcată de tutun absorbea tot oxigenul din aer.

- Am spus că nu o pot părăsi pe mama, a zis Rebecca în timp ce îi scăpa o altă lacrimă.

îi era teamă să plângă; dacă începea, nu se mai putea opri.

- Aşa că ai plecat? a întrebat detectivul Gibbs.

Rebecca a încuviinţat din cap.

- Dar când am ajuns la tine acasă în seara asta, ai spus că ai auzit pe cineva la uşă înainte să cobori şi să îi găseşti pe părinţii tăi. Iar persoana aceasta pe care ai auzit-o a pornit cearta care a dus la moartea părinţilor tăi.

Crezi că persoana aceea a fost Harvey?

-Nu.

Auzea încă ferestrele dormitorului ei scuturate de vijelia neobosită, parcă gata să se fărâme, huruitul ciocănelului de metal la uşă, care probabil nu fusese decât urletul vântului.

- De ce eşti atât de sigură?
- Pentru că atunci când am coborât, nu era nimeni în casă. Probabil mi s-a părut.

Era furtună, lovea zdravăn în ferestre, nu am auzit bine.

- Dar ai spus că l-ai auzit pe tatăl tău vorbind cu cineva şi că a izbucnit o ceartă. N-ar fi logic ca această persoană să fie Harvey, dacă a promis că va veni după tine?

Gibbs s-a aplecat mai mult spre ea şi Rebecca a simţit că i se încordează tot corpul şi o încearcă din nou crampele.

-Nu.

Rebecca a scuturat din cap. Trebuia să iasă din această cameră. Nu putea să respire. Simţea mirosul de ars care a venit dinspre pistolul Luger când s-a declanşat.

- De ce?

- Pentru că Harvey nu ar fi lăsat-o pe mama să moară pe podea în felul acela. O iubea.

- Ar fi putut să îl împuşte pe tatăl tău pentru a o salva pe mama ta?

- Nu.

- De unde ştii?
- Pentru că ştiu. Nu ar putea face aşa ceva. Vă rog, domnule, mi se face rău.
- Ei, din fericire pentru el, taică-său este un alcoolic, aşa că s-au găsit martori care spun că au fost amândoi la King's Head în seara asta.
- Atunci de ce mă mai întrebaţi? De ce nu mă lăsaţi să plec? Vă rog, mă simt foarte rău.

Rebecca simţea cum i se precipită voma dinspre stomac.

- Pentru că nu sunt sigur că îmi spui totul, domnişoară. Cred că ascunzi ceva. Şi că bănuieşti cine ar putea fi persoana care era la uşă.

Lacrimile s-au pornit de data aceasta. îi era teamă că se va îneca cu voma care îi ardea gâtlejul.

- Vă rog, domnule, nu era nimeni când am coborât

scările. Nu era nimeni altcineva în casă.

- Iar tatăl tău deţinea un pistol?

Rebecca a dat din cap, ducând o mână la gură când sunetele nopţii trecute i-au răsunat în urechi.

îşi băgase capul sub pături când furtuna se înteţise, ca un ecou a ceea ce se petrecea la parter. Ţipetele, zgomotele de lucruri sparte, furia tatălui ei, care îi bubuia prin vene, simţind-o de parcă

era furia ei. Rămăsese întinsă în pat, paralizată de indecizie, până ce auzise ţipetele mamei sale trecând prin podea, forţând-o să acţioneze, să se ducă la ea.

- Mamă!

O strigase, deschizând uşa dormitorului şi repezindu-se pe scări în jos, spre scena înfiorătoare care se desfăşura în camera de la parter.

Acum gura i se umplea de vomă şi, când a început să îi

curgă printre degetele care îi acopereau gura, iar acidul din stomac să o ardă, a icnit puternic şi s-a îndoit de mijloc.
Detectivul Gibbs a sărit în picioare, dar era prea târziu: se întinsese peste notiţele lui, peste masă, pe podea. Când bucăţelele de la ultima masă pe care o luase cu mama ei - ultima lor cină, în timpul căreia nimeni nu rostise nici un cuvânt - au acoperit pantofii negri şi

lucioşi ai detectivului, iar puţinul aer rămas în cameră s-a împuţit, interogatoriul s-a sfârşit brusc.

1. HARVEY. *Ora 9.00 dimineaţa, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey Roberts s-a apropiat de fereastra bucătăriei sale de la fermă şi a privit dincolo de curtea acoperită de gheaţă, către South Downs[1]. Era treaz de numai câteva ore, dar abia mergea de oboseală, după

timpul petrecut ţinând-o de mână pe fiica sa în timpul travaliului. Când ajunsese într-un final acasă, în patul lui, abia dacă dormise şi îşi petrecuse mai toată noaptea făcându-şi griji pentru ea. A luat o înghiţitură de cafea şi s-a străduit să îşi adune forţele pentru o nouă tură lungă la Spitalul St Dunstan.

Fuseseră câteva zile înfiorătoare. Fiica lui, Jessie, intrase în travaliu cu trei săptămâni înainte de data

când ar fi trebuit să nască şi, cum prietenul ei, Adam, era în Nigeria, la o şedinţă foto, telefonul care sunase duminică la ora 2 dimineaţa, a fost cel al lui Harvey. Se îmbrăcase în grabă şi condusese până în Chichester, acolo unde ultimii cheflii de sâmbătă seara îşi croiau încă drum spre casă. Când Jessie a deschis uşa apartamentului de epocă, cu două camere, în care locuia împreună cu

Adam, îşi scosese deja pijamaua şi se îmbrăcase.

-Cred că a început, tati, a zis ea, cu un chip care semăna mai puţin cu scriitoarea de treizeci şi nouă de ani care devenise şi mai degrabă cu fetiţa pe care o mângâia altădată, după un vis urât.

Părul lung până la umeri, cu şuviţe vopsite, tuns în stil bob elegant şi, de obicei, uscat cu peria era prins la spate într-o coadă; tenul ca

de porţelan nu purta urme de machiaj, iar ochii verzi îi erau încadraţi de ochelari cu rame din baga.

Stătuseră în picioare în dreptul ferestrei glisante mari din camera de zi a lui Jessie, holbându-se unul la celălalt în stare de şoc.

- Nici măcar nu am intrat în concediu, a zis Jessie în cele din urmă. Camera copilului nu este gata şi nu am nimic de mâncare. Ochii i s-au umplut încet-încet de

lacrimi. Adam trebuie să se întoarcă abia săptămâna viitoare. Nu reuşesc să dau de el. Nu pot trece prin asta fără el.

-Este în regulă, draga mea, spusese el. Dau eu de el. Va ajunge acasă cât se poate de repede - s-ar putea să nu fie decât o alarmă falsă.

Instinctiv, spusese cuvintele pe care voia să le audă ea, chiar dacă ştia că

cel mai probabil era o minciună.

-Ce-ar fi să mergem la spital, ca să fii consultată? Ai pregătit o geantă cu lucruri?

- Nimic nu este cum trebuia să fie, tati. Nici bazinul pentru naştere nu l-am instalat, a zis Jessie, privind spre cutia care aştepta încă în hol. Tocmai am sunat-o pe moaşă şi mi-a zis că trebuie să merg la spital, pentru că este încă prea devreme. Plănuisem

totul - voiam să nasc acasă, nu voiam să mergem la spital.

După aceea, i se păruse că a intrat într-o stare de agitaţie crescândă din care simţea că nu mai ieşise. A pus un braţ în jurul umerilor ei şi i-a spus că totul este bine, că dacă se aşază pe pat şi îi arată unde sunt lucrurile de care are nevoie, poate să i le adune el.

Dar tot ce sugera el era greşit: rochii şi pulovere în

loc de pijama şi pantaloni comozi, iPadul în locul fişei cu planul de naştere, la care ea şi Adam petrecuseră multe ore şi pe care acum Harvey n-o găsea. Şi avea dureri prea mari ca să poată sta locului. Se mişca încolo şi încoace, răstindu-se la fiecare sugestie a lui, până când au adunat în sfârşit lucrurile pe care trebuia să le ia.

- Nu iei şi periuţa de dinţi?

- Bine, a reuşit ea să zică, după care a întins o mână spre perete, pentru a se sprijini şi a scos un urlet de durere.

Harvey s-a repezit în baie şi a luat-o. Dulăpiorul de medicamente era deschis şi ochii i-au căzut pe cutia de Citalopram, antidepresivul pe care Jessie îl lua de când murise mama ei vitregă, în urmă cu doi ani.

- Arunc şi astea în geantă, da? a zis el, ieşind din baie şi mergând spre ea.

Jessie a clătinat din cap.

- Nu le-am mai luat - moaşa mi-a zis că nu pot alăpta cât timp le iau.

Harvey a simţit o greutate în stomac. Fusese un carusel de suferinţă pentru amândoi, iar Jessie îi supravieţuise doar datorită nenumăratelor şedinţe de consiliere şi colacului de salvare numit Sertralină.

-înţeleg, a reuşit să spună, ştiind că era prea târziu ca să mai spună altceva. Moaşa ţi-a spus despre biberon? Ţie nu ţi-a făcut nici un rău.

Harvey a încercat să îşi mascheze supărarea cu un zâmbet.

-Nu, tată, i-a trântit-o Jessie. Vreau să alăptez la sân. Este cel mai bine pentru copil. Oricum mă gândeam să renunţ la pastile. Adam zice că nu mai am nevoie de ele.

Harvey a rămas în faţa fiicei sale într-o tăcere uluită. Simţea că Adam habar n-avea despre adâncurile în care se scufundase Jessie după ce murise Liz, femeia care îi fusese ca o mamă de când era abia un bebeluş, iar să o încurajeze să renunţe la medicamente când mai avea puţin şi năştea, iar el era plecat cu serviciul, nu făcea decât să o dovedească.

Dar când a dat să spună ceva, să o implore să se mai

gândească, a simţit mâna lui Liz pe braţul lui, trăgându-l în spate, oprindu-l. Aşa că nu a mai spus nimic. în absenţa mâinii călăuzitoare a soţiei sale, se simţea paralizat.

într-adevăr, din clipa în care Jessie îi deschisese uşa, simţise cum moartea soţiei sale năvălise înapoi peste ei. Parcă primea vestea din nou. Ştia că şi Jessie simţea aceleaşi lucruri: furia cauzată de pierderea suferită plana în aer, între ei; furia

pentru că vor fi nevoiţi să se descurce fără ea; că, aşa cum se întâmplase de fiecare dată, el nu era la înălţimea responsabilităţii.

în timp ce părăseau apartamentul, în tăcere, i-a trecut prin minte că Jessie i-ar fi spus mamei sale vitrege că se gândea să renunţe la Citalopram. Ar fi menţionat acest lucru la o ceaşcă de ceai sau în timpul unei plimbări de duminică după-amiază, iar Liz ar fi găsit o

cale să o facă să se răzgândească. Sertralina o făcuse pe Jessie să uite cât de rău a fost totul - atacurile de panică, tulburarea obsesiv- compulsivă; toate lucrurile care atinseseră apogeul înainte de apariţia lui Adam, la un an după moartea lui Liz. Iar acum, decizia potenţial catastrofică fusese deja luată şi era prea târziu ca Harvey să mai poată face ceva.

- Auuu! a ţipat Jessie când au trecut pe lângă afişul care anunţa că liftul este defect şi au început să coboare pe scări.

S-a oprit la fiecare val de durere, ţinându-se strâns de balustrada din lemn a celor trei etaje de scări, până la maşina lui Harvey.

în timp ce o privea neajutorat, Harvey se gândea la seara când încercase să abordeze subiectul mutării ei şi a lui Adam într-un loc mai

practic. îl invitaseră la cină în apartamentul imaculat al lui Adam, în care Jessie se mutase când rămăsese însărcinată, la numai şase luni după ce se cunoscuseră. După ce i-au spus că vor avea o fetiţă şi după o mulţime de îmbrăţişări, urări de bine şi plânsete, el sugerase că dacă doresc să caute o casă, astfel ca Jessie să nu se chinuiască pe scări cu un cărucior, sau să suporte zgomotele vieţii de noapte din centrul

oraşului, el ar putea să-şi reînnoiască împrumutul ipotecar şi să îi ajute cu avansul.

Jessie şi Adam se uitaseră unul la altul şi, în câteva secunde, Adam respinsese oferta. Iubeau apartamentul acesta, a zis el pe când Jessie se cuibărea lângă el pe canapeaua bej, cu perne asortate, perfect aranjate. Nu voiau să fie unul dintre cuplurile acelea care se mutau din cartierul pe care îl

iubeau şi apoi erau nefericiţi. Bebeluşul se va adapta la viaţa lor, adăugase Adam. Jessie plănuia să se întoarcă la muncă în scurt timp; nu era nevoie să se schimbe nimic. Jessie se uitase la Adam şi apoi îi zâmbise, acelaşi zâmbet pe care îl îndrepta spre el când era copil şi Harvey o întreba cum fusese la şcoală, iar ea încerca să îi ascundă faptul să o supărase din nou bătăuşul clasei.

Harvey se uitase cu atenţie la apartamentul lor elegant, cu suprafeţe albe şi nici un obiect nepus la locul său. Poze făcute de Adam în activitatea sa de fotograf de călătorii fuseseră mărite şi înrămate şi atârnau pe toţi pereţii. Totul fusese aranjat şi cartografiat cu atenţie, la fel ca viaţa lor. Harvey nu îşi putea imagina ce urma: mâncarea pentru copii, dezordinea, lipsa de somn. Munca lui Adam îl ţinea

departe multă vreme, dar când era acasă se răsfăţau - mâncau la restaurant, mergeau prin magazine, stăteau la plajă. Apoi, când începeau să se calce pe bătături şi totul devenea prea real, era timpul ca el să plece din nou în vreun loc îndepărtat. Iar Jessie se arunca din nou cu pasiune în munca ei, care - dacă avea un eveniment sau o cină cu un client - putea însemna un program de lucru de

douăsprezece ore. Lui i se părea că nu se opreşte niciodată, că îşi trage pântecele după ea prin tren până la gara Victoria şi înapoi în fiecare zi. Nu făcuseră nici o încercare de a se opri, sau măcar de a încetini şi de a se bucura de evenimentul metamorfic care urma să li se întâmple.

Dorise să se bucure pentru ei, dar de când îi spuseseră Jessie şi Adam despre copil, îl învăluise un

sentiment de depresie. Era mai mult decât tristeţea acută că Liz nu se afla acolo să împărtăşească bucuria cu el, era un sentiment rău-prevestitor care părea să crească în intensitate odată cu pântecele lui Jessie.

Ceva i se părea anormal şi bănuia că de vină era faptul că bebeluşul era şi nepoata Rebeccăi, dar nimeni nu îndrăznea să menţioneze elefantul din cameră.

Adam nu o cunoscuse pe mama naturală a lui Jessie şi, cu toate că Harvey o încurajase de câteva ori pe Jessie să îl prezinte pe Adam Rebeccăi, Jessie a şovăit. Până în urmă cu cinci zile, Rebecca nici măcar nu aflase despre bebeluş, dar vinerea trecută Jessie anunţase, spre uluirea lui Harvey, că se dusese să o vadă. îi era limpede că întâlnirea fusese un dezastru şi nu făcea decât să îi înmulţească grijile pe

care şi le făcea în legătură cu anxietatea tot mai mare de care suferea Jessie.

- Nu o vreau prezentă în viaţa noastră, tată, este prea greu. Nu vreau să fie prin jur când se naşte copilul.

Ochii lui Jessie se umpluseră de lacrimi, iar Harvey îşi simţea tot stomacul nod de îngrijorare.

Acum, Harvey şi-a lăsat jos cafeaua şi şi-a tras din nou în picioare cizmele de cauciuc. După ce ieşise cu

greu de sub duş, dusese câinii la o alergare de înviorare de-a lungul valurilor glaciale ale dimineţii, în Golful Wittering, plaja copilăriei sale, pe care nu suporta să o mai viziteze acum decât iarna, din pricina traficului aglomerat care era o pacoste în lunile de vară. Abia suporta cele două autobuze care o traversau zilnic, blocând aleea îngustă în noiembrie, iar în starea în care se afla acum, nedormit,

îi era greu să îşi astâmpere furia provocată de faptul că fusese nevoit să dea înapoi pentru a lăsa să treacă un autobuz care îi venise din faţă pe alee în dimineaţa aceea.

Semnul DE VÂNZARE din dreptul Casei Seaview a lucit în lumina dimineţii când a ajuns la capătul potecii care ducea la uşa lui. Din câte ştia el, Seaview era încă proprietatea familiei care cumpărase Ferma Seaview

de la el în urmă cu aproape patruzeci de ani.

în timp, oamenii uitaseră ce se petrecuse acolo, dar în săptămânile şi lunile de după aceea nu se vorbise despre altceva.

- Ce oribil, spuneau ei, aplecându-se unul spre celălalt, cu încântare.

- Ai auzit, legistul a spus că suferea de nevroză de război. Fetiţa lor, Rebecca, a fost în casă tot timpul. Fata i-a găsit pe amândoi. Oribil.

Dar trauma acelei nopţi a continuat, atât pentru el, cât şi pentru Rebecca, până în ziua de azi, manifestându-se cel mai vizibil în relaţia zdruncinată dintre Rebecca şi Jessie, fiica lor.

în timp ce hrănea câinii, oglinda de lângă uşa din spate i-a reflectat imaginea jalnică: cu părul albit, neîngrijit, cearcănele grele de sub ochi şi pielea pământie, îşi arăta toţi cei şaizeci şi opt de ani. Dar apoi

soarele s-a ivit dintre nori, o rază i-a strălucit pe chip în timp ce traversa curtea şi a simţit-o atât de caldă pe piele, încât, timp de o clipă, s-a relaxat şi la colţurile gurii i-a înflorit un zâmbet.

Avea o nepoată. Era Adam în hăinuţe de bebeluş, cu fruntea lui înaltă şi ochii închişi la culoare, dar era frumoasă. Iar el fusese acolo în fiecare clipă, două zile şi două nopţi la rând.

Jessie refuzase anestezia epidurală prea mult timp. în timp ce Harvey o masa pe spate şi o ţinea de mână de câte ori era traversată de un alt val de durere intensă, i-a spus că îi promisese lui Adam că va naşte natural, că voia să îl facă mândru de ea. Tatăl ei a încercat disperat să o convingă, dar ea nici nu voia să audă. Apoi, când a atins pragul durerii şi nu a mai suportat, i-au zis că este prea târziu. Când a venit timpul să

împingă, nu dormise şi nu mâncase de patruzeci şi opt de ore şi nu mai avea forţă să o facă. Bebeluşul se înţepenise, iar Harvey a privit cu groază cum doctorii au folosit ceea ce lui i se părea forţa brută, pentru a sucţiona, tăia şi trage copila moale din ea.

Jessie o numise Elizabeth Rose. Se aşteptase - sperase - ca numele să fie Elizabeth, dar aproape că era prea mult după lunile acelea în care

Jessie abia putuse să rostească numele mamei sale vitrege şi credea că ar fi o amintire funestă a ceea ce bolborosea sub pojghiţa de la suprafaţă.

Harvey a descuiat lacătul de la uşa atelierului său şi a tras de cârligul înţepenit. încercând să îşi facă de lucru înainte de a avea voie să se întoarcă la spital, a căutat uneltele de care avea nevoie pe bancul de lucru acoperit de pânze de păianjeni pentru

a repara poarta de intrare pentru maşini, care îi dăduse mereu bătăi de cap lui Jessie. Un crâmpei de lumină a pătruns prin geamuri şi a căzut pe mănuşile de grădinărit ale lui Liz. Le-a ridicat încet, şi-a strecurat degetele lungi în materialul lor elastic şi a ridicat mâinile înaintea ochilor, aşa cum făcea ea. A închis ochii.

Stăpâneşte-te, bătrâne. îi auzea vocea la fel de limpede cum auzea lătratul câinilor

de afară. *le-a| descurcat bine până acum, dar trebuie să continui Jessie are nevoie de tine. Nepoata ta are nevoie de tine.*

Şi chiar aşa era. Când au rămas singuri, la scurtă vreme după naştere, moaşa părea să o atragă pe Jessie într-un vârtej de teamă că bebeluşul nu prindea sânul. Era patru după-amiaza şi începea să se întunece, iar Jessie se apropia de a treia noapte la rând lipsită de

somn, când o moaşă a considerat că este o idee înţeleaptă să îi spună lui Jessie că are „sfârcuri ciudate".

- Trebuie să încerci să o hrăneşti, Jessie.

O moaşă cu păr negru, tuns scurt şi respiraţie care puţea a ceapă, apăruse lângă Jessie cu copilul în braţe pe când încă o coseau după naştere.

Se întorsese spre el, cu ochii mari.

- Când ajunge Adam, tată? Se întunecă, iar tu nu ai voie să rămâi cu mine în noaptea asta, numai taţii au voie. Am nevoie de el, ca să aibă grijă de ea. îmi este teamă că o va lua cineva în timpul nopţii.

Jessie avea în ochi aceeaşi privire hăituită pe care o avusese Rebecca, aceeaşi convingere că cineva voia să-i facă rău copilului ei.

- A rezervat bilet la un avion care decolează mâine-

dimineaţă. Va ajunge aici mâine-seară, scumpo, a zis el cu blândeţe, ascuzându-i faptul că tocmai îl sunase pe editorul lui Adam pentru a patra oară, cerând să îi spună unde dracu' era Adam. Nu îţi face griji pentru seara aceasta, iubito, a spus el. Să sperăm că te vor lăsa să pleci acasă în curând. Voi sta cu tine cât pot de mult, până ce ajunge Adam aici.

- De ce nu mă place? De ce nu suge? a zis Jessie, iar

pe chip avea o paloare cadaverică.

-Jessica, ştiu că este greu, dar este important să continui să încerci. Trebuie să o hrăneşti în prima oră de viaţă, altfel ar putea fi rău pentru copil. Poate dacă o mişti puţin, aşa este bine, şi îi susţii capul, ca să staţi amândouă un pic mai comod. Nu este mai bine acum? spunea moaşa, în timp ce copilul urla ca din gură de

şarpe, iar pe obrajii lui Jessie curgeau lacrimile.

- Nu am putea să îi dăm bebeluşului un biberon, până mai târziu? sugerase Harvey, străduindu-se să îşi domolească furia, dar moaşa nu s-a dat bătută şi i-a aruncat o privire de oţel.

- Bebeluşul are nevoie de colostru matern, s-a oţărât ea când Harvey a scos-o uşurel pe coridor. S-ar putea să existe un motiv pentru care nu se hrăneşte cum trebuie.

- Cum rămâne cu nevoile lui Jessie? Ştii că suferă de depresie, că a renunţat la Citalopram din cauza obsesiei ăsteia cu alăptatul la sân?
- înţeleg îngrijorarea dumneavoastră, domnule Roberts. Cunoaştem situaţia medicamentelor pe care le ia Jessica şi rămânem vigilenţi, dar bebeluşul ei are un timp scurt în care să primească colostrul. Jessie va avea

destul timp să se odihnească după aceea.

- O să moară, tată.

Jessie avea ochii larg deschişi când a intrat înapoi la ea, după ce a ieşit un pic afară, ca să ia o gură de aer şi să încerce să se calmeze. Părea foarte agitată şi nu se atinsese de mâncare. Fiica lui reacţiona la fel ca Rebecca - aceeaşi panică în priviri, aceeaşi insomnie. I se părea că retrăieşte un coşmar.

-Nu o să moară, scumpa mea, a zis el, ridicând-o pe Elizabeth din braţele lui Jessie, moment în care copilul a încetat pe loc să mai plângă, nemaifiind forţat să ia sânul.

Un poster de promovare a alăptării la sân îi privea sfidător pe amândoi: LA SÂN ESTE CEL MAI BINE. O mamă care săruta mulţumită piciorul bebeluşului ei, în timp ce copilul sugea fericit. *Laptele matern scade riscul*

de infecţii ale urechii la bebeluşi. Laptele matern scade riscul de diaree. Laptele matern scade riscul de pneumonie.

S-a apropiat de fereastră cu nepoata sa în braţe şi a privit pe deasupra oraşului Chichester, în timp ce un grup de rude gălăgioase înarmate cu baloane se opreau la patul de alături.

- Este atâta gălăgie aici, vreau să plec acasă, a zis Jessie şi a început să plângă,

iar el a încercat să o prindă de mână, ţinând copilul cu stângăcie la îndoitura cotului.

- De ce nu încerci să te odihneşti acum? a zis el, cu toată fermitatea de care era în stare. întinde-te şi încearcă să închizi ochii. Eu o să aflu când au de gând să te externeze.

- Promite-mi că nu îţi iei ochii de la ea, ca să vezi dacă se opreşte din respirat. Promite-mi, tată.

încheieturile degetelor ei erau albe când şi-a înfipt unghiile în braţul lui.

- îţi promit, scumpa mea.

Dar când Jessie a încercat să adoarmă, o doctoriţă tânără a venit să le spună că, întrucât bebeluşul nu prindea sânul şi nu se hrănea, îi recoltaseră o mostră de sânge din călcâi, care indica un nivel mare de globule albe.

- Ce înseamnă asta? se răţoise el.

- însemnă că bebeluşul prezintă semne de infecţie. O pornim pe un antibiotic cu spectru larg de acţiune, până ce vom avea timp să creştem o cultură de sânge, care durează douăzeci şi patru de ore. Când primim rezultatele, vom şti dacă i-am dat antibioticul corect şi dacă trebuie să continue tratamentul.
- O să fie bine?

Harvey s-a ridicat, ţinând-o încă pe mica Elizabeth în braţe.
Doctoriţa a dat din cap în semn de încuviinţare.
- Bănuiesc că este un streptococ de grupa B, care este o infecţie obişnuită. Va avea nevoie de antibiotic timp de şapte zile.
- Trebuie să rămână aici? Adică, i s-ar putea administra antibioticul acasă? Fiica mea are mare nevoie de linişte ca să se poată odihni.

Doctoriţa a scuturat din cap.

- Vom lua bebeluşul acum şi îi punem branula pe mână, ca să poată primi antibioticul intravenos. Mă tem că trebuie să primească tratamentul până la capăt, altfel s-ar putea agrava starea într-un timp foarte scurt.

A încercat să-i oprească, le-a spus că îi promisese lui Jessie că nu va scăpa copilul din ochi. Dar ei au insistat. Aşa că, odată ce Jessie a căzut

într-un somn agitat, a pus-o pe Elizabeth în pătuţul ei fără prea mare tragere de inimă şi i-a privit cum pleacă cu ea. Sperase că Jessie va dormi până ce o vor aduce înapoi pe Elizabeth, dar era atât de mult zgomot în salonul de spital, încât s-a trezit după numai câteva minute. S-a uitat la el, a văzut că nu o are pe Elizabeth în braţe, apoi a întors privirea spre locul

unde ar fi trebuit să se afle pătuţul.

- A murit, aşa-i? a zis ea, rămasă fără suflare de spaimă, ridicându-se în capul oaselor şi încercând să îşi coboare trupul nerefăcut din pat.

- Draga mea, copilul este bine, doar că trebuie să îi dea antibiotice. Te rog, Jessie, nu-ţi face gânduri rele.

- Antibiotice? Pentru ce? Unde este?

Jessie devenise isterică în câteva secunde şi nu s-a calmat până ce a chemat pe cineva care să o ducă la Elizabeth, într-un scaun cu rotile. Iar apoi au stat amândoi şi au privit timp de o jumătate de oră cum s-au chinuit doi pediatri să prindă o venă pe mânuţele lui Elizabeth, care urla din toţi rărunchii, fără pauză.

După aceea, lui Harvey i s-a părut că Jessie dispare cu totul înăuntrul ei. Nu mânca,

nu putea dormi, nu lăsa pe nimeni altcineva să atingă copilul.

- încearcă să o otrăvească, tată. Nu sunt medicamente, încearcă să îi facă rău.
- Scumpa mea, nu ar face nimeni aşa ceva.

-Vreau să o duc acasă. Nu vreau să se afle aici. Nu vreau să îi bage porcăriile alea în vene. Nici nu ştim ce este. Te rog, tată, vreau să ies de aici.

- Nu te pot lăsa să faci asta, draga mea, nu ai fost externată. Voi sta cât se poate de mult cu tine, iar într-o zi-două, Adam va fi aici. în scurtă vreme vei putea merge acasă.
- Te rog, tată, o omoară aici. Trebuie să ne duci acasă înainte să vină din nou după ea. Se simte rău - tu nu vezi ce îi fac? Este copilaşul meu. De ce nu ne poţi duce acasă, dacă aşa vreau? Urăsc locul ăsta.

- Draga mea, am avea multe necazuri dacă am pleca acum. Trebuie să îi lăsăm să îi administreze lui Elizabeth aceste antibiotice şi apoi vei putea pleca. Doar câteva zile.

Şi au vorbit aşa, în buclă, în timp ce noaptea se lăsa peste prima zi din viaţa micuţei Elizabeth. A stat alături de ea, încercând să o calmeze, până la ora 8, când i s-a spus că orele de vizită au luat sfârşit. Apoi a plecat,

după ce le-a convins pe moaşele neatente şi extenuate să îi promită că o vor supraveghea îndeaproape pe Jessie. Au zis că în scurtă vreme va fi disponibil un salon privat în care să o mute şi unde să se odihnească, dar promisiunea lor n-a reuşit să îi aline reaua presimţire care îl învăluia pe măsură ce se îndepărta.

Acum, traversând curtea înapoi spre casă, a văzut maşina poliţiei oprind în faţă.

A rămas ţintuit locului, dorindu-şi să poată opri timpul. Prin minte îi goneau sute de scenarii despre ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jessie, dar ştia cu siguranţă că avea legătură cu ea. Un bărbat şi o femeie au coborât din maşină, au pătruns pe poarta grădinii şi au înaintat spre el.

- Harvey Roberts?

Harvey a dat din cap în semn că da spre bărbatul înalt cu chip îngust şi prelung, care i se adresase.

- Sunt sergentul Paterson, iar aceasta este sergentul Galt, de la Departamentul de Investigaţii Criminale Brighton.
- Ce s-a întâmplat?

Harvey îşi simţea gâtul uscat. Cuvintele se înţepeniseră; nu voia să le dea drumul.

- Vrem să vorbim despre fiica dumneavoastră, Jessica.
- Ce este cu ea? Ce s-a întâmplat?
- înţeleg că nu este aici.

- Sigur că nu este aici, e în spital.
- Mă tem că Jessica a părăsit spitalul împreună cu bebeluşul la puţină vreme după ora 8 în dimineaţa aceasta. înţeleg după reacţia dumneavoastră că nu aveţi nici o veste de la ea?

Harvey a rămas cu ochii holbaţi la el, incapabil să îi răspundă.

Am putea intra în casă pentru a vorbi

?2. HARRIET. *Ziua Victoriei, marţi, 8 mai 1945*

Harriet Waterhouse s-a aşezat la măsuţa ei de toaletă din lemn de pin, lângă mica fereastră şubredă, de la ultimul etaj al casei din oraş a patronilor ei, şi a scos din sacoşă jurnalul pe care îl cumpărase în ziua aceea. Era încă împachetat într-o hârtie maronie care a pârâit ca vreascurile abia aprinse când a desfăcut-o, iar mirosul oficiului poştal s-a ridicat

dinspre pachet şi s-a impregnat în aerul din camera ei igrasioasă.

Cartea elegant legată în piele avea ştanţate pe prima copertă cuvintele „Jurnal pentru cinci ani", scrise cu litere aurii, iar un mic lacăt din bronz ţinea copertele bine închise. Harriet şi-a dat seama că îşi ţinea respiraţia.

Nu ştia ce o făcuse să îşi cheltuiască salariul pe o lună pe ceva ce nu dorise niciodată. Intrase în oficiul

poştal numai pentru a scăpa de mulţimea de oameni. Bărbaţi, femei şi copii erau toţi extaziaţi de vestea că războiul se încheiase, în sfârşit. Doreau cu disperare să fie împreună, uniţi în euforia lor, cântând şi strigând din pragul uşilor, de la ferestre, de pe acoperişuri sau de pe stâlpii de felinar. Stătuse o oră la coadă în faţa băcăniei Wilson ca să ridice raţiile săptămânale ale domnişoarelor Clara şi Ethel,

înconjurată de oameni pe care îi cunoştea de o viaţă, care o priveau şi aşteptau de la ea o reacţie de extaz.

- Nu-mi vine să cred, spusese ea când fusese întrebată ce credea despre întoarcerea lui Jacob, silindu-se să zâmbească atunci când ei o priviseră încruntaţi, aşteptând mai mult, până ce, spre uşurarea ei, a venit cineva şi i-a târât înapoi, în miezul sărbătorii.

Fusese o zi ca oricare altă zi de marţi. Le dusese domnişoarelor Clara şi Ethel câte o ceaşcă de ceai la ora 7 şi apoi făcuse focul în camera de zi. După micul dejun, făcuse paturile, făcuse curat în dormitoare, ştersese argintăria de praf şi o lustruise înainte de a servi prânzul. Era în jur de trei şi abia începea să spele rufele, când o strigaseră şi le găsise cufundate într-o tăcere uluită, extrem de neobişnuită

lor, aşezate lângă aparatul de radio, în timp ce Winston Churchill transmitea mesajul său pentru ţară.

Urale şi cântece au început să răsune afară pe străzi, iar Harriet s- a ridicat pe picioarele tremurânde şi cu inima bubuindu-i în piept, neputându-şi smulge privirile de la domnişoara Clara şi domnişoara Ethel, care se prinseseră în braţe şi plângeau cu suspine.

- Nu-i aşa că este minunat, Harriet? a zis domnişoara Ethel, radiind de bucurie, cu obrajii rumeni lucioşi din cauza lacrimilor. Se întorc băieţii noştri acasă.

La adăpostul bucătăriei, încuiase uşa şi se aşezase pe podeaua rece din piatră, închisese ochii şi încercase să simtă emoţie la gândul că Jacob se întorcea la ea. în minte relua aceeaşi imagine, a ultimei zile în care îl văzuse, când îşi luaseră

rămas-bun la gară, iar el căra peste umăr rucsacul din pânză, ochii lui căprui săgetau împrejur neliniştiţi, iar pe buze avea un zâmbet absent.

Priviseră la celelalte cupluri care se sărutau de rămas-bun şi, cu lacrimi în ochi, el se întorsese spre ea şi îi spusese:

- Nu pot face asta, Hattie. Nu sunt destul de puternic.

Fusese acasă într-o permisie de numai o săptămână, iar ea era şocată de schimbarea survenită: firea lui solară dispăruse, înlocuită de irascibilitate şi lipsa poftei de mâncare. Când l-a atins, s-a tras înapoi şi abia dacă închisese un ochi, stătuse treaz toată noaptea şi băuse, nevrând să adoarmă, de teama coşmarurilor care îl pândeau.

- Te rog, ajută-mă, spusese el în ultima noapte

petrecută împreună şi adormise plângând în braţele ei, iar după zece minute o lovise cu violenţă şi o doborâse din pat pentru că se întorsese în somn şi îl speriase.

În timp ce îşi ştergea lacrimile şi se străduia să se ridice pentru a pregăti ceaiul domnişoarelor Clara şi Ethel, şi-a amintit de scrisorile lui Jacob, atent împăturite în sertarul măsuţei de toaletă. Maldăre de hârtie de scris

trimise de-a lungul anilor, pe care le îndreptase cu migală cu fierul de călcat şi le readusese la viaţă. Instantanee învălmăşite din iad, surprinse în scrisul lui copilăresc, pe hârtie împrumutată sau furată şi îndesate în plicuri de diferite forme şi dimensiuni. Scrisori pe care, atunci când le citea, şi-l putea imagina scriindu-le la lumina lumânării, în tabere militare improvizate; înfrigurat, speriat, singur,

oprindu-se asupra cuvintelor, nevrând să o îngrijoreze, dar disperat să extirpe amintirea.

Debarcările din Normandia au fost dificile. După ce am ajuns în fine pe uscat, nu am avut timp nici să ne adunăm, că a trebuit să o pornim spre frontul de luptă. Nu îţi voi povesti despre acest loc, de teamă că aş însămânţa în mintea ta imaginile care mă bântuie pe mine, dar îţi voi spune că nu am avut timp nici să mănânc,

nici să beau o zi întreagă. Am răzbătut dincolo de capul plajei, iar acum avansăm cu rapiditate. Fără să fi dormit. Mi-am pierdut raniţa şi banii. Pământul argilos şi ploaia ne-au fost cei mai mari duşmani. Se dau unele dintre cele mai grele lupte din acest război acum, când Aliaţii încearcă să câştige un avanpost în Franţa. Mă simt foarte departe de tine şi parcă am lăsat o parte din mine în urmă, pe plaja aceea.

Toată dragostea mea, Jacob

Pământul argilos şi ploaia ne-au fost cei mai mari duşmani Noaptea a visat chipul lui şi urmele lăsate de lacrimi în argila groasă care îi acoperea pielea, l-a văzut rănit şi îngheţat de frig, cu sânge şi lut închegate pe faţă, în ochi şi în păr şi scurgându-i-se din urechi, din pricina bombardamentelor fără sfârşit despre care auzise de

la cei veniţi acasă. Fiecare nouă scrisoare îi fărâmiţa şi mai mult speranţa că într-o zi va lăsa în urmă războiul şi se va întoarce cu sufletul lui blând şi voios intact.

Astăzi este abia a douăzecea zi pe care o petrecem la război, dar parcă au trecut ani. Ceea ce s-a întâmplat cu mine şi cu batalionul meu ar fi considerat de mulţi oameni un lucru imposibil Este o tortură să ne trimită în luptă

alături de cei mai buni prieteni ai noştri I-am văzut pe atât de mulţi dintre ei făcuţi bucăţi lângă mine, încât nu mai suport Pur şi simplu nu îmi vine să cred că toate acestea se petrec cu adevărat Mai degrabă mi-aş curma viaţa decât să trebuiască să retrăiesc debarcarea în inima teritoriului ocupat de inamic şi încercarea de a apăra o poziţie asaltată şi bombardată din toate părţile,

până când reuşesc să pătrundă trupele aliate. M-am târât ore întregi, în timp ce gloanţele îmi treceau pe la urechi, zicându-mi că fiecare secundă pe care o trăiam era ultima. Nu îţi pot spune ce am mai văzut şi nu voi vorbi niciodată despre asta. Este suficient să spun că nu ştiam că omul este capabil de a provoca atât de multă suferinţă semenilor săi. Nu îmi voi reveni

niciodată după tot ce am trăit aici.

După ce le-a dus ceaiul domnişoarelor Clara şi Ethel, le-a rugat să îi permită să plece în oraş pentru a ridica raţiile lor, apoi a urcat în camera ei ca să se schimbe. S-a oprit în faţa măsuţei de toaletă şi şi- a periat părul drept, uitându-se în oglindă, la imaginea ei bântuită, cu inima grea. Şi-a dat cu un pic de ruj pe obrajii palizi, apoi s-a aşezat pe un loc din

autobuzul care mergea în oraş, cu un zâmbet lipit pe chip, în timp ce toţi ceilalţi plănuiau să ia trenul spre Londra, unde mii de oameni se adunau în Piaţa Trafalgar şi la Palatul Buckingham, pentru a-i privi pe regele George, regina Elisabeta şi Winston Churchill, care urmau să îşi facă apariţia.

în autobuz a fost cald şi aglomerat, toţi pasagerii cântau şi dansau, la fel cum făceau cei pe care i-a văzut

pe stradă când a ajuns în oraş şi şi-a croit drum prin mulţime spre intrarea oficiului poştal. Părea o ascunzătoare potrivită, căci timp de atâţia ani îi servise drept punte de legătură cu Jacob. în prima zi a războiului ţinuse neapărat să fie ea cea care trimite prima scrisoare, iar acum revenise aici, în Ziua Victoriei, după ce străbătuse un cerc complet. A apăsat clanţa şi aproape că s-a prăbuşit peste

uşă, iar clopotul molcom a sunat când a închis uşa în spatele ei cu un oftat de uşurare.

înăuntru era răcoare şi oamenii lipseau, iar tejgheaua de la care trimisese toate scrisorile destinate lui Jacob era ascunsă într-un colţ. Bătrâna care conducea oficiul poştal mirosea mereu a levănţică şi rafturile erau un talmeş-balşmeş de plicuri şi colete, caiete şi suluri de hârtie

maronie. La fel cum făcea cu orice client, proprietăreasa a fost cuprinsă de o stare de emoţie la vederea lui Harriet, care a inspirat adânc şi a privit înăuntrul unei vitrine din sticlă, de lângă tejghea, în căutarea unui lucru asupra căruia să îşi concentreze atenţia.

- Bună ziua, Harriet, ce mai faci? Cu ce te pot ajuta?

Femeia cu părul cărunt prins într-un coc şi o bogăţie de pistrui pe chip i-a zâmbit

cu căldură. Harriet a fost pusă în dificultate de întrebare şi, când s-a uitat din nou în interiorul vitrinei din sticlă, jurnalul gros ca o cărămidă i-a atras privirile.

- Pot să mă uit la jurnal, vă rog? a întrebat ea.

Femeia l-a ridicat şi l-a aşezat pe tejghea.

- Cauţi un cadou pentru revenirea acasă a lui Jacob?

Harriet a întins mâna şi a atins coperta din piele, a frunzărit zeci de pagini care

au purtat-o în viitor, spre zilele care se întindeau răbdătoare în faţa ei. Şi-a imaginat scrisul ei neciteţ care ar fi putut înregistra o viaţă lipsită de război, în care nu şi-ar fi pierdut copilul în timpul *Blitzului*[2], Jacob ar fi încă el însuşi, iar zilele lor ar fi ocupate cu picnicuri şi reprize de înot, plimbări cu bicicleta şi aventuri, ei doi şi copilul lor; o mică familie care părea un vis imposibil.

Nici nu îi spusese lui Jacob că rămăsese însărcinată din nou. Ştia că nu o putea spune niciodată. Nimănui. Cum ar putea fi atât de egoistă încât să vorbească despre un copil care nu a existat niciodată vreunuia dintre cei care îşi pierduse un fiu, un frate sau un soţ pe câmpul de luptă?

Domnişoara Ethel fusese foarte bună. Chemase doctorul atunci când durerea şi sângerarea se înteţiseră.

De data aceasta a văzut că este fată înainte să o ia doctorul. După aceea sângerase timp de zece zile, iar durerea fusese mai rea decât oricând înainte. Dar avusese nevoie de toate acestea. Avusese nevoie de agonia care însoţise totul, avusese nevoie să vadă sângele pentru a şti că nu existase numai în imaginaţia ei.

Acum, câteva luni mai târziu, tot nu putea uita şi

încă nu ştia ce să simtă în această prăpastie a durerii în legătură cu o persoană care nu existase niciodată. Simţea nevoia să spună cuiva, cuiva care să nu o dojenească pentru egoismul ei, cuiva cu care să vorbească atunci când nu putea adormi.

- Ai aflat când se va întoarce acasă, Hattie? Este un cadou minunat, perfect pentru viitorul vostru împreună. Acum aveţi multe de aşteptat de la viaţă.

- Da, aşa este! a zis ea, ridicând jurnalul de pe tejghea şi zâmbind, îl cumpăr.

în seara aceea, după ce îşi îndeplinise toate îndatoririle, Harriet a deschis sertarul de sus al noptierei de lângă pat, a dat prima pagină a jurnalului ei şi a luat în mână stiloul.

Marţi, 8 mai 1945

Dragă jurnalule,

Ziua la care a visat toată lumea a sosit, în sfârşit

Războiul s-a încheiat, dar eu mă tem că nu s-a sfârşit cu totul Peste petrecerile şi paradele de pe străzi pluteşte o senzaţie de epuizare.

Marea Britanie nu mai este ţara dinainte de război Am trăit, am mâncat, am dormit şi am visat război şi, cu toate că a fost declarat încheiat, nu trebuie decât să ne uităm la cămările goale, la dulapurile goale şi la pivniţele de cărbuni goale,

pentru a înţelege că mai avem mult de îndurat Pentru toţi cunoscuţii mei, războiul a adus pierderea cuiva drag, iar cei care au supravieţuit au făcut-o cu preţul vederii pierdute sau a membrelor amputate.

Cum, aşadar, aş putea aminti de pierderea fetiţei mele? Nici acum nu sunt sigură ce să simt în această prăpastie de durere după o fiinţă pe care nici nu am ţinut-o în braţe. Nu ştiu unde

să pun toate speranţele şi visurile mele pentru ea.

Am fost atât de aproape de data aceasta, aproape şase luni - credeam că de data aceasta reuşiserăm, că Jacob se va întoarce acasă la amândouă. Acum, braţele îmi sunt grele de dorul copilului pe care nu îl voi ţine niciodată şi nu pot împărţi durerea cu soţul meu, pentru că el are destule de îndurat acum. Cum poate o femeie să înţeleagă lucrurile pe care

le-a trăit un soldat care a luptat pe plajele din Normandia? Cum poate un bărbat care vine de la război să înţeleagă prin ce a trecut o femeie în timpul Blitz-ului, luptând pe frontul de acasă? Când Jacob a fost acasă ultima oară, am simţit că între noi s-a căscat o mare pe care nu o vom putea traversa niciodată.

Ştiu că grija pentru soţul meu şi păstrarea locului de muncă sunt priorităţile mele,

dar nu mă pot opri să mă gândesc la fetiţa mea. Nu ştiu unde au dus-o. Când m-am dus la consult, doctorul a zis că nu vrea să mă supere vorbind despre acest lucru şi că ar trebui să depăşesc momentul greu. îmi este teamă că este îngropată de vie undeva. Am văzut-o, dar au luat-o prea repede şi nu m-am convins că este moartă.
Dacă au făcut o greşeală? Nu pot accepta motivul pentru

care corpul meu tot face acest lucru, de ce un bebeluş care este puternic şi sănătos moare pe neaşteptate.

Mă bucur că am cu cine să vorbesc despre necazurile mele, ca să nu îi supăr pe alţii. Trebuie să mă culc acum, căci am nevoie de putere, ca să îmi întâmpin sărmanul soţ la întoarcerea acasă. Nici nu suport să mă gândesc la starea în care trebuie să fie. Slavă

Domnului că măcar a luat sfârşit vărsarea de sânge, dar mă tem că va trece ceva timp până când îi vom depăşi toate efectele

.**3.** IRIS. *Ora* 10.00 *dimineaţa, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Iris Waterhouse l-a privit pe soţul ei intrând în biroul avocaţilor din Clerkenwell pe care îi însărcinase să se ocupe de divorţ şi a gemut în interiorul ei văzând cât de

sfrijit ajunsese în cei doi ani de când nu se mai văzuseră.

James fusese întotdeauna un tip atletic, de peste un metru optzeci, iar când se cunoscuseră, studenţi la Facultatea de Medicină, era pasionat de jocul de crichet. Niciodată nu pusese pe el nici un gram pe grăsime. Dar astăzi arăta altfel: trecuse de la zvelt la slăbănog şi, pentru prima dată de când se cunoscuseră, în urmă cu

şaisprezece ani, părea dezgustat de viaţă.

Dacă nu ar fi fost faptul că inima ei, care abia începea să se refacă, îi fusese ruptă încă o dată din piept de perspectiva pierderii dragii ei case, înfăţişarea lui oprimată ar fi făcut-o să sară pe masa de conferinţă din lemn de nuc lucios şi să execute un dans vesel.

Dar în starea prezentă, înfăţişarea lui nu a făcut decât să îi confirme

suspiciunea că Lucy Brewer, recepţionera de douăzeci şi trei de ani de la cabinetul soţului ei, nu îi furase soţul pentru că voia să aibă grijă de el. Dimpotrivă. Avusese nevoie de o vacă de muls şi, după ce încercase şi eşuase să îl convingă pe unul dintre ceilalţi chiropracticieni să îşi părăsească soţia - un lucru despre care ea şi James râdeau mereu -, Lucy trecuse la James. Şi, spre

consternarea ei, el îi căzuse victimă.

- Ştie că nu ai bani? întrebase Iris, stând în grădina lor mică, scăldată în lumina soarelui, în ultima dimineaţă petrecută împreună, când James venise să-şi ia lucrurile.

De data aceasta nu au mai fost ţipete sau plânsete din partea ei, nu i-a mai spus să iasă, să plece, nu i-a mai spus că îl urăşte, că îşi doreşte să nu se fi cunoscut - bravada

unei inimi frânte. Nu mai avea lacrimi. Tot ce îi rămăsese era o durere de nedescris.

- Iris, ştiu că vrei să o urăşti pe Lucy, dar aici nu este vorba despre ea. Este vorba despre noi doi. De multă vreme relaţia noastră era stricată.
- Ah, corect, mulţumesc că mi-ai spus, îi zisese ea, muşcându-şi buza inferioară.

-M-am săturat ca totul să se învârtă în jurul neputinţei

noastre de a avea copii, spusese el după ce împachetase ultima cutie şi trântise capacul portbagajului. Mi se pare că am trăit lângă o gaură neagră, care uşor-uşor a înghiţit toată bucuria din viaţa noastră şi eu nu mai suport. Şi, înainte să mă întrebi tu, află că Lucy nu este însărcinată. Nici măcar nu vrea copii.

Se întâmpla în urmă cu doi ani, doi ani de suferinţă

atât de copleşitoare, încât şi-a fi dorit ca James să fi murit mai bine, decât să trăiască şi să fie fericit cu altcineva. Erau împreună de când Iris avea optsprezece ani şi era prima dată când simţea adevăratul înţeles al singurătăţii. Mama şi prietenele ei o salvaseră, dar şi acum i se părea greu să se întoarcă seara într-o casă goală şi întunecată. Să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească despre ziua care

se încheia, cu care să se certe, care să o ţină trează cu sforăitul lui. James era un tip emfatic, ca un copil care nu se opreşte din vorbit şi distrus lucruri, mereu îi întrerupea pe alţii şi dădea naştere la nesfârşite ciocniri dramatice la cabinet, pe care ea era nevoită să le aplaneze. Energia lui o enervase, felul lui de a trece mereu la altceva, investiţia care îi va face bogaţi, dar acum era ca o bătrânică, ţinea televizorul

deschis toată seara numai ca să îi ţină companie, numai din cauza tăcerii care părea să o urmeze peste tot.

Dar dacă după James ştiuse că va plânge, lucrul pentru care nu fusese pregătită a fost subita furtună de durere pentru lipsa unui copil.

-Va veni şi acel moment, iubito, insistase el. Nu este nimic în neregulă cu noi, aşa au zis şi specialiştii, doar că trebuie să avem răbdare.

Aşa că a continuat să rămână însărcinată, a făcut injecţiile prescrise ca să prevină pierderea sarcinii, a mers să facă ecografii, pentru a urmări bătăile inimii pe ecran: *buf, buf, buf* Până când, la patru luni, cinci luni, şase luni, intervenea inevitabila tăcere înspăimântătoare.

- Scuzaţi-mă o clipă, spunea doctorul, înainte de a dispărea pentru a solicita o a doua opinie.

De fiecare dată, aceeaşi procedură. Erau trimişi acasă, iar în cele din urmă ea începea să sângereze. Apoi urcau în maşină şi făceau tristul drum înapoi la maternitate, unde ar fi trebuit să nască ascultând tânguirile agonizante ale altor femei aflate în travaliu şi ţipetele pătrunzătoare ale nou-născuţilor.

Ştiuse că va veni ziua aceasta, când o va hărţui pentru a mai scoate bani de

la ea. Era de-a dreptul alergic la orice fel de economisire sau planificare a bugetului, astfel că în mod inevitabil cheltuise toate economiile lor în scurtă vreme. în toată viaţa lor de cuplu, ea fusese cea cu un salariu constant, lucrând la rubrica pe teme de sănătate pentru ziarul *The Tribune*, ea plătise ipoteca, în vreme ce el se muta de la o clinică la alta, luându-şi concedii lungi între locurile de muncă

pentru a face lucrări la casă. Lucrări care nu se materializau niciodată, căci el își petrecea toată ziua căutând moduri de a investi la bursa de valori banii pe care nu îi aveau.

Dar a-l opri ar fi însemnat să divorțeze, ceea ce Iris nu putea suporta - iar ea nu își închipuise niciodată că va merge până acolo încât să încerce să o silească să vândă draga ei căsuță din Southfields.

-Am dreptate când spun că nu s-a consemnat nimic în scris atunci când aţi făcut această înţelegere în legătură cu casa şi economiile?

Iris a privit spre avocata ei, Katrina Keep, o femeie cu voce blândă, un breton ascuţit ca lama unui topor şi o atitudine pe măsură.

- Da, este corect, a zis domnişoara Keep.

Apoi domnişoara Keep a privit spre reprezentantul

soţului ei, care se lăsase pe spate în scaun, cu un aer de aroganţă care o nelinişte a foarte mult pe Iris.

- Vedeţi, clienta mea susţine că, deoarece dumneaei a plătit ipoteca în cea mai mare parte a căsătoriei lor, inclusiv în timpul lungilor perioade în care el nu a avut un serviciu, iar soţul ei a părăsit căsătoria cu suma brută de 100 000 de lire plus fondul lui de pensie în valoare de

alte 100 000 de lire, într-un moment în care casa valora aproximativ 250 000 de lire, au căzut de acord între ei că împărţeala a fost una echitabilă.

Avocatul lui James, un bărbat cu început de chelie, îmbrăcat într- un costum albastru-cobalt care părea scump şi care începea să îl strângă în talie, a vorbit.

- Clientul meu mă informează că şederea fostei sale soţii în casă a fost doar

un aranjament temporar şi că nu a fost formalizat niciodată. A făcut o pauză de efect înainte de a continua. Mai spune că este foarte presat de timp, întrucât actuala sa parteneră, domnişoara Brewer, este însărcinată.

Iris a simţit cum i se tensionează tot corpul. Inima a început să îi bubuie în urechi. Simţea că îi ardea faţa şi când s-a întins după un pahar de apă, mâinile au

început să îi tremure. încă din ziua plecării lui ştiuse că o fată tânără ca Lucy va dori un copil, că James era un idiot să îşi închipuie altminteri.

Iar acum lucrul acesta devenise brusc o realitate, iar ea nu îşi putea împiedica inima să se frângă în timp ce stăteau în jurul mesei din lemn de nuc lucios, din sala de şedinţe şi discutau dacă era datoria ei să achite nota de plată pentru bebeluşul lor.

Domnişoara Keep s-a aşezat mai bine în scaunul din piele neagră.

- După cum ştiţi, a început ea, s-a făcut schimb de declaraţii financiare, iar acum ne-am întâlnit pentru a discuta situaţia, în încercarea de a nu ajunge în instanţă şi de a cădea de acord asupra unui aranjament între noi patru.

Avocatul lui James s-a aplecat în faţă şi ochii de porcuşor îi sclipeau.

- întrucât căsătoria lor se clasifică drept una de durată, punctul de pornire este unul de egalitate. Clientul meu consideră că valoarea casei a crescut într-o asemenea măsură în ultimii doi ani, încât ar fi o nedreptate crasă dacă nu ar primi o parte egală a valorii sale actuale.

Iris s-a silit să ridice ochii spre James. Mâzgălea neatent pe o foaie de hârtie, ascultându-l pe avocatul lui

şi evitând să îi întâlnească privirile.

- Bine, prin urmare, a zis domnişoara Keep, iar Iris a simţit să i se strânge stomacul, trebuie să analizăm chestiunile majore. Clienta mea locuieşte de doi ani în casă cu înţelegerea că va rămâne acolo, iar locuinţa va constitui rezerva sa financiară. Domnul Hennesey i-a spus clientei mele că el va păstra economiile acumulate în cei doisprezece ani de

căsătorie, aproape 100 000 de lire sterline şi pensia lui şi că domnişoara Waterhouse poate păstra casa, care la momentul acela valora aproximativ aceeaşi sumă, aproape 250 000 de lire.

- Ce s-a întâmplat cu toate economiile acelea, James? a izbucnit Iris, iar domnişoara Keep a aşezat o mână pe braţul ei.

Avocatul lui James a vorbit din nou.

- Din păcate, clientul meu a investit mult capital în înfiinţarea unei afaceri şi încă nu a depăşit pragul de rentabilitate. Dată fiind această situaţie, mă tem că nu mai putem accepta ceea ce a fost la un moment dat o simplă înţelegere verbală. Clienta dumitale locuieşte acum într-o casă cu două dormitoare, estimată la 300 000 de lire sterline, într-unui din cele mai căutate cartiere din sudul Londrei, în timp ce

clientul meu stă într-o garsonieră închiriată din Tooting. Lipsit de economii şi cu o parteneră care nu poate munci, venitul său este în prezent insuficient pentru a permite o schimbare a situaţiei şi credem că suntem îndrituiţi la o parte a banilor obţinuţi pe casă, fie prin reipotecare, fie prin vânzarea proprietăţii.

-Pot să întreb care este capacitatea financiară a noii dumitale partenere, domnule

Hennesey? a întrebat domnişoara Keep foarte politicos.

James nu spusese încă nimic, iar acum a clătinat din cap, fără să ridice privirile. Avocatul lui a umplut tăcerea.

- Partenera clientului meu a lucrat ca secretară o vreme, dar slujba dumneaei nu este foarte bine plătită, iar acum urmează să aibă un copil, aşa că să o scoatem din ecuaţie deocamdată.

-Poate că este însărcinată acum, dar nu poate pretinde să facă parte dintr-o familie cu o singură sursă de venit dacă banii sunt puţini, i-a tăiat-o domnişoara Keep.

- De ce să o scoatem brusc din ecuaţie când totul se petrece din vina ei?

Iris era enervată, iar vocea îi tremura. Katrina a pus din nou mâna pe braţul ei.

Iris şi-a înăbuşit lacrimile şi s-a ridicat. Atmosfera în cameră era înăbuşitoare şi

simţea că trebuie să plece. S-a îndreptat spre uşă pe picioare nesigure, a deschis-o şi a auzit vocea avocatei sale, ca printr-un tunel.
„*Cred că ar trebui să suspendăm întâlnirea pentru astăzi.*"
Iris l-a auzit pe avocatul lui James adresându-se Katrinei în timp ce părăsea încăperea:
- Dacă nu putem semna un acord de principiu astăzi, suntem dispuşi să mergem în instanţă.

Năucită, Iris s-a îndreptat spre recepţie, a împins uşa turnantă şi a pornit prin aerul rece al dimineţii de noiembrie, inhalând adânc. Când s-a lăsat pe vine, strângând genunchii la piept, Katrina Keep a apărut lângă ea.

- Nu înţeleg, a gemut Iris, înghiţindu-şi lacrimile. Credeam că eu sunt partea vătămată, că legea este de partea mea. ^

- Mă tem că asta este o greşeală frecventă. îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, Iris, dar mă tem că legea este de partea lui, pentru că ai făcut greşeala de a nu pune totul pe hârtie în momentul acela.
- Am avut încredere în el, chiar şi după ceea ce a făcut. Am fost căsătoriţi timp de doisprezece ani! Am crezut că asta contează.

Domnişoara Keep s-a lăsat pe vine pe trotuar, lângă Iris.

- îmi este teamă că dacă se ajunge în instanţă, având în vederea situaţia curentă, vor decide cu siguranţă în favoarea lui. îi vor da banii din cauza nevoilor pe care le are.
- Nu îi permit să îmi ia casa, a zis Iris, ştergându-şi lacrimile de furie.
- Este un caz bazat pe nevoi, iar soţul tău va trebui să îşi găsească o locuinţă nouă, având în vedere că urmează să aibă un copil.

Poţi împinge cazul până în instanţă, dar chiar şi în acest caz ai putea fi penalizată şi obligată să plăteşti taxele de judecată, dacă rezultatul este în favoarea lui. Eu aş recomanda o împărţire pe jumătate.

- Nu pot fi de acord cu acest lucru deocamdată, trebuie să mă gândesc.
- Desigur. Pot să sugerez să ne revedem în două zile? Ştiu că domnul Hennesey este pregătit să meargă în

instanţă, dacă nu putem semna un acord astăzi. Partenera lui trebuie să nască dintr-o zi într-alta. Ştie că are un caz puternic, dar cred că mai pot amâna vreo două zile.

- Bine, s-a auzit Iris murmurând. Două zile.

Katrina a dat din cap când Iris a urmărit cu privirea un cuplu tânăr care a trecut pe lângă ele, uitându-se unul la celălalt, orbi la durerea pe care şi-o puteau provoca unul

celuilalt. Mobilul lui Iris a început să sune.

- Alo? a zis Iris, cu voce nesigură.
- îmi pare rău să te deranjez, draga mea. Ştiu că ai întâlnirea cu James în dimineaţa asta.

Vocea mamei sale era mai moale decât de obicei.

- Ai o voce ciudată. Ce s-a întâmplat?

Iris s-a uitat la ceas. îi spusese lui Miles că se va afla înapoi la biroul ei de la

The Tribune cel mai târziu la ora 11. Nu prea o vedea cu ochi buni editorul ei la momentul acesta şi nu îşi permitea să întârzie mai mult.

- Iris, nu voiam să ţi-o trântesc aşa. Voiam să te sun în seara asta şi să vorbesc cu tine...

Mama ei părea gata să izbucnească în lacrimi.

- Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? a întrebat Iris.

- Eu nu am păţit nimic. Este vorba despre Jessie. Este de negăsit, a zis Rebecca.
- Cum adică este de negăsit?
- Jessie a născut o fetiţă ieri. Şi eu am aflat de curând că este însărcinată.

Iris a simţit că i se face stomacul ghem la vestea că sora ei vitregă, pe care abia dacă o cunoştea, dăduse naştere unui copil. Că Jessie,

şi nu ea, o făcea bunică pe mama ei pentru prima dată.

- Dar cum adică este de negăsit? Nu s-a dus la spital ca să nască?

Creierul suprasolicitat al lui Iris se străduia să priceapă vestea.

- A fugit din spitalul St Dunstan în dimineaţa aceasta, fără să fie externată. Copila are nevoie de antibiotice, iar Jessie a luat-o cu ea, aşa că sunt toţi foarte îngrijoraţi. Tocmai m-au

sunat de la poliţie, să îmi spună că se îndreaptă spre mine un agent de legătură. Vreau să mă duc cu maşina la Chichester, dar sunt sigură că Harvey nu ar vrea să mă vadă acolo. Probabil pe mine mă învinovăţeşte.

- Cum să te învinovăţească pe tine? Nu ai mai văzut-o pe Jessie de aproape un an.

- Despre asta voiam să vorbim, Iris. Jessie a venit să mă vadă vinerea trecută. îmi

pare rău, nu voiam să îţi ascund lucrul acesta. A fost destul de dificilă revederea.
Iris se simţea atacată din toate părţile. Cum se ajunsese în situaţia aceasta? Era asaltată de un val de vinovăţie pentru sentimentul de
ostilitate pe care îl simţea faţă de Jessie, într-un moment când, în mod evident, aceasta trecea printr-o criză. Pierduse numărătoarea dăţilor în care

trebuise să strângă cioburile după o vizită supărătoare făcută mamei sale de Jessie şi de aroganta ei mamă vitregă, Liz. Iar în rarele ocazii în care Jessie rămăsese la ele mai multe zile, i se iertase orice. Mama lor mergea ca pe coji de ouă în jurul ei, încercând cu disperare să compenseze lipsa ei din viaţa lui Jessie. Dar Iris încercase să înţeleagă situaţia şi nu îşi

dorea decât ca Jessie să facă parte din viaţa ei.

- Este îngrozitor. Cum să plece aşa? Credeam că paza la spital este foarte bună, a zis Iris.
- Nu ştiu, a găsit o cale. îmi este groază că suferă de psihoză, la fel ca mine. Mi se pare că toată lumea este panicată şi crede că va face o tâmpenie. Nu mi-au zis nimic la telefon şi, fără îndoială, Harvey îmi va ascunde adevărul, ca întotdeauna. Am

încercat să dau de cineva la spital, dar fără sorţi de izbândă, sunt panicaţi şi au interzis orice comunicare. Mă întrebam, ai putea afla tu ceva?

- Bine, a zis Iris, încruntându-se. A aflat cineva din presă?

- Poliţistul care m-a sunat mi-a zis că există posibilitatea unei conferinţe de presă mai târziu, dar în afară de asta habar nu am. Probabil că trebuie să existe

imagini pe camerele de supraveghere în care se vede cum iese din spital. Cât de multe se spun presei într-o situaţie ca asta, dacă au nevoie de ajutorul tău, ca să informezi publicul?

- în mod normal ne-ar informa chiar înainte de începerea conferinţei de presă. Dar s-ar putea ca şeful meu să fi auzit ceva de la una dintre agenţiile locale de presă.

- Dacă ai putea să întrebi, ţi-am fi foarte recunoscători. Sunt disperată să aflu dacă au mai fost văzute de atunci. întotdeauna povesteşti cum colegii tăi din redacţia de la *The Tribune* par să ştie ce se petrece înainte de a afla poliţia.

- Bine, îl sun pe şeful meu să văd dacă a aflat ceva. Nu îi spun că suntem rude, doar că am auzit un zvon despre o tânără mamă care a fugit din spitalul St Dunstan.

Iris simţea că în inimă îi bubuie gelozia. Jessie era mamă, dar, din câte înţelegea, îşi expunea copilul la un mare pericol.

- îţi mulţumesc, dragă, am vrut să te sun înainte să ajungă poliţistul aici. Tu eşti bine?

-Da, sunt bine, mamă. Trebuie să închid. Te sun dacă am vreo veste.

Iris a inspirat adânc şi, după ce a aruncat o privire

scurtă spre biroul de
avocaţi, a format numărul
de telefon al redacţiei şi a
pornit-o spre Gara Victoria

4

- .Poţi să ne spui cum te cheamă?

Vocea înăbuşită a femeii mă trage înapoi, deşi ochii îmi sunt grei şi abia îi pot deschide. Aud sunetul bubuitor al valurilor care se sparg în apropiere şi simt nisipul ud şi rece sub picioarele care îmi tremură. Scoicile sparte îmi zgârie pielea ca nişte gheare. Sunt la malul mării; o simt năvălind sub mine şi apoi retrăgându-se. Vântul îngheţat este puternic şi curentul mă trage spre apă, unde vreau să mă aflu.

O femeie se apleacă peste mine şi mă înveleşte cu o pătură.

j Mă auzi?

întorc capul şi o privesc. Poartă o uniformă verde şi îmi spune că numele ei este Claire. îmi este prea frig ca să îi pot răspunde.

- Trebuie să te scoatem din apă şi să te încălzim. Poţi să încerci să te ridici?

Apare un bărbat şi mă apucă fiecare de câte un braţ.

- Unu, doi, trei.

Mă dor braţele şi scot un geamăt.

- Ştii de câtă vreme te afli aici?

Nu răspund, dar am plecat la scurtă vreme după ora prânzului, iar acum se întunecă. Sunt îngheţată până la os şi stomacul îmi este gol şi freamătă, dar nu ştiu când şi cum am ajuns aici. Mă ridic şi mă uit ţintă la mare, picioarele îmi zvâcnesc fără milă şi, când cobor privirile, văd că nu pot pantofi. Cred că i-am scos când am coborât spre apă, dar când privesc spre banca de la marginea golfului, nu îi văd acolo.

- Aşa este bine, te descurci grozav. îţi aminteşti dacă te-a adus cineva aici?

Femeia strânge pătura mai bine în jurul meu. Aerul mării mă loveşte în faţă. Este o zi întunecată, înnorată, iar marea are aceeaşi nuanţă de cenuşiu ca în ziua în care am părăsit-o. Şi aerul este la fel; de un frig pătrunzător, de parcă ar duce picături de gheaţă, închid ochii şi încerc să mi-o amintesc. Am încercat să mi-o amintesc toată ziua. Mirosul ei, părul ei, pielea ei. Mă doare sufletul de cât am încercat să mi-o amintesc.

4

- Trebuie să te ducem la ambulanţă, să te încălzeşti un pic. Poţi să îţi pui braţele în jurul nostru, ca să te ajutăm să mergi?

- Mă întorc şi mă uit la chipul femeii. Buzele ei se mişcă, dar creierul meu nu se poate racorda la ceea ce spune ea, aşa că, din nou, nu răspund. Gândurile mele se învârt în cerc, încurcate ca algele de la picioarele mele.N-ar fi trebuit să o părăsesc, şoptesc, dar valurile care se reped spre noi îmi îneacă cuvintele.
- Aşa, ia-o încetişor. Probabil o să te simţi un pic ameţită, zice femeia.
Este blondă, părul ei scurt şi ondulat este prins în spate cu ace de păr, nu este machiată. îmi zâmbeşte continuu, ochii ei se încreţesc la colţuri, dar eu nu răspund la zâmbetul ei. M-am întors aici ca să mă simt mai aproape de ea şi nu vreau să plec. Aici am ţinut-o în braţe pentru ultima oară. Mă iau de aici, iar eu nu am puterea să îi opresc. Tremur şi picioarele nu mă ţin. Bărbatul mă înveleşte cu o altă pătură. Nu îmi este de nici un ajutor. Nu ştiam că poate să-ţi fie atât de frig.
- Bine, vezi ambulanţa de acolo? zice el. într-acolo pornim. Te susţinem noi. Să pornim.
O senzaţie copleşitoare de frică şi groază mă cotropeşte când începem să ne mişcăm. Ştiu că acesta este sfârşitul. După ziua aceasta nu voi mai reveni niciodată aici. Nu îmi voi mai aminti niciodată la fel de limpede acele câteva zile de nepreţuit, când a fost a mea.
- Nu am părăsit-o. Eu nu voiam decât să înot, zic eu.
Vuietul apei îmi striveşte din nou spusele.
- Este prea frig astăzi, scumpo, nu poţi intra în apă, spune femeia, înţelegând greşit cuvintele mele.
Pare atât de tânără, parcă abia a terminat şcoala. Drumul este lung şi greu şi mi se afundă picioarele în nisip.
Privesc înapoi, spre mare, iar ea îmi şopteşte numele. La fel cum făcea în ziua aceea.
Ajungem la uşile deschise ale ambulanţei. Sunt ridicată pe scările metalice, întinsă pe pat. Ridică marginile, ca să nu cad; ca un prunc în pătuţul lui. închid ochii şi ascult cum îmi bubuie inima în timpane.
Femeia mă trage de mâini.
- Eşti prea rece şi nu îţi putem lua o probă de sânge din deget, aşa că o să te ţin de mână până te încălzeşti.
Nu vreau să mă ţină de mână. Trag mâna, dar ea insistă, îmi pune ceva pe deget şi pe antebraţ. încerc să le smulg, dar ea mă opreşte şi încep să mă enervez. Vreau să fiu singură

pe plajă, ca să îmi amintesc de ea. Ultimele momente cu bebeluşul meu, numai noi două. Nu vreau să plec.
- Vă rog, lăsaţi-mă să rămân. Nu îmi pasă dacă mor.
Dar este întoarsă cu spatele şi nu mă aude.
- Cum se simte? întreabă bărbatul, din uşă.
- Devine un pic agitată. Are brahicardie şi este hipotermică; temperatură, treizeci şi patru. Nivelul de saturaţie, şaizeci. Tensiunea, nouăzeci cu cincizeci şi cinci. S-o ducem înăuntru.
- Pornim sirena?
- Mda, începe ora de vârf.
Femeia îşi întoarce atenţia spre notiţele ei. Aş vrea să am puterea să fug.
Mă uit înapoi şi privesc marea, în timp ce bărbatul închide uşile. Marea mă strigă.
Am mai fost aici.
Ceilalţi se înşală. întotdeauna s-au înşelat. Nu mi-am dus copilul în valuri. Am lăsat-o în peşteră. Voiam să mă întorc.
Ambulanţa uruie de-a lungul drumului. Adorm, apoi mă trezesc cu o tresărire, când se opreşte brusc. Uşile se deschid. Vocile paramedicilor sunt mai grăbite acum, se mişcă iute.
- I-a scăzut temperatura - treizeci şi unu. Avem nevoie de ajutor aici!
Ridică targa, mă cară pe scările ambulanţei, mă împing printre uşile unei intrări puternic luminate. „Accidente şi Urgenţe". Cuvintele sunt scrise cu un roşu furios şi îmi intră în ochi.
întorc capul încet; o asistentă aleargă spre noi. Luminile de pe coridorul pe care înaintează targa sunt prea puternice. Tânjesc să mă întorc pe plajă, în întuneric, singură cu amintirea fetiţei mele.
- Am fost chemaţi pe plaja Wittering de un trecător. Când am ajuns acolo, stătea la malul apei şi părea confuză. Temperatura a scăzut de la treizeci şi patru la treizeci şi unu; puls, patruzeci. Am întrebat-o numele şi vârsta, dar nu răspunde.
- Separeul trei, zice o asistentă în uniformă albă care se apleacă peste mine. Alo? Mă auzi? Sunt Helen, una dintre asistentele medicale. Poţi să îmi spui cum te cheamă?
închid ochii şi întorc capul. îmi scapă o lacrimă. Tare aş vrea să dispară cu toţii.

- Este foarte palidă şi buzele îi sunt vinete. Ar fi mai bine să o ducem la terapie intensivă. Chem un doctor să vină imediat.

Targa se mişcă din nou; acum sunt mai mulţi oameni în jurul meu. Este foarte multă lumină, foarte multă gălăgie. Mă simt înfricoşată, înconjurată. Pe plajă nu mi-a fost frică, voiam ca marea să mă înghită de data aceasta. Nu vreau ce se petrece acum. Nu vreau să fiu aici.

- Să o trecem în pat. Unu, doi, trei, ridicaţi.

Mă ridică pe o altă targă. Le spun să mă lase în pace, dar ei nu mă ascultă. Trag de mine.

- Să te scăpăm de hainele astea ude.

Totul mă doare.

Aud cum fâşâie manşeta tensiometrului.

- Nouăzeci cu şaizeci, spune cineva.

Vă rog, lăsaţi-mă să mor. Simt că targa se mişcă uşurel, ca şi cum m-aş afla pe o barcă. Simt cum mă legăn şi închid ochii, tânjind să mă aflu din nou la malul mării. Aş vrea să fi avut puterea de a intra în valuri. Targa se smuceşte, lateralele se prăbuşesc, iar eu mă ţin de margini, ca să nu cad. îmi este greaţă şi încerc să mă întorc pe o parte pentru a scăpa, dar nu am putere.

O altă voce:

- Alo? Mă auzi? Sunt doctorul Hardy, unul dintre medicii de la Urgenţe şi Accidente.

îmi ciupeşte muşchiul de deasupra claviculei. Mă usturăşi pentru scurt timp deschid ochii.

- Ştim cum o cheamă? A venit cineva împreună cu ea?

Vocea lui are o nuanţă de urgenţă. Mi se face greaţă. Şi, deodată, începe să mi se încălzească tot trupul.

- A fost văzută rătăcind pe plajă de un trecător. Nu a spus nimănui cum o cheamă.

Încet-încet, căldura se răspândeşte prin mine. începe să îmi fie imposibil de cald. încerc să arunc pătura de pe mine. Ei o trag înapoi.

- Puneţi-o pe oxigen cu flux mare.

Alt zgomot insuportabil. îmi pun o mască peste faţă; o aud cum îmi zbârnâie în urechi. încerc să o scot, dar ei mă opresc şi îmi spun să inspir. Inspir, expir. Inspir, expir.

Este ca mareea. Nu o poţi opri.

încerc să mă imaginez în locul acela. Să îmi amintesc ultimele clipe petrecute cu ea. Aud plânsul unui copil şi privesc în jur.

Ochii mi se umplu cu lacrimi şi simt o apăsare în piept. Vreau să ţip la ei, ca să plece, dar nu am voce.

- Pătrunde aer în piept. Tensiunea arterială peste şaizeci. Temperatura? Trebuie să îi punem o branulă, să luăm sânge şi să îi dăm nişte lichide calde intravenos.
- Aud un bebeluş care plânge, încerc eu să spun prin mască, dar nu reuşesc decât să îmi înghit cuvintele.
- Ce spui?

Asistenta se opreşte din ce face şi se apleacă spre mine. îmi ridică masca.

- Ce ai spus?
- Bebeluşul acela are nevoie de ajutor.

Nu îmi pot controla tremuratul.

- Este în regulă. Nu îţi face griji.
- Ce îi fac?

Plânsetele copilului mă poartă înapoi.

- Ne poţi spune cum te cheamă, ca să putem contacta un membru al familiei? Sunt sigură că cineva îşi face griji în legătură cu tine.
- Bebeluşul meu plângea aşa. Nu am părăsit-o. Voiam să mă întorc.

Asistenta mă mângâie pe păr şi îmi pune din nou masca.

j Este foarte confuză, zice ea.

închid ochii şi îmi las mintea să se întoarcă la plaja aceea. Locul unde s-a sfârşit totul. Şi unde a început totul. **5.**

REBECCA. *Vineri, 14 noiembrie 2014*

Rebecca Waterhouse a privit în lungul drumului care se întindea în faţa casei sale în stil victorian, căutând din priviri Fiatul roşu al fiicei sale, apoi a privit la ceasul de pe perete pentru a treia oară în tot atâtea minute.

Era aproape zece seara. Jessie întârziase o jumătate de oră, dar trecuse atât de mult timp de când stabiliseră ultima oară o întâlnire numai pentru ele două, încât Rebecca habar nu avea dacă îi stătea în fire să întârzie sau nu. A oftat adânc şi a încercat să îşi calmeze îngrijorarea. Jessie era bine; discuţia lor - aşa cum o numise Jessie în seara dinainte - urma să aibă loc. în definitiv, Jessie fusese cea care o sunase pentru a aranja vizita, aşa că de ce s-ar răzgândi? în mod evident, moştenise atitudinea *laissez faire* a tatălui ei în privinţa punctualităţii.

Rebecca s-a apropiat de dulapul de bucătărie şi şi-a turnat o cană mare de cafea neagră din filtru. O usturau

ochii; nu mai dormise aproape deloc după ce telefonul fiicei sale o trezise înainte de miezul nopţii. Crezuse că somnul îi joacă feste când s-a întors spre telefonul care zbârnâia şi i-a apărut pe ecran numele „Jessie".

- Jessie? S-a întâmplat ceva?

Apucase telefonul şi răspunsese destul de panicată.

- Nu, totul este bine.

Vocea fiicei sale păruse puţin tensionată, dar nu mai vorbiseră de multă vreme.

- îmi pare rău, te-am trezit? Sun altă dată, spusese Jessie.

- Nu, nici o problemă! Este în regulă. Abia mă culcam. Nu dorm. Mă bucur să te aud.

Ştia că părea dornică de afecţiune, aşa cum se întâmpla întotdeauna când vorbea cu fiica ei în vârstă de treizeci şi nouă de ani.

Ridicându-se în capul oaselor şi bâjbâind după întrerupătorul de lumină, a simţit un junghi de dor după soţul ei. Era mort de aproape un deceniu şi nu ar fi făcut decât să se întoarcă pe cealaltă parte şi să continue să sforăie, dar prezenţa lui ar fi calmat-o. A urmat o tăcere jenată, Rebecca temându-se să nu zică ceva care ar speria-o pe Jessie, ca şi cum ar fi fost un măcăleandru cocoţat pe pervazul unei ferestre deschise.

-Ştiu că a trecut multă vreme, dar nu cred că am avut ocazia să îţi spun cât de rău mi-a părut când am auzit de moartea lui Liz. Mă gândesc adesea că îţi lipseşte probabil foarte mult, a zis ea, ştiind că moartea mamei vitrege a fiicei sale, bolnavă de cancer de sân, trebuia adusă în discuţie şi sperând că Jessie nu îi considera cuvintele nesincere. Sper că ai primit mesajul meu de condoleanţe la momentul acela.

-L-am primit, mulţumesc, a răspuns Jessie, dar nu a dezvăluit nimic altceva despre suferinţa cauzată de moartea femeii care o crescuse de când era bebeluş.

Jessie nu o mai contactase aproape deloc pe Rebecca de la diagnosticarea cancerului de sân al lui Liz şi în cei doi ani scurşi de la moartea ei. Rebecca bănuia că - ştiind că ea şi Liz nu se înţelegeau - poate simţea că ar fi fost o trădare.

Mintea Rebeccăi se întorsese instantaneu la ultima dată când o văzuse pe Liz, în urmă cu aproape zece ani. Cam pe vremea când murise John.

Ea, Liz şi Jessie se întâlniseră într-o cafenea în Brighton, aleasă de Jessie ca un bun punct la mijloc de drum - deşi Rebecca ar fi mers până la capătul lumii pentru şansa de a petrece chiar şi câteva minute cu fiica ei cea mare. Atmosfera fusese penibilă, farfuriile şi tacâmurile zăngăneau în jurul lor în timp ce Liz o dăscălea pe Rebecca în legătură cu beneficiile homeopatiei şi exploatarea puterii menopauzei, iar brăţările ei enorme zăngăneau lovindu-se de masă între locul unde stătea ea şi locul lui Jessie.

întâlnirea aceea semnalase începutul sfârşitului pentru orice aparenţă de relaţie între mamă şi fiică. Rebecca, în doliu după soţul ei şi frustrată de faptul că rarele şi preţioasele întâlniri cu fiica ei erau dominate de Liz, o sunase după aceea şi o întrebase dacă nu cumva ar fi timpul să facă un pas în spate şi să dea o şansă relaţiei dintre ea şi fiica ei. Liz îşi ieşise din fire.

- Nici nu ştii tu cât de traumatizată este în urma acestor întâlniri, Rebecca, spusese ea.

- Vezi tu, *ar trebui* să ştiu - vreau să ştiu - dacă îmi dai şansa de a vorbi cu ea.

- Nu este vina mea. A trebuit să o conving să vină astăzi - nu voia nici să iasă din cameră. Liz vorbea ca şi cum Jessie avea doisprezece ani, nu douăzeci şi opt. Dar dacă asta vrei, sunt de acord. Nu mă amestec în nici un fel şi să vedem unde se ajunge, bine? Un mulţumesc ar fi fost drăguţ, Rebecca, după tot ce am făcut pentru fiica ta.

Pe măsură ce timpul se scurgea, iar scrisorile şi telefoanele Rebeccăi rămâneau fără răspuns, prezicerea lui Liz că relaţia lor nu va supravieţui fără intervenţia ei s-a dovedit - în mod fortuit pentru Liz - corectă.

- Şi cum îţi mai merge ţie? a încercat Rebecca acum.

- Sunt bine, a zis Jessie după o pauză lungă. Sunt... însărcinată, de fapt.

Cuvintele lui Jessie, atât de subite, de neaşteptate, au lăsat-o pe Rebecca fără suflare şi fără replică. Simţea că este pe punctul de a plânge, emoţia şi tristeţea au copleşit-o ca o tiradă de necontrolat. Cum se ajunsese la clipa aceasta? Cel mai semnificativ moment din viaţa fiicei sale, iar ea afla ultima. Rebecca şi-a şters şuvoiul de lacrimi care îi izvorâse din ochi şi şi-a dres glasul, dibuind cu disperare prin mintea ei uluită în căutarea cuvintelor potrivite.

- Este minunat. în câte luni eşti?

- în treizeci şi şase de săptămâni, aşa că mai am puţin.

Vocea lui Jessie sunase foarte raţională, foarte adultă. Fiica ei urma să aibă un copil şi nu avea nevoie de mama ei, aşa cum nu avusese nevoie de ea toată viaţa.
De ce nu îi spusese nimic Harvey? Jessie, primul ei copil, mai avea patru săptămâni şi aducea pe lume primul ei nepot!
- Să nu fii supărată pe tata. I-am spus că vreau să îţi spun eu, a zis Jessie, citindu-i gândurile.
Rebecca a încercat să scape de emoţii şi şi-a dres glasul.
- Nu sunt supărată, sunt foarte încântată. Mă bucur pentru tine şi înseamnă foarte mult pentru mine că m-ai sunat.
De când murise John, familia lor, altădată fericită, părea din ce în ce mai mică şi mai singuratică. James şi Iris s-au despărţit, iar dorinţa lui Iris de a avea un copil care nu a venit niciodată le-a înteţit durerea cauzată de absenţa lui Jessie din viaţa lor. Poate că, îndrăznea ea să spere, copilul acesta va schimba totul.
- Mulţumesc, mamă.
Rebecca şi-a permis un zâmbet, încercând să se bucure de acest eveniment crucial, care deja schimbase totul. Trecuse mai bine de un deceniu de când Jessie rostise acele cuvinte: „Mulţumesc, mamă". Rebecca era îngrozită că acesta era un vis din care se va trezi într-o clipă.
- Pot să fac ceva? Mi-ar plăcea să te ajut, să fiu implicată în orice fel ai vrea tu.
încerca să nu pară tiranică. Pas cu pas; să nu o sperie.
- Ar fi un lucru cu care m-ai putea ajuta, a zis Jessie după un moment de tăcere.
- Orice.
Rebecca înregistrase nervozitatea din vocea fiicei sale şi înţelegea că Jessie urma să îi ceară ceva ce nu îi va plăcea. Simţea furnicături pe ceafă.
- în ultima vreme am fost neliniştită. în privinţa sarcinii, adică. Jessie a făcut o pauză, apoi a continuat. Iar tata a zis că tu erai la fel când m-ai născut pe mine. Nu am vorbit niciodată despre toate acestea, despre ce s-a întâmplat când m-ai născut şi nu ai făcut faţă. M-am gândit că ar putea să... să mă ajute acum.

Rebecca a închis ochii şi a încercat să îşi adune gândurile care îi goneau prin minte. *Tata a zis că tu erai la fel când m-ai născut pe mine.*

Oare cât îi spusese Harvey? îi vorbise cu onestitate despre oroarea abjectă pe care o simţise când aflase că era însărcinată, la scurtă vreme după ce obţinuse diploma de doctor? îi dezvăluise lui Jessie adevărul crud al anxietăţii ei crescânde la apropierea momentului reîntoarcerii la muncă, după şase săptămâni de când se născuse bebeluşul - aşa cum fusese nevoită să facă, dacă voia să îşi păstreze postul de doctor rezident? Despre cum muncea toată ziua, lăsând copilul la creşa spitalului între şapte treizeci dimineaţa şi şase seara şi cum cobora să o alăpteze, despre gărzile de noapte? îi dezvăluise ce îşi amintea cu adevărat despre psihoza ei, care debutase la câteva ore de la naşterea lui Jessie şi se transforma în fiecare zi în cel mai înfricoşător şi mai implacabil coşmar? îi spusese fiicei sale cum Rebecca îl implora noaptea să nu adoarmă pentru că îi era teamă să rămână singură cu poliţistul care apăruse la capătul patului ei la scurtă vreme după naşterea lui Jessie şi pe care nu îl vedea nimeni în afară de ea: detectivul-inspector Gibbs, omul care o interogase timp de patru ore înfiorătoare în noaptea în care părinţii ei muriseră, în timp ce ea stătea pe scaun, în cămaşa de noapte încă murdară de sângele mamei ei?

Sigur că nu îi spusese. Sfântul Harvey loveşte din nou. De ce nu o sunase măcar, să o avertizeze în legătură cu bomba care se îndrepta în direcţia ei? Nu putea să se întoarcă la clipele acelea, pur şi simplu nu putea.

- Draga mea, i-ai spus moaşei cum te simţi? a spus ea, încercând să câştige timp, ca să se poată gândi.

Jessie a devenit foarte tăcută. Era o tăcere periculoasă, care o speria foarte mult pe Rebecca. Auzea cum ticăie mintea fetiţei sale. *încerci să scapi de mine, nu mă vrei, vrei să se ocupe altcineva de mine, aşa cum ai făcut întotdeauna. Nu m-ai vrut niciodată.*

- îmi dau seama că nu eşti dornică să vorbeşti, a zis Jessie. înţeleg. Te las. îmi pare rău că am sunat atât de târziu.

Venele Rebeccăi au fost inundate de adrenalină. Acesta era momentul - ocazia de a lupta pentru a avea o oarecare relaţie cu fiica ei. Dacă lăsa ocazia aceasta să îi scape, totul era pierdut; o va pierde pe Jessie pentru totdeauna şi nu va avea şansa unei relaţii cu nepoţelul ei. Şi ea ar fi singura vinovată.

- Nu, draga mea, a zis ea, încercând să pară calmă. Nu este vorba de asta. Sunt un pic uimită şi vreau să mă asigur că primeşti îngrijirea corespunzătoare de la moaşă. Sigur că vreau să te ajut. Doar că a fost o perioadă dificilă. Dar ai tot dreptul să ştii. îmi dau seama că ţi-a fost greu să mă întrebi.

Rebecca şi-a înfipt unghiile în genunchi. *Te rog, nu închide, te rog.* într-un sfârşit, Jessie a vorbit.

-Dar nu vreau să o faci dacă nu vrei. Adică dacă nu putem fi oneste.

Rebecca auzea cuvintele lui Liz în limbajul fiicei sale. Ar trebui să fim oneste toate, să ne mărturisim sentimentele. Femeile ar trebui să se sprijine una pe alta. Şi-o imagina pe Liz strângând-o pe Jessie la pieptul ei generos: *Vino la mine, păpuşă, nu este nimic dacă plângi, ai dreptul să vorbeşti despre sentimentele tale, nu eşti egoistă dacă te pui pe tine pe primul loc. Dacă simţi că nu eşti destul de puternică să te întâlneşti cu mama ta o vreme, ai tot dreptul să fii lăsată în pace.* în tot acest timp omiţând să îndrepte acea onestitate spre ea însăşi şi - fără să aibă vreun copil al ei - spre adevăratul motiv pentru care încuraja înstrăinarea şi ţinerea la distanţă a Rebeccăi faţă de Jessie şi Harvey. Iar în tot acest timp, Harvey continuase să-şi îngroape capul în nisip, cum făcuse întotdeauna, luând partea lui Liz, alegerea facilă, în loc să i se opună.

- Ştiu că, în parte, colapsul tău a avut legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, a continuat Jessie, şi te-a afectat profund. Nu m-am simţit niciodată în stare să te întreb, dar s-au adunat toate în interiorul meu şi nu cred că este sănătos să le păstrez în mine. Nu mă ajută în momentele acestea deloc.

Colaps? Rebecca s-a crispat auzind întorsătura de frază a lui Jessie. Oare era Liz sau era Harvey cel care interpretase în felul acesta ceea ce se petrecuse cu ea după ce o născuse pe Jessie? Nu o ajutase pe Jessie să înţeleagă ce i se întâmplase pentru că era prea dureros să se întoarcă la acele momente. De ce oare nu scăpase din ghearele acelei nopţi?

-Cred că ai dreptate, a zis ea. Dacă te poate ajuta, fac orice. Ai vrea să vii la mine? Am putea sta de vorbă.

- Da, vreau. Mâine este bine?

Ziua următoare, vineri, era prima zi liberă a Rebeccăi din ultimele două săptămâni şi stabilise să se întâlnească cu o prietenă ca să ia prânzul împreună, apoi să meargă la

Galeria Naţională de Portrete. Desigur, toate acestea puteau aştepta.

- Mâine ar fi minunat, a zis ea.

Aşa că au stabilit o oră, iar când a terminat convorbirea cu Jessie, gândurile Rebeccăi s-au întors imediat spre Iris. Fiica ei mai mică, pe care o făcuse cu John, la cinci ani după naşterea lui Jessie, şi faţă de care era foarte apropiată. Iris, căreia îi fusese la fel de greu ca şi ei să lege o relaţie cu Jessie, în ciuda faptului că îşi dorea cu disperare să fie apropiate. Fusese tentată să o sune pe fiica ei mai mică şi să îi spună despre discuţia cu Jessie - şi despre copil -, dar s-a oprit. Ar fi fost egoist din partea ei să îşi descarce grijile punându-le în cârca lui Iris, mai ales când era vorba despre sarcina lui Jessie. Iris pierduse atâtea sarcini, încât va fi greu pentru ea să o vadă pe mama ei cu un nepot.

Aşa că a petrecut restul nopţii singură, căutând în podul casei vechi tăieturi din ziare şi sfârşind prin a-şi băga o aşchie în palmă în decursul cercetărilor.

VETERAN DE RĂZBOI ÎŞI UCIDE SOŢIA, APOI SE ÎMPUŞCĂ

Aseară, un bărbat suferind de nevroză cronică, în urma traumelor războiului, şi-a ucis soţia înainte de a comite suicid.

Jacob Waterhouse, 45 de ani, care a primit în trecut tratament pentru psihoză, şi-a bătut soţia, Harriet Waterhouse, 43 de ani, lăsând-o moartă, într-o criză de furie oarbă, după care s-a împuşcat.

Localnicii din Wittering, Sussex, îl descriu pe dl Waterhouse ca un tip rezervat, distant, rareori văzut prin sat. Casa Seaview, unde a avut loc crima urmată de sinucidere, este o căsuţă izolată de celelalte şi dă spre Golful Wittering. Localnicii povestesc că au auzit sirenele poliţiei noaptea trecută şi au văzut cum au fost luate cadavrele de ambulanţă.

Se crede că fiica lor, Rebecca, în vârstă de 13 ani, se afla în casă în momentul petrecerii scenelor înfiorătoare, dar este nevătămată şi a fost dată în grija unor prieteni de familie.

în vreme ce ochii ei obosiţi întârziau peste cuvintele care o îndurerau la fel ca atunci, fiecare părticică a corpului ei se opunea revenirii în trecut. Dar nu avea de ales. De dragul fiicei sale, trebuia să îşi adune puterile

şi să rememoreze noaptea pe care încercase să o uite o viaţă întreagă

.6- HARVEY. *Ora 11.00 dimineaţa, miercuri, 19 noiembrie 2014*

- Aşadar, domnule Roberts, nu aţi primit nici o veste de la fiica dumneavoastră de când a plecat din spital, pe la ora 8 în dimineaţa aceasta?

Detectivul-inspector Pater son stătea lângă el pe canapea, ţintuidu- 1 cu ochii lui cenuşii şi cu stiloul în aşteptare, deasupra carnetului de notiţe. în glasul lui, Harvey intuia antrenament, propoziţii formulate cu atenţie, bine repetate. Se mişca încet şi avea un chip prelung, lipsit de expresie, care îi amintea lui Harvey de statuile monolitice de pe Insula Paştelui.

- Nu, v-am spus deja, ultima dată am vorbit cu ea aseară, când am plecat de la spital. I-am trimis un mesaj pe telefon în urmă cu vreo oră, ca să îi spun că voi ajunge la spital astăzi pe la ora 11 - deci la ora asta.

Harvey şi-a ridicat privirea de la ceas şi s-a uitat înspre hol, unde sergentul Galt traversa camera în lung şi în lat, vorbind la telefon. A ciulit urechile, chinuindu-se să audă ce spunea poliţista. în mod evident, încerca să vorbească încet, dar Harvey reuşea să descifreze câte un cuvânt ici-colo:

- ... Gară... văzută... martori.

- Şi aţi primit un răspuns la mesaj? a întrebat detectivul Paterson, ridicând privirea din carnetul lui.

- Ce? a tresărit Harvey.

- Jessica a răspuns la mesajul trimis în dimineaţa aceasta?

Harvey a privit spre mobilul său, aşezat pe măsuţa de cafea.

- Nu, încă nu. Nu înţeleg. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? La spital sunt paznici - aseară a trebuit să vină cineva să îmi deschidă.

- Asta încercăm să stabilim. A plecat la scurtă vreme după începerea orelor de vizită în dimineaţa aceasta, aşa că este posibil să se fi strecurat afară în timp ce intra altcineva. Iar atenţia recepţionistei era probabil distrasă de altceva... a zis Paterson.

- Vedeţi, asta nu este greu de crezut. Toţi erau distraşi de altceva. Era ca la casa de nebuni acolo. Ştiţi că bebeluşul are o infecţie?

Harvey şi-a luat capul între mâini şi a încercat să risipească ceaţa epuizării care îl împiedica să gândească.

- Da, suntem conştienţi de acest lucru, domnule Roberts, de aceea suntem atât de îngrijoraţi.
- Doctorii spun că starea fetiţei se va înrăutăţi sever dacă nu duce la capăt tratamentul cu antibiotice început.
- Da, cooperăm îndeaproape cu personalul medical de la Spitalul St Dunstan.
- Şi ce au spus despre medicaţie? Cât timp avem la dispoziţie să le găsim?
- Este greu de spus. Domnule Roberts, important este să rămânem pozitivi.
- Cât timp până ce o pierdem pe Elizabeth? a explodat Harvey. Vă rog să fiţi sinceri cu mine.

-Aproximativ douăsprezece ore de la ultima doză, care i-a fost administrată chiar înainte ca Jessie să plece în dimineaţa aceasta, la ora 8. Doctorii cu care am vorbit au zis că va începe să se simtă foarte rău după aceea. Aşa că trebuie să cooperăm, ca să le găsim pe amândouă sănătoase cât mai repede posibil. Pe la ce oră aţi plecat de la spital?

Harvey a încuviinţat din cap.

-Orele de vizită s-au terminat la 8 seara. Am încercat să stau până mai târziu, căci partenerul ei este plecat cu treburi în străinătate, dar nu m-au lăsat.

Harvey şi-a amintit cum Jessie privea în gol când a plecat el. O îmbrăţişase, îi şoptise noapte bună şi îi spusese că va reveni dimineaţă. Apoi, cu un presentiment rău care nu îi dădea pace, sărutase capul micuţei Elizabeth, care dormea în pătuţul ei şi mânuţa învelită în bandă groasă, care ţinea branula.

- Şi aveţi vreo idee unde s-ar fi putut duce?

Respiraţia detectivului Paterson mirosea a cafea. Harvey se uita la el şi şi-i imagina pe cei doi poliţişti care sorbeau din cafelele cumpărate de la automat când a venit ordinul să se deplaseze acasă la el pentru a-i aduce vestea despre Jessie. Pentru a sonda terenul. O nouă zi, o nouă vizită.

„Să terminăm cât mai repede, ar putea fi o zi lungă", au zis probabil în timp ce se îndreptau spre ieşirea din Chichester şi traversau South Downs, spre satul West Wittering, locul unde îşi petrecuse Jessie toată copilăria.

Harvey a simţit că îi zvâcnesc picioarele. întotdeauna îi tremurau când era epuizat. Pe Liz o enerva grozav de tare când stăteau împreună pe canapea seara, ea citind unul din înfiorătoarele ei romane poliţiste, în vreme ce el adormea privind la ştirile de la ora **10.**

- Du-te la culcare, îi spunea ea oftând când el aţipea.

O vedea chiar şi acum, ghemuită lângă el, cu răsuflarea tăiată de meandrele şi întorsăturile de situaţie din cartea pe care o ţinea în mână şi picioarele ridicate în poala lui.

- Ştiam eu, zicea. Este iubitul ei, mă gândeam eu că ascunde ceva.

Harvey ştia că sergentul Paterson îl urmărea, analizând felul în
care reacţiona la toate întrebările lui. Paterson îi verificase probabil
trecutul, poate ştia chiar şi faptul că fusese reţinut şi închis într-o celulă când avea cincisprezece ani, în noaptea în care muriseră părinţii Rebeccăi şi primise un avertisment formal. Făcându-l să se simtă ca un infractor, când în realitate nu făcuse nimic.

- Era cineva la uşă în noaptea aceea, Harvey. L-am auzit pe tata vorbind cu omul acela. Am crezut că eşti tu, că ai venit după mine.

Vocea Rebeccăi tremura când îşi amintea noaptea aceea, câteva luni mai târziu, când venise să locuiască cu Harvey şi cu tatăl lui.

- Dar ai spus că nu era nimeni când ai coborât la parter şi i-ai găsit pe părinţii tăi, îi spusese el, îngrijorat de urmările traumei din noaptea aceea. Cine să fi fost?

- Nu ştiu. Presupun că mi-am imaginat totul, spusese ea.

El încercase să o ţină în braţe şi să o aline, dar, ca întotdeauna, ea se trăsese înapoi.

- Nu mă crezi.

Ochii ei verzi se umpluseră de lacrimi, iar el încercase disperat să găsească lucrul potrivit de spus.

- Sigur că te cred, nu ştiu ce să spun ca să te fac să te simţi mai bine, a zis el, bâjbâind după cuvintele cele mai potrivite. Eşti atât de supărată tot timpul, încât am impresia că mă învinovăţeşti că nu am fost acolo în seara aceea.

O văzuse schimbându-se după noaptea aceea, retrăgându-se în interiorul ei, nemaiaşteptând alinare de la el. Iar nimic din ceea ce spunea nu părea să ajungă până la ea şi să o aducă înapoi la el.

Acum, Harvey a privit spre hol, încercând să audă ce spunea detectivul Galt la telefon.

- Bine... aşa vom face... suntem la tatăl Jessicăi acum.

Poliţista era minionă, cu părul negru tuns franţuzeşte, până la umeri, şi ochi căprui închis, care păreau să simtă că o

urmărea şi care se fereau grăbiţi de fiecare dată când privirile lui se apropiau prea mult.
Detectivul Paterson a încercat din nou.
- Domnule Roberts, aveţi vreo idee unde s-ar fi putut duce fiica dumneavoastră?
Harvey şi-a întors atenţia către detectivul-inspector Paterson şi şi- a dat seama că îşi ţinea răsuflarea. îşi simţea toate simţurile aţâţate. Lumina de iarnă care se revărsa prin fereastră în camera de zi îi năvălea în ochi, ceasul din hol părea să ticăie mai tare decât de obicei, iar o indigestie usturătoare i se ridica din stomac. Totul îl durea; întregul corp suferea.
- Aţi sunat la mama ei? Rebecca Waterhouse.
- Da, am informat-o pe doamna doctor Waterhouse. în acest moment, la ea acasă se află un agent de legătură, cred.
- Vedeţi, eu am avut custodia Jessicăi de când era bebeluş şi nu o vreau pe Rebecca aici, să complice situaţia.
- Este în regulă, domnule Roberts, dar ar trebui să vă spun că ne gândim să ţinem o conferinţă de presă la prânz, dacă nu o vom găsi pe Jessica până atunci. Ar putea fi o idee bună ca mama ei să facă apelul împreună cu dumneavoastră.
- în nici un caz, s-a răstit Harvey. Sub nici o formă. Nu ar face decât să o supere şi mai mult pe Jessica.
- Bine, înţeleg aşadar că relaţia dintre Jessie şi Rebecca este tensionată în acest moment.
- Au o relaţie foarte complicată. Jessie s-a dus să o vadă în urmă cu câteva zile, iar după aceea a fost foarte supărată. Nu m-ar surprinde deloc ca tot ce se întâmplă acum să fi fost provocat de întâlnirea lor.
Detectivul Paterson a dat din cap încet şi a reînceput să mâzgălească în carneţelul său.
- Aţi putea să ne spuneţi mai multe despre cele spuse de Jessie în legătură cu întâlnirea pe care a avut-o cu mama ei?
Harvey a oftat adânc.
- Nu prea. Soţia mea, Liz, mama vitregă a lui Jessie, a murit în urmă cu doi ani, iar pentru Jessie a fost foarte dificil. Erau foarte apropiate, iar acum, când se apropia venirea pe lume a bebeluşului, probabil căuta pe cineva care să umple acest gol. Dar, ca întotdeauna, întâlnirea lor nu a decurs prea bine.
- în ce sens?

Ochii detectivului Paterson s-au mărit.
- Nu ştiu! întrebaţi-o pe Rebecca, a izbucnit Harvey.
- Aşa vom face, domnule Roberts. Vă înţeleg frustrarea, *cu toţii* suntem extrem de îngrijoraţi, dar trebuie să obţinem cât mai multe informaţii, pentru a încerca să înţelegem ce se petrece cu Jessica şi să o găsim.
- Ce se petrece cu Jessica este că a cunoscut iadul. A pierdut-o pe femeia care i-a fost ca o mamă, tocmai a trecut printr-o naştere traumatizantă, prietenul ei este plecat, iar ea nu a mai dormit de zile întregi.
Harvey îşi simţea obrajii arzând, dar a continuat.
- Jessie era disperată să alăpteze la sân, în timp ce copilul suferea de foame. Fiica mea era în stare catatonică atunci când am plecat, dar nimeni nu a vrut să mă asculte. Rebecca, mama ei biologică, a trecut prin aceeaşi stare când a născut-o pe ea. Iar acum au lăsat-o să plece şi afară este un frig de îngheaţă pietrele. Nu aveţi nici o idee unde s-ar fi putut duce?
- Avem poliţişti care analizează toate înregistrările de pe camerele de luat vederi chiar acum, domnule Roberts. în ultimele imagini pe care le avem cu Jessie, se îndreaptă spre gara Chichester. Evident, ar fi de crezut că s-a urcat într-un tren, dar nu sunt imagini cu ea pe nici unul dintre peroane, ceea ce înseamnă că nu a plecat cu trenul. Desigur, am informat gările şi staţiile de autobuz, precum şi toate companiile de taxi din zonă.

Detectivul Paterson s-a scuzat şi s-a dus să vorbească cu detectivul Galt. Şoptesc, se sfătuiesc - povestea obişnuită între poliţişti, şi-a zis Harvey; tu ne zici totul şi, în schimb, noi nu-ţi spunem nimic.

Parcă o vedea pe Liz stând pe braţul canapelei, cu braţele încrucişate, clătinând din cap dezaprobator, aşa cum făcea când el îşi pierdea cumpătul. îi auzea vocea calmă în spatele lui acum, îi simţea respiraţia în ceafă. „Nu încearcă decât să o găsească pe Jessie. Trebuie să cooperezi cu ei." Dar interacţiunile soţiei sale cu poliţia se limitau la o amendă primită în trafic şi un avertisment dat pentru că a urinat pe o alee într-o noapte de beţie. „De ce eşti mereu atât de pornit împotriva lor?" îl întreba când se încrunta în direcţia oricărui poliţist cu care se intersectau.

Acum, când îi privea pe detectivii Galt şi Paterson, simţea că a fost târât înapoi în iarna aceea din 1960.

Detectivul Paterson s-a întors.

- O persoană care se potriveşte descrierii lui Jessie a fost văzută cu un bebeluş în braţe în centrul oraşului Chichester. Se poate să mai fi fost văzută urcându-se într-un tren spre Londra.

Omul vorbea cu atâta lentoare, încât aveai impresia că i se terminaseră bateriile, iar Harvey simţea că este pe punctul de a-i trage una în spate ca să îl reînvie. Nu este o urgenţă?

- Aşadar, aveţi poliţişti care se ocupă de urmărirea acestor piste? Ar fi bine să mă duc la Chichester ca să caut şi eu, a zis Harvey, trăgându-şi pantofii.

- Avem poliţişti care o caută în Chichester, iar alţii aşteaptă trenurile care intră în Londra. Credem că acum ne-aţi ajuta mai mult răspunzând la întrebările noastre aici, domnule Roberts.

Harvey a oftat, aşteptându-l să continue.

- Am văzut pe camerele de supraveghere din spital că Jessie a ieşit îmbrăcată într-o rochie, dar avea la ea şi alte haine - un palton, cumva? Ne-ar ajuta dacă am avea o descriere mai detaliată a lucrurilor pe care le poartă, ca să o putem remarca mai uşor. Mai vrem să aflăm de la dumneavoastră ce se petrece în viaţa ei acum - sunt probleme de sănătate mintală, dificultăţi financiare, probleme cu partenerul de viaţă?

Cuvintele detectivului Paterson sunau nedesluşite şi îndepărtate. Harvey îi urmărea buzele, încercând să descifreze ceea ce spune şi în acelaşi timp simţea că se pierde în imaginea lui Jessie luptându-se cu vântul puternic şi rece de noiembrie, ţinând-o în braţe pe frumoasa lui nepoată.

- Trebuie să îi contactăm pe cât mai mulţi dintre prietenii, rudele şi colegii lui Jessie - ideal ar fi să o facem în următoarea oră - în caz că a luat legătura cu cineva sau se îndreaptă spre vreunul dintre ei.

- Am înţeles de la spital că prietenul ei, Adam, este în Nigeria şi se pare că l-au contactat. Urmează să se îmbarce într-un zbor de şapte ore spre Heathrow mâine la prânz, ceea ce ne împinge până mâine- seară la ora 7. Aşa că nu avem nici un motiv să mai amânăm conferinţa de presă, aşteptându-l să ajungă aici. Am mai avea nevoie să intrăm în apartamentul lui Jessie, să verificăm jurnale, agende, e-mailuri, să înţelegem de cine este mai apropiată.

-A fost mai apropiată de mama ei vitregă, a zis Harvey încet. Soţia mea, Liz, este îngropată în cimitirul Shoreham. Jessie se duce uneori acolo.

Harvey s-a gândit la ziua în care o înmormântaseră pe Liz. Se întorseseră acasă în tăcere şi pregătiseră ceaiul, fără să aibă habar de violenţa suferinţei care se năpustea spre ei.

- Bine, punem pe cineva să verifice. Detectivul Paterson s-a întors spre colega lui, care a dat din cap şi a părăsit camera. înţeleg că este frustrant, dar trebuie să adunăm cât mai multe detalii posibil despre viaţa Jessicăi. Ne-ar fi de mare ajutor dacă aţi duce-o cu maşina pe Galt la apartamentul Jessicăi, pentru că am venit cu o singură maşină. Eu mă întorc la spital, să vorbesc cu echipa care le avea în îngrijire pe fiica şi pe nepoata dumneavoastră. Suntem conştienţi de faptul că situaţia este urgentă. Tocmai am aflat că mergem mai departe cu conferinţa de presă, care se pregăteşte chiar în aceste clipe şi, dacă sunteţi dispus, cred că ar fi benefic să faceţi un apel în decursul conferinţei. Va fi difuzată pe toate posturile de ştiri.

Harvey a ridicat privirea. în urmă cu două ore îşi plimba câinii pe plajă, reflectând la naşterea nepoatei sale. Iar acum ele dispăruseră, iar lui i se cerea să apară la televiziunea naţională şi să se ţină tare, pentru a o implora pe Jessie să vină acasă.

Harvey a dat deoparte furia pe care i-o provoca absenţa lui Adam.

- Sigur că da, a zis el. Orice credeţi că este necesar.

- Aveţi o cheie de la apartamentul Jessicăi? a întrebat detectivul Paterson. Ar cam trebui să pornim.

- înţeleg. Dar trebuie să ştiu un lucru. Şi aş aprecia foarte mult un răspuns sincer. Harvey s-a oprit, pentru a se aduna. Dacă le găsiţi, copilul va fi luat de la Jessie, pentru că a făcut acest lucru?

- în interesul tuturor este ca Jessica şi copilul să rămână împreună.

- Dar sunt implicate şi serviciile sociale?

- Protecţia copilului a ţinut legătura cu asistentul social din spital şi a trimis cazul către serviciile sociale pentru verificări.

- Aşadar, există riscul ca bebeluşul să-i fie luat? a întrebat Harvey din nou.

- Nimeni nu îşi doreşte acest lucru, domnule Roberts. Protecţia copilului îşi doreşte să ţină familiile împreună. Iar acum, dacă nu vă supăraţi, trebuie să ajungem la apartamentul Jessicăi cât mai repede.
Şi, cu aceste cuvinte, detectivul-inspector Paterson l-a scos pe Harvey din casă, în aerul rece de noiembrie, iar cei doi poliţişti îl flancau, ca şi cum se afla deja în boxa acuzaţilor
.7. HARRIET. *A doua zi de Crăciun, 1945*
- Ne pare tare rău, Harriet. Ai fost de mare ajutor în casa aceasta în ultimii cinci ani şi ne va părea foarte rău să te vedem plecând.
Domnişoara Clara se poticnea în cuvinte în timp ce Harriet stătea în pragul uşii, aşteptând ca Jacob să apară în capul scărilor.
- Te rog, nu-ţi face griji, domnişoară Clara, ne vom descurca bine. A fost un gest creştinesc din partea dumitale şi a domnişoarei Ethel să îi permiteţi lui Jacob să locuiască aici.
Harriet a remarcat nervozitatea care i se auzea în glas şi şi-a dres vocea. Aproape că plângea în clipa când părăsea casa aceasta care îi fusese mai degrabă cămin decât loc de muncă.
- Am încercat să fim înţelegătoare, dar nu ne simţim în siguranţă cu soţul tău în casă. Nu mai suntem tinere, cum eram odată, şi tot ce se întâmplă este tulburător pentru noL
- Desigur. Nu trebuie să îmi explicaţi. îmi pare rău pentru ziua de ieri.
O tăcere penibilă plutea în încăpere; amintirea întâmplărilor din ziua precedentă era încă proaspătă în minte.
- Unde veţi merge?
- Jacob a auzit că este un post liber de îngrijitor la Conacul Northcote, aşa că mergem până acolo astăzi, să vedem ce putem afla.
Harriet a privit spre scări şi l-a văzut pe Jacob. Părea că a făcut un efort să arate prezentabil, căci se bărbierise şi îşi pieptăna se părul pe spate, cu ulei. Dar în continuare avea un aspect jerpelit: hainele îi erau necălcate, era palid, iar pungile grele de sub ochi trădau coşmarurile care îi chinuiau somnul.
Domnişoara Clara a ridicat şi ea privirile spre el.

- Ei bine, mult noroc, Harriet. Vă doresc amândurora numai bine. Recomandarea şi salariul datorat se află pe masa din hol.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe Harriet pe obraz, a bătut-o pe braţ jenată şi apoi s-a grăbit să se îndepărteze, înainte ca Jacob să ajungă lângă ele.

Ochii lui Harriet s-au umplut de lacrimi, dar aproape că se simţea uşurată că se terminase. Sforţarea de a încerca să ascundă comportamentul lui Jacob de domnişoarele Clara şi Ethel o îmbolnăvea. Şi nu le învinovăţea deloc pentru că le era teamă de el.

Fusese un efort continuu, insuportabil, din clipa în care îl întâmpinase la întoarcere, la gara Chichester, în urmă cu şase luni. Trebuise să ascundă teroarea care o încercase când a văzut starea în care se afla în clipa când a coborât, într-un sfârşit, din vagon, iar ea şi-a croit drum prin mulţime pentru a ajunge la el.

Pierduse atât de mult în greutate, încât abia îl mai recunoştea. Obrajii lui altădată atât de rumeni erau căzuţi, mersul încrezător dispăruse. Mâna dreaptă îi era bandajată până la cot şi nu fusese avertizată că două degete îi fuseseră amputate după ce se infectaseră în urma unei arsuri. Când a prins-o în braţe şi a sărutat-o, buzele îi erau reci, iar îmbrăţişarea lipsită de vlagă. I se părea că îl părăsise toată lumina şi vigoarea, lăsând în urmă un sac gol, de oase şi piele.

Domnişoara Clara şi domnişoara Ethel îl primiseră pe eroul de război reîntors acasă, permiţându-le cu generozitate să stea în camera mică a lui Harriet, potrivită pentru o singură persoană, în schimbul ajutorului dat în grădină. Dar în scurtă vreme atmosfera caldă din căsuţa lor a început să dispară şi nervozitatea a prins rădăcini. Jacob bea în exces, era irascibil şi incapabil să suporte chiar şi cele mai mici schimbări de plan şi orice urmă de varietate de-a lungul unei zile.

Jurnalul îi servise lui Harriet drept singură evadare şi obişnuia să îi umple paginile cu scrisul ei neciteţ în primele ore ale dimineţii, când Jacob adormea, în sfârşit, beat criţă, în scaunul lui de la fereastră.

19 decembrie 1945

Dragă jurnalule,

îmi este tare dor de soţul meu şi mă simt singură noaptea, când trebuie să dorm fără el, căci Jacob este prea

speriat de coşmarurile care îl bântuie ca să vină în pat în schimb, stă treaz, bea whisky ieftin şi vorbeşte singur. Când aţipeşte în scaunul lui, se trezeşte urlând ca un animal rănit Mă reped la el şi îl găsesc scăldat de sudoare, în spatele ochilor lui nu se află nimeni, dar este singurul moment în care îmi împărtăşeşte câte ceva din ceea i ce s-a întâmplat îmi spune că se află înapoi pe plajele din Normandia, în clipa în care prietenul lui din copilărie, Michael, e făcut bucăţi de o bombă chiar în faţa lui. Suspină când îl legăn ca pe un copil, spunându-mi lucruri pe care îmi doresc să nu le fi aflat Că a cules ceea ce a rămas din trupul prietenului său şi a încercat să-l pună la loc. Că nu îşi va putea ierta niciodată că nu l-a putut salva. Agăţat de mine, adoarme în cele din urmă în zori, dar suntem epuizaţi amândoi, iar domnişoara Ethel se plânge de multe ori la micul dejun în legătură cu zgomotul. încerc să îl domolesc pe Jacob, dar el este puternic, iar strigătele sale sunt incontrolabile. Este ca posedat de diavol atunci când se trezeşte noaptea, iar eu nu pot face nimic ca să îl calmez.

Soţul meu cald şi voios altădată este acum suspicios faţă de oricine şi vorbeşte despre spioni nemţi care se ascund încă la ţară, aşteptând să ne invadeze orăşelul In ultimul timp, m-am simţit din ce în ce mai izolată şi de aceea am insistat să ieşim în oraş şi să bem un pahar la cârciuma noastră obişnuită, sperând că îi va fi de folos să se întâlnească cu câţiva vechi prieteni. Le-am întrebat timid pe celelalte neveste dacă văzuseră o schimbare la soţii lor; dar mi s-a dat de înţeles că întrebările mele sunt nepotrivite, căci ofiţerii superiori le spuseseră oamenilor pe drumul înapoi să nu stăruie asupra trecutului şi că ar fi o lipsă de patriotism din partea lor să vorbească despre ceea ce li se întâmplase.

Pe măsură ce seara avansa, am remarcat că Jacob este foarte posac. Ceilalţi bărbaţi râdeau şi sporovăiau, dar el stătea şi se uita urât la mine şi îmi dădeam seama că celelalte fete începeau să se simtă foarte jenate. Când a venit timpul să plecăm, Jacob refuza să mai vorbească cu cineva.

Când Pete mi-a complimentat noul palton, i-am zâmbit. într-o clipită, l-am văzut pe Pete aruncat peste masă, toate paharele căzute la podea şi făcute cioburi şi a fost nevoie de aproape toţi angajaţii localului ca să-l tragă pe Jacob de deasupra lui. Proprietarul s-a dus să cheme poliţia, dar

Jacob şi Pete se cunosc de mult timp, aşa că Pete a plecat acasă cu nasul spart. Am cerut iertare de la toată lumea, disperată, dar asta nu a făcut decât să îl înfurie şi mai tare pe Jacob. Mi-a spus că este vina mea, că flirtasem toată seara cu toată lumea şi că eram beată.

Când am ajuns acasă, m-a întrebat dacă am o aventură cu Pete. **Miez** *spus că sunt îndrăgostită de Pete pentru că soţul meu mă dezgustă. Că îl consider un laş pentru că şi-a lăsat prietenii să moară. Că nu îl mai iubesc. Striga tare şi eu nu l-am putut linişti. Deodată, pumnul lui s-a abătut asupră-mi de nicăieri şi m-a lovit. Am strigat în timp ce gura mi se umplea de sânge. Eram atât de înfricoşată, încât m-am îngropat sub pături, la adăpost de alte lovituri, neştiind ce să fac. Până acum nu m-a atins niciodată. Domnişoara Ethel a auzit scandalul şi a venit să bată la uşă, iar eu i-am spus că îmi pare rău, că totul este în regulă. Dar ea a fost îngrozită de felul în care arăta faţa mea şi atunci am ştiut că bunătatea lor a ajuns la capăt.*

Pe lungul drum către ieşirea din Chichester şi zona rurală, Harriet şi Jacob au rămas în tăcere, bântuiţi de amintirea zilei de Crăciun. Harriet a privit pe geam, amintindu-şi cum pregătise curcanul de Crăciun şi cum îl băgase în cuptor, apoi făcuse focurile, în vreme ce Jacob ieşise în grădină să mai taie nişte buşteni. Momentul în care le fusese hotărâtă soarta a fost acela în care se întorsese şi verificase curcanul.

îl auzise pe Jacob strigând din bucătărie, lăsase tot ce făcea şi se repezise într-acolo, unde îl găsise îngenuncheat lângă Aga[3], scoţând curcanul din cuptor cu mâinile goale, în timp ce grăsimea sfârâia şi îi ardea pielea şi el ţipa că prietenul lui arde.

încercase să îl liniştească, dar era imposibil. Aruncase curcanul în chiuvetă şi turnase apă peste el, urlând şi strigând la ea să facă ceva şi să îl ajute. Sforţându-se din toate puterile, reuşise să îl tragă şi să îl târască de acolo. Iar când îl ajutase să se întindă în pat, el îi spusese că atunci când a deschis cuptorul, pielea sfârâindă a curcanului îi declanşase amintirea pielii de pe trupul prietenului său, care arsese în faţa lui, pe plajele din Normandia. Reuşise să salveze ce se mai putea din prânzul pregătit pentru Crăciun, dar după scurtă vreme domnişoara Ethel apăruse în uşa bucătăriei şi îi dăduse vestea că va trebui să plece. Ea şi

Jacob nu vorbiseră despre acest lucru în dimineaţa aceea, ea nici nu suporta să îşi amintească, iar când îşi pleca privirile spre mâinile lui Jacob, arse şi băşicate de carnea scoasă din cuptorul fierbinte, trebuia să îşi întoarcă privirile ca să nu izbucnească în plâns.

Autobuzul s-a oprit cu o hurducătură în faţa Conacului Northcote, aducând-o pe Harriet în prezent.

- Haide, să mergem, a zis Jacob, dând drumul valizei la picioarele ei, în vreme ce ea se holba uimită la imensele porţi din fier şi la aleea lungă, acoperită cu un strat de gheaţă, care ducea spre conacul în stil georgian.

Jacob a pornit-o înainte, de-a lungul curţii pietruite, răstindu-se la ea să îl urmeze, dar ea simţea că a prins rădăcini, în ciuda vântului aspru de decembrie care forma vârtejuri în jurul ei. îi lipsea puterea de care ştia că va avea nevoie ca să lucreze ca servitoare într-o casă care, după cum se zvonea, avea treizeci de dormitoare, patru saloane, două biblioteci şi o imensă sală de banchete.

S-a forţat să înainteze spre conac unde, în scurtă vreme, avea să sune la sonerie şi să ceară de lucru - şi astfel urma să închidă pentru totdeauna uşa vieţii pe care o dusese înainte de întoarcerea lui Jacob

.**8.** IRIS. *Ora 11.30 dimineaţa, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Iris a alergat după trenul de Chichester şi, în timp ce sărea înăuntru printre uşile care tocmai se închideau, a auzit că îi sună telefonul.

Pe ecran pâlpâia cuvântul „Redacţie" şi a răspuns.

- Bună, Miles.

- Bună, Iris. Se pare că bebeluşul este pe tratament medicamentos sau are nevoie de îngrijire spitalicească, nu ştiu pentru care motiv. Miles se poticnea în cuvinte. Cred că va deveni o ştire tot mai importantă de-a lungul zilei. Poliţia crede că are de gând să sară de pe un pod sau să se arunce în faţa unui tren împreună cu bebeluşul. Cum ziceai că ai aflat?

Iris a încercat să respingă imaginea pe care Miles i-o sădise în minte, imaginea lui Jessie cu bebeluşul, şi a căutat cuvintele potrivite. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie la povestea ei. Va trebui să recunoască adevărul în scurtă vreme, dar nu voia ca Miles să o scoată din echipă şi să trimită pe altcineva. Era prea important.

- Am un vechi prieten, un contact, la Spitalul St Dunstan, el mi-a dat pontul, a minţit ea.

-Bine, vezi dacă te poţi întâlni astăzi cu el. Poliţiştii sunt acasă la bunicul bebeluşului acum. Cred că a fost alături de mamă când a născut, pentru că tatăl copilului nu este prin preajmă. Nu ştiu sigur de ce, dar să sperăm că poţi tu să faci mai multă lumină în cazul acesta. Toate acestea le ştim dintr-un pont de la una din mămicile din salon, care a vorbit cu primul reporter ajuns la spital, dar acum a ajuns şi poliţia la ea şi refuză să mai vorbească cu presa. Cu asta speram să ne poţi ajuta. Ar putea acest contact al tău să cunoască pe cineva care lucrează la Maternitate?

-O să dau nişte telefoane în tren ca să dau de el, dar s-ar putea să nu fie dispus să spună mai multe. Mai este posibil ca spitalul să fi greşit cumva, iar personalului să i se fi spus să nu vorbească cu presa - să nu vorbească cu nimeni. Când ajung acolo, voi încerca să vorbesc cu alte mămici sau cu alţi pacienţi care au auzit ceva şi care ar putea fi dispuşi să vorbească.

-Nu are rost. Poliţia a vorbit deja cu toate femeile care vor fi externate astăzi şi le-a spus să nu vorbească cu presa. Trebuie să punem mâna pe cineva dinăuntru, ideal ar fi cineva care lucrează în spital.

Aproape că simţea adrenalina care îi curgea prin vene lui Miles.

-Bine, voi încerca să dau din nou de acest contact, lucrează la Urgenţe şi Accidente la St Dunstan, aşa că se poate să nu cunoască
pe nimeni la Maternitate...

-Ei, ştie el pe cineva, dacă ţi-a dat pontul! a întrerupt-o Miles. Vorbeşte cu el. Avem nevoie de numele unei moaşe de la St Dunstan, cineva la care să putem apela, preferabil moaşa care a avut-o în îngrijire pe Jessie. Şi ne mai trebuie un specialist în domeniu, să ne dea informaţii despre depresia şi psihoza postnatală. Colegiul Regal de Psihiatrie, Colegiul Regal de Pediatrie...

-Mda, a zis Iris în timp ce era împinsă într-o parte şi în alta de marea de navetişti. Trebuie să analizăm şi problema de etică medicală. Dacă a plecat cu bebeluşul pentru că nu vrea să primească tratament, judecătorul trebuie să dea o dispoziţie pentru a se merge împotriva dorinţelor mamei, aşa că am putea apela la echipa juridică să aflăm care este

situaţia din punctul lor de vedere, dacă putem scrie despre aspectul acesta.

Îl auzea pe Miles dând ordine în birou, cu voce tare.

- Femeia aceasta are un nume? a zis Iris când Miles şi-a întors în sfârşit atenţia la ea.

- Da, Jessica Roberts, are treizeci şi nouă de ani. Primul copil.

Slavă Domnului că Iris nu era responsabilă pentru dezvăluirea
numelui.

Miles a continuat.

- Judecând după pagina ei de Facebook, se pare că şi-a pierdut de curând mama, Liz Roberts. Mai este şi un necrolog în ziarul *Telegraph* din octombrie 2012. Mama a murit de cancer la sân; Jessica are vreun frate sau o soră pe care să îi căutăm şi să îi intervievăm?

Iris nu a reacţionat în nici un fel la presupunerea lui Miles că Liz este mama lui Jessie, totul era mult prea personal şi încă nu îi putea spune lui Miles, căci i-ar fi luat cazul.

- Toate detaliile construiesc imaginea unei femei ajunse la limită, a continuat Miles. Povestea va căpăta importanţă maximă, este ştirea principală la buletinele de la prânz şi se pune la cale o conferinţă de presă cu tatăl ei. Toată lumea consideră că viaţa ei şi a copilului sunt în pericol. Este o chestiune de moment şi loc. Sună- mă când ai aflat ceva - Iris, este şansa ta de a-mi reintra în graţii, Iris, înţelegi? Nu da greş.

- Bine, a zis Iris şi a închis telefonul.

Ce putea fi în mintea lui Jessie, să plece din spital într-o zi friguroasă de noiembrie, împreună cu sărmanul copil abia născut? Unde putea fi? Dacă ar fi existat o fărâmă de relaţie între ele, Iris s- ar fi aflat acolo, ar fi vizitat-o în spital, ar fi avut grijă de ea. Pe când aşa, habar nu a avut că sora ei era însărcinată. Simţea că i se frânge inima când se gândea la ea. Şi-o imagina pe Jessica stând pe un peron undeva, într-o gară friguroasă, suferind din cauza deprivării de somn, cu dureri cauzate de naştere, încercând cu disperare să ajungă cât mai departe şi să găsească un loc unde să se ascundă. Probabil tresare la orice zgomot puternic - coborârea barierelor, fluieratul conductorului de tren - în timp ce trupul ei suferind se crispează de fiecare dată când vreun navetist se loveşte de ea şi de bebeluşul ei abia născut.

Telefonul i-a sunat din nou.
- Bună, mamă. Mulţumesc că m-ai sunat. Miles, editorul meu, mă trimite la Chichester ca să încerc să aflu ce se petrece.
- Ah, bine.
Vocea Rebeccăi era calmă.
- Vrea să încerc să mă întâlnesc cu un contact cu care am fost colegă la facultate, Mark Hathaway, este medic la Urgenţe la St Dunstan.
Iris rămăsese în picioare, lângă uşi, ca să nu fie auzită în vagon.
- Poţi să îmi spui despre ce a vrut să vorbească cu tine Jessie, mamă? Adică ce ar fi putut să o supere.
- Parcă ai fi de la poliţie.
- îmi pare rău, a zis Iris, oarecum surprinsă. Aşadar, sunt la tine acasă în acest moment?
Rebecca a vorbit încet, ca să nu fie auzită.
- Da, au sosit în urmă cu o jumătate de oră şi îmi este clar că Harvey le-a băgat deja în cap ideea că eu şi Jessie ne-am certat când a venit să mă vadă. Că, într-un fel sau altul, totul s-a petrecut din vina mea.
- Frumos din partea lui Harvey să încerce să te învinovăţească pe tine, a zis Iris, clătinând din cap.
- Da. Şi, desigur, pe mine nu mă ţin la curent, nu mi-au zis decât că se organizează o conferinţă de presă la care Harvey nu vrea să particip.
- Bine, fac tot ce pot ca să descopăr ce se poate. Aşa cum m-ai rugat.
S-a încruntat, iritată de schimbarea de atitudine a mamei sale. Nu îi menţionase mamei că, într-o zi săracă din punctul de vedere al ştirilor, editorul ei sărise pur şi simplu pe povestea aceasta. Trecuse mult timp de la ultima dată când venise cu ceva nou, iar el nu fusese deloc subtil în manifestările lui de dezamăgire.
- Ştiu, am crezut că poate ai auzit ceva prin birou. Nu mi-am dat seama că te va trimite pe urmele lui Jessie.
- Dar este un lucru bun, nu-i aşa? Voi fi în miezul evenimentelor şi îţi voi putea da veşti. Vrea să mă prezint şi la conferinţa de presă.
- Vai de mine! Nu te va recunoaşte Harvey?
Iris a oftat.
-Cred că are multe altele pe cap, mamă. Şi, de altfel, ştie ce slujbă am eu. în plus, ce ne pasă? Ai dreptul să ştii ce se

întâmplă - nici n-ar trebui să fii nevoită să recurgi la acest subterfugiu.

Pe Iris o descumpănea întotdeauna faptul că mama ei, o femeie care avansase prin muncă la poziţia de medic pediatru primar, se punea în genunchi în orice situaţie care îi implica pe Jessie sau pe Harvey. Fiica ei dispăruse. Ar fi trebuit să se afle în Chichester, împreună cu Harvey, să i se spună tot ce i se spunea lui. Nu să primească informaţii cu pipeta de la un agent de legătură.

- Aşadar, despre ce aţi vorbit? De ce s-a supărat Jessie? Nu voi spune nimănui.

- Nu prea aş vrea să vorbesc despre asta, draga mea.

- întotdeauna faci asta, mamă, şi nu este drept.

Iris simţea că îi sare muştarul. Nu îi stătea în fire să se certe cu mama ei, dar faptul că îl văzuse pe James în dimineaţa aceea, posibilitatea de a rămâne fără casa ei şi descoperirea că sora ei născuse un copil şi nimeni nu îi spusese o aducea la limita răbdării. Ea îşi risca locul de muncă pentru a încerca să afle tot ce se putea; simţea că mama ei putea, cel puţin, să îi spună tot ce ştia. Era sătulă să tot meargă ca pe coji de ouă în jurul subiectului Jessie. Sora şi nepoata ei abia născută erau de negăsit. Trebuiau să strângă rândurile.

- Ce fac, Iris?

- Mă ţii la distanţă de orice lucru care are legătură cu Jessie. Tata mă mai ţinea la curent cu lucrurile acestea, dar acum, că el nu mai este, habar nu am ce se petrece cu ea.

Iris ştia că se poartă copilăreşte, dar în asemenea momente simţea acut lipsa tatălui ei. Avea o relaţie bună cu mama ei, dar Rebecca era uneori o carte închisă, iar ele două s-au bazat deseori pe abilitatea lui John de a reduce divergenţele.

-Nu este adevărat, vorbesc despre ea cu tine tot timpul, a zis mama ei pe un ton tăios. Şi ştiu că îţi este dor de tati. Tare mult aş fi vrut să vorbesc cu el despre Jessie, voiam să vorbesc cu tine despre vizita ei şi despre bebeluş, dar nu am vrut să te supăr.

- Dar mă superi acum!

Iris a rămas surprinsă de onestitatea ei şi a privit afară, pe geam, la peisajul rural din Sussex, care gonea prin faţa ei.

- îmi pare rău, Iris. Uneori greşesc, de fapt în majoritatea dăţilor, aşa cum s-a grăbit să îmi arate şi Jessie.

-Mamă, nu este vina ta. O iubesc pentru că îmi este soră, dar urăsc ceea ce a făcut familiei noastre. Nu-mi vine să cred că era însărcinată şi nu mi-a spus. De ce mă urăşte atât de mult? Iris şi-a şters o lacrimă, furioasă. întotdeauna m-a respins.

- Iris, îmi pare foarte rău că te-am supărat. Chiar nu cred că este o idee bună să mergi la Chichester. A fost o prostie să îţi cer ajutorul. Nu cred că se cuvine.

-Mamă, cui îi pasă ce se cuvine? Jessie a făcut un copil, tu eşti bunică, eu sunt mătuşă. Ele au dispărut, iar eu vreau să încerc să aflu ce s-a întâmplat. De ce nu-mi poţi spune despre ce aţi vorbit?

-Pentru că este un lucru supărător şi pentru că nu are nici o legătură cu faptul că a fugit. Nu înţeleg de ce ţine toată lumea să stăruie atât asupra trecutului.

Abia atunci i-a căzut fisa. Jessie se dusese la mama ei ca să vorbească despre noaptea în care părinţii ei muriseră. Umbra care plutea peste familia lor destrămată, subiectul care nu era niciodată adus la lumină, pe care nu avusese niciodată voie să-l abordeze.

- Dar, mamă...

-Draga mea, trebuie să închid. Poliţistul este aici şi vrea să mai vorbească cu mine. îmi pare foarte rău că te-am supărat.

- Bine, a zis Iris. Vorbim mai târziu.

Simţea o dorinţă disperată de a vorbi cu tatăl ei. Zece ani trecuseră de la moartea lui, dar în clipe ca acestea, nimeni nu se pricepea mai bine decât el să aplaneze tensiunile. Despărţirea ei de James o lovise şi mai tare pentru că tatăl ei nu fusese acolo, ca să o ia în braţe şi să îi spună că va exista întotdeauna pe lume un bărbat care o va iubi necondiţionat.

Când a oprit trenul în următoarea gară, un val de navetişti s-a revărsat înăuntru. Iris a găsit un loc liber şi s-a uitat pe geam, iar mintea îi fugea la articolele peste care dăduse la paisprezece ani, când era cu un an mai mare decât vârsta pe care o avusese mama ei când întreaga viaţă i-a fost distrusă din temelii.

Fusese aproape o eliberare să le găsească, într-un album cu tăieturi din ziare, la fundul unei cutii din pod, după ani de întrebări şi îngrijorări despre acest mare secret. îi părea rău că mama ei fusese martoră la o asemenea oroare la o vârstă atât de mică. Dar, pe măsură ce trecea timpul şi

adolescenţa lui Iris lăsa loc tinereţii, îi era tot mai greu să înţeleagă de ce mama ei, în ciuda apropierii dintre ele, refuza să vorbească despre acest lucru.

Cu un oftat, Iris s-a conectat la pagina de Facebook a lui Jessie. Se uita uneori la ea, în lipsa vreunui alt tip de contact cu sora ei, iar văzând-o acum, a regretat că nu a aruncat o privire mai demult. O fotografie cu Jessie şi prietenul ei, Adam, pe plaja din Golful Wittering, în care burtica lui Jessie se ghicea sub rochia de vară. Era datată august 2014 şi era o zi de vară senină, părul blond al Jessicăi era aranjat frumos, într-o tunsoare franţuzească ce îi încadra chipul frumos, zâmbitor, iar ochelarii erau ridicaţi pe creştetul capului. Părea fericită, şi-a zis Iris, dar atât de slabă, încât era greu de crezut că era însărcinată în cinci luni. Lui Iris îi amintea de o căprioară şi era scăldată în soare şi purta o rochie largă de vară, ceea ce nu îţi permitea să îţi dai seama, dacă nu ar fi fost prietenul ei, pe care Iris nu îl întâlnise niciodată şi care arăta spre stomacul ei şi îşi muşca degetele ca un personaj de desene animate. Textul care însoţea fotografia spunea aşa: „Iar în altă ordine de idei, aşteptăm copilul în decembrie!" Urma un şir de aprecieri şi comentarii, toate de felicitare. Iris a derulat comentariile până la final. Unele o menţionau pe mama vitregă a lui Liz, cât de mândră şi de fericită ar fi fost la vestea că va avea primul ei nepot.

Iris a trecut peste celelalte imagini cu Jessie la diverse evenimente profesionale şi prânzuri la restaurante mici, luate cu prietenii, şi apoi şi-a întors atenţia spre o altă fotografie. Fusese postată în decembrie 2011. Jessie şi Liz purtau căciuli de Moş Crăciun şi zâmbeau fericite la cameră. Căciulile erau înclinate şi se vedea că Liz nu mai avea păr, probabil din pricina chimioterapiei. în ciuda zâmbetelor, intensitatea îmbrăţişării lor lăsa impresia că se agăţau una de alta de frica morţii. Peste partea inferioară a fotografiei scria cu litere albastre: „Moartea nu înseamnă nimic. Am trecut doar în camera de alături. Cât vom râde de durerea despărţirii când ne vom revedea!"

Sigur că Liz însemna mult pentru Jessie, avusese grijă de ea de când era bebeluş, dar pe Iris o întrista până în măruntaiele stomacului că Liz o ţinuse întotdeauna pe mama naturală a lui Jessie la distanţă. Numai că Liz murise de doi ani, iar ele nu o văzuseră pe Jessie mai mult decât atunci când Liz era în viaţă. Aveau de luptat cu multă

durere, cu suferinţă şi lipsă de înţelegere. Iar mama ei nu era genul care să pună cărţile pe masă, dispusă să discute. Cu cât se spuneau mai puţine, cu atât se reglau mai repede treburile. Cel puţin Jessie încercase să întindă o mână spre mama ei.

Când trenul a tras în penultima gară dinainte de a coborî la Chichester, Iris a privit feţele navetiştilor înfriguraţi care umpleau vagonul cu aerul rece pe care îl aduceau cu ei de afară.

„Unde eşti, Jessie", şi-a zis în gând Iris, „şi de ce te-ai dus să o vizitezi pe mama noastră?" Amintindu-şi cât de defensivă fusese mama ei la telefon în legătură cu întâlnirea dintre ea şi Jessie, Iris era din ce în ce mai sigură că Jessie o chestionase pe mama ei despre noaptea aceea din 1960, când au fost ucişi bunicii ei.

Iar dacă avea dreptate, Iris trebuia să afle de ce

1

.Mă trezesc într-o cameră mică cu o fereastră mare, care dă spre Chichester. Nu ştiu cât este ceasul, dar mi se pare că este seară, iar un cărucior cu mâncare este împins de colo colo. întorc capul încet, ca să văd agitaţia de dincolo de geamul uşii de la biroul asistentelor, dar lumina care vine dinspre coridor îmi intră în ochi şi mă forţează să întorc din nou capul. Tuşesc cu putere, iar pieptul îmi hodorogeşte. Ochii mei cercetează încăperea. în colţ este un scaun, o chiuvetă pe peretele din faţă, o noptieră lângă mine cu o cană de apă pe ea şi o uşă care dă spre baie.

Nu vreau să mă aflu aici. Dar ştiu că nu am puterea să plec.

M-am oprit din tremurat, dar îmi simt corpul frânt. Mă dor braţele, capul îmi bubuie, spatele îmi pulsează şi, când privesc în jos, văd o perfuzie ataşată de antebraţul meu, care duce până la o pungă transparentă de fluid ce atârnă într-un stativ de lângă pat.

încerc să înghit, dar gura îmi este uscată şi îmi este sete de nu mai pot. Privesc cu jind spre cana cu apă de pe dulăpiorul de lângă pat, dar nu am puterea să mă ridic în capul oaselor. întinsă în pat, ascultând discuţiile asistentelor de pe coridor, aud glasul slab al unui copil mic care plânge şi încerc să-mi dau seama de unde vine.

Am nevoie de apă. Văd un buton roşu şi mă întind să îl apăs, dar braţul îmi este prea greu. Oboseala mă copleşeşte şi închid ochii. Aud în urechi marea care mă calmează.

- Cum te simţi?

Când deschid din nou ochii, o fată în uniformă de asistentă stă aplecată peste mine, zâmbind.

Nu poate avea mai mult de douăzeci de ani, iar o parte din părul ei şaten, lung şi ondulat este legat la spate într-o coadă, în vreme ce restul îi atârnă pe spate. Are ochi de un albastru marin şi un zâmbet mare care se întinde spre obraji şi îi acoperă întreaga faţă blândă. Este zâmbetul unei fete pline de optimism.

- Unde sunt?

Mă doare gâtul.

- Eşti în pavilionul Churchill. Eu sunt asistenta de gardă în această noapte. Te-au adus de la terapie intensivă în urmă cu câteva ore, după ce te-ai mai încălzit un pic. Pot să îţi aduc ceva?

- Mi-e sete.

- Bine, hai să te ridicăm şi să te aşezăm confortabil.

- întinde mâna spre un buton şi îl apasă şi, încet-încet, patul începe să se ridice până ajung în poziţie şezândă. îmi întinde o cană cu apă, pe care o iau recunoscătoare.Trebuie să îţi monitorizez semnele vitale, dacă eşti de acord.

Nu răspund, doar încuviinţez din cap, iar ea se întoarce spre monitorul din spatele ei, care are ataşată o clemă pentru degetul meu. în timp ce aşteptăm, iar maşinăria scoate bipuri sonore, îmi zâmbeşte din nou. Observ un diamant mic pe inelarul mâinii stângi.

- Nivelul de oxigen este bun, iar temperatura corpului a crescut la loc, dar trebuie să te ţinem sub observaţie. Doctorul care te-a consultat crede că ai putea avea o infecţie la plămâni, aşa că ţi-au administrat intravenos antibiotice şi fluide, pentru că erai deshidratată. Cred că au fost foarte îngrijoraţi din pricina ta atunci când ai ajuns aici.

Se mişcă cu atenţie; este sigură pe ea şi calmă.

O privesc în timp ce îmi măsoară tensiunea. Manşonul mă ciupeşte de pielea care mă doare, iar când icnesc, îmi cere iertare cu acelaşi zâmbet pe chip.

- Mi s-a spus că ai stat în Golful Wittering o vreme îndelungată, şi la cât de frig se face destul acolo, nu este de mirare că ai răcit. Şi mie mi place să mă plimb pe-acolo iarna, dar după aceea petrec mai mult vreme lângă foc, la King's Head.

Nu spun nimic, o urmăresc doar cum împinge monitorul într-o parte şi apoi se aşază pe marginea patului şi îşi apasă două degete pe încheietura mâinii mele. Are gene lungi, care, împreună cu membrele lungi şi mişcările graţioase, mă fac să mă gândesc la o gazelă.

- Nu voiam să plec de pe plajă. Nu vreau să mă aflu aici.

- Ştiu, dar eşti într-o stare destul de rea, aşa că nu te putem externa încă. îmi poţi da informaţii despre familia ta? Trebuie să ne spui cum te cheamă şi unde locuieşti, ca să îi putem anunţa că eşti în siguranţă pe cei care îşi fac griji pentru tine. Există vreo rudă cu care aş putea lua legătura, ca să vină să te vadă?

Mă uit la uşa din spatele ei şi îmi imaginez vizitatori îmbulzindu- se să intre cu flori, felicitări făcute de mână, lacrimi, îmbrăţişări. Dragoste. Nu ştiu ce să îi răspund. încep să tuşesc şi nu mă pot opri. într-un târziu, când îmi trece, îmi întinde apă şi nişte şerveţele.

- Am încercat să o găsesc pe fiica mea, şoptesc eu.

De douăzeci de ani nu am mai rostit cuvintele acelea cu glas tare, pentru că nimeni nu a crezut vreodată că este încă în viaţă.

- Ai încercat să o găseşti? V-aţi pierdut una de cealaltă când v-aţi dus pe plajă?

Tare mult aş vrea să îi spun, dar nu ştiu cum. Corpul îmi tremură tot când frica din suflet îl ia în stăpânire, aşa cum se întâmplă mereu.

Clatin din cap, dar nu spun nimic. Ea se uită la mine, apoi îşi întoarce din nou privirile şi notează în fişă pulsul. Tuşesc şi înghit cu greutate încercând să mă adun.

- îi ştii numărul de telefon? O sun eu.

închide pixul cu un clic şi îl pune la loc, în buzunarul de la piept.

-Nu ştiu unde este. Nu vreau să-i fac rău. Nu vreau decât să-i spun că îmi pare rău. înainte de a fi prea târziu.

Vocea mea este plăpândă şi mă opresc, dar ea aşteaptă să continui. Mă gândesc la dimineaţa de astăzi, care a început ca oricare alta - o luptă ca să mă trezesc, să mă îmbrac, să mănânc, să depăşesc toate orele zilei fără să mă gândesc la ea şi la ce ar fi putut fi. Renunţasem cu multă vreme în urmă, m-am resemnat că nu o voi mai vedea niciodată. Iar apoi am văzut chipul acelui om. Al lui Harvey Roberts.

j Şi când ai văzut-o ultima dată? Pe fiica ta?

încep să tuşesc din nou, dar reuşesc să îmi recapăt suflarea, ca să nu mă copleşească. Mă arde în piept.

- Când avea cinci ani. Astăzi am mers înapoi în locul în care am ţinut-o în braţe pentru ultima oară, ca să încerc să îmi amintesc.

Ştiu că trebuie să spun cuiva ce ni s-a întâmplat mie şi copilului meu. Nu mai pot ţine secretul în mine, mă consumă de aşa multă vreme, încât nu a mai rămas nimic din mine, dar nu ştiu de unde să încep. Nu ştiu dacă fata aceasta este îngerul pentru care m-am rugat, sau doar aşa o văd eu, pentru că ştiu că ea este ultima mea şansă. Pentru că ştiu că nu voi mai părăsi niciodată camera aceasta.

O altă asistentă apare la uşă şi îi pune o întrebare. Mă sperii că va pleca şi nu se va mai întoarce. Că această conversaţie, care abia a început, nu va exista niciodată. Trupul îmi este inundat de un val de uşurare când cealaltă asistentă pleacă, iar ea se uită din nou la mine.

-Şi ai rămas în Golful Wittering până s-a întunecat? De una singură? zice ea, încruntându-se.

-Nu puteam pleca. Mi-am dat seama că mai bine mor decât să înfrunt o nouă zi fără ea.

îi urmăresc reacţiile, regretând în tăcere că am vorbit. îmi este teamă că îmi va lua cuvintele şi va proceda în consecinţă. La fel de mult mă tem că nu o va face. Mă gândesc la după-amiaza aceasta, la felul cum am coborât din taxi la capătul promenadei Seaview şi cum m-am îndreptat spre malul mării. îmi amintesc de furnicăturile pe care le-am simţit pe ceafă când am ajuns la ferma Seaview.

M-am oprit la poartă ca să privesc spre mica fermă în stil georgian, separată de drumul principal de o curte, iar amintirile mau potopit.

Am coborât până la golfuleţul unde am lăsat-o, la căsuţa albă, din piatră, care se vedea la capătul promontoriului şi am rămas acolo până ce mi-a îngheţat sângele în vene din pricina vântului aprig.

închid ochii şi aţipesc, până ce mă trezeşte un plânset de copil. Dar de îndată ce deschid ochii, se opreşte. Văd că acum este noapte, iar întunericul este greu în cameră. Mă doare pieptul mai tare decât mă durea mai devreme. încep din nou să tuşesc şi în piept îmi zvâcneşte o durere ca de înjunghiere.

O văd prin geam pe asistenta care îmi place. Vorbeşte cu una dintre celelalte infirmiere şi îmi amintesc cu panică crescândă ce i- am spus despre fiica mea. Nu ştiu de ce am făcut-o. Cred că până şi ultima bucăţică din mine a acceptat că nu o voi mai vedea niciodată, dar, într-un fel sau altul, mă trezesc crezând încă într-un miracol.

Ridică privirile, mă vede şi porneşte spre camera mea.

- Cum te simţi? întreabă când ajunge lângă mine.

Pare puţin obosită acum, ochii îi strălucesc mai puţin, coada de păr îngrijită s-a lărgit, iar şuviţe de păr i-au scăpat şi îi încadrează chipul oval, drăgălaş.

- Mă doare în piept, răspund eu.

- Doctorul vine să te vadă mai târziu. Eu nu voi mai fi aici, pentru că tura mea se termină în scurtă vreme, dar voi aştepta până vine şi îi voi spune cum te simţi. Ar putea decide să mai facă o radiografie, ca să vadă cum reacţionezi la antibiotice.

îmi ia temperatura şi tensiunea.

- Ai un vizitator.

- Cine? mă încrunt eu.
- Cineva pe nume Roşie, una dintre surorile medicale de la Maycroft. Ne-au sunat de la poliţie, toţi cei de la cămin şi-au făcut griji din pricina ta.
- Poliţia nu are lucruri mai bune de făcut? Nu vreau să dau de furcă nimănui, zic eu, deşi inima îmi tresaltă de speranţă.
Roşie. îmi place Roşie. Este bună cu mine. Am vrut întotdeauna să îi vorbesc despre copilaşul meu, dar mi-a lipsit curajul.
- Roşie ar vrea să intre şi să vorbească cu tine, dacă eşti de acord.
Dau din cap. Ea zâmbeşte şi notează indicatorii.
Zâmbesc, nesigură cum să îmi exprim sentimentul de recunoştinţă faţă de această străină. Tuşesc, iar de data aceasta durerea este intensă. Asistenta mă apleacă în faţă şi eu încerc să îmi recapăt suflul. Simt că nu se va opri niciodată. Simt durerea ca pe mici cuţite care mă înjunghie în plămâni.
- îţi mulţumesc, reuşesc eu să spun, respirând greu.
Asistenta îmi întinde apă.
- Cu plăcere. Cred că ar trebui să fii trecută pe oxigen - saturaţia a scăzut. Voi spune asta echipei din garda de zi.
De îndată ce pleacă, o chem pe Roşie cu puterea gândului la patul meu. îmi este groază să rămân singură în locul acesta. în salonul acesta. Să aud pacienţii care plâng, să nu pot ieşi, totul îmi aduce trecutul în minte.
Ca atunci când m-au luat de pe plajă în ciuda voinţei mele, apoi m-au scos din ambulanţă şi m-au dus în spital, m-am trezit deodată înapoi acolo, târâtă dincolo de intrarea clădirii victoriene gotice, urlând după copilul meu.
De-a lungul nesfârşitelor coridoare din piatră roşie, până într-un salon încuiat, unde nişte femei ciudate, în diverse stadii de dezbrăcare, gâgâiau şi trăgeau de hainele şi de părul meu cu mâinile lor scheletice. Unde am fost lăsată timp de săptămâni, să mă uit la ferestrele cu zăbrele într-un ciclu nesfârşit de coşmaruri induse de sedative şi vigilenţă amorţită, singură-cuc, aşa cum sunt şi acum, fără să ştiu când voi putea pleca.
- De intrat, intri destul de uşor, îmi zicea una dintre femei, învârtindu-şi părul negru ca pana corbului printre unghiile murdare, dar de ieşit nu se mai poate.
- Bună. Ţi-am adus nişte ceai, spune Roşie.

Poartă un palton bleu, cu o floare prinsă la rever. Pune două ceşti cu ceai lângă patul meu.
- îţi mulţumesc că ai venit, zic eu încet.
Are un păr lung şi blond care îi scapă mereu din coadă şi poartă un cardigan roz deschis, care pare atât de moale, încât îmi vine să îl ating.
- Am fost foarte îngrijoraţi pentru tine. Nu ştiam unde te-ai dus. Cum te simţi?
Se apleacă peste mine şi mă apucă de mână.
- Un pic mai bine, o mint eu.
- De ce ai plecat aşa, pe nepusă masă? Dacă ai fi aşteptat până la sfârşitul turei mele, te-aş fi putut însoţi.
Roşie îmi face semn cu ochiul, aşa cum face de fiecare dată când Bart spune glume fără perdea.
- Voiam să fiu singură, zic eu, fără fasoane.
Ea încuviinţează din cap şi zâmbeşte uşor.
- Asistenta care a avut grijă de tine spune că ai vorbit despre fiica ta. Mie nu mi-ai spus niciodată despre ea.
- Am vrut, este greu să vorbesc despre ea, spun eu, iar Roşie se apropie mai mult.
- Când ai văzut-o ultima dată? întreabă Roşie.
- Când avea cinci ani.
Simt că îmi tremură vocea. Ea îşi trage scaunul, lipindu-l de patul meu, şi îmi ia mâinile într-ale ei.
- îmi pare rău.
Mi se pune o greutate în piept şi simt din nou că nu pot respira.
- îmi este tare greu să mi-o amintesc. Nu am avut-o pentru multă vreme, dar a fost în mine timp de nouă luni, aşa că am ajuns să o cunosc, chiar şi în acel răstimp scurt. încerc din răsputeri să îmi amintesc trupul ei micuţ, mirosul ei, ochii verzi ca marea. Dar tot ce îmi amintesc este frica.
- Frica? De ce îţi era frică?
Roşie ridică ceaşca cu ceai şi suflă, înainte de a lua o înghiţitură.
Mă uit la Roşie, la ochii ei inocenţi care se încruntă, îngrijoraţi, încă nu ştiu cum să am încredere în ea şi să îi spun adevărul.
- Din clipa în care am descoperit că sunt însărcinată, nu am simţit decât o teamă intensă că ceva rău urma să se întâmple.
Inspir adânc şi îmi feresc privirile. Cum să îi pot explica acestei fete că mi-am pierdut minţile? Mi-e ruşine încă şi mi-

e frică. Dar ea este unica mea şansă de a-mi revedea fiica şi, într-un fel sau altul, ştiu că nu am de ales, ci trebuie să îmi pun încrederea în ea.

- Teama de naştere, aşa a început.

Roşie dă din cap încurajator, iar eu continui.

- De când mă ştiu, întotdeauna am avut o senzaţie de panică acută când citeam sau auzeam femeile vorbind despre naştere. Când eram tânără, îmi amintesc că îmi ziceam că dacă soţul meu va dori copii cu orice preţ, nu vedeam decât două posibile efecte pentru mine: voi muri în timpul naşterii sau voi ajunge „nebună". S-a dovedit că a fost a doua variantă.

încerc să zâmbesc, deşi ştiu că nu este momentul potrivit. Ea nu răspunde, ci doar încuviinţează scurt din cap. Vorbesc prea mult şi mă scutură un al doilea acces de tuse convulsivă. Roşie se ridică şi mă apleacă în faţă, dându-mi un pahar de apă când reuşesc să mă opresc.

învârt pe deget un fir de aţă din pătura care acoperă patul meu, până ce degetul mi se albeşte şi încerc să mă concentrez asupra cuvintelor mai mult decât asupra amintirilor.

- Când au început contracţiile cu adevărat, nu am reuşit să le fac faţă şi am intrat în panică. Era pentru prima dată în viaţă când înfruntam teroarea de a şti sigur că nu pot merge mai departe şi, totuşi, drum de întoarcere nu era. Starea mea s-a înrăutăţit de la o oră la alta, bebeluşul nu venea, durerea mă sfâşia. Când ziua s-a făcut noapte, am ştiut că până la sosirea zorilor voi înnebuni.

Tuşesc din nou. Durerea din piept este tot mai rea şi, când se termină, mă cuprinde oboseala. Roşie trage pătura peste mine şi, când adorm, visez că stau la marginea apei, ţinându-mi în braţe copilaşul, în timp ce un val mai înalt decât stâncile din spatele meu se îndreaptă spre noi şi nu mai pot face nimic.

10. REBECCA. *Vineri, 14 noiembrie 2014*

Rebecca a auzit soneria de la intrare şi s-a repezit la fereastră. Un Fiat roşu era parcat pe stradă, vizavi de casa ei. Inima îi bătea mai tare. Jessie sosise, în cele din urmă.

în timp ce traversa în grabă holul acoperit cu gresie în model de tablă de şah, ochii i-au căzut pe albumele foto de pe măsuţa din hol, pe care le căutase în dimineaţa aceea. Răsfoind în grabă imaginile alb-negru cu ea şi Harvey, în

grădina Fermei Seaview, ţinând-o în braţe pe Jessie, bebeluş pe atunci, a fost surprinsă de privirea ei de om hăituit. Nu se putuse uita la fotografiile acelea zeci de ani, atât de puternice erau emoţiile pe care i le reînviau, dar acum nu mai era vorba despre ea. Fiica ei cea mare urma să aibă un copil şi avea nevoie să înţeleagă prin ce trecuse mama ei când o născuse - indiferent cât de greu îi era Rebeccăi să se întoarcă în trecut.

- Bună, Jessie! a zis ea, deschizând uşa de la intrare.

O pală de vânt a pătruns în casă. Jessie stătea în prag, ţinând în mână un buchet mic de lalele. Părul ei blond era coafat cu grijă, iar ochii verzi îi sclipeau când i-a întins florile. Purta o rochie bleumarin, petrecută peste burta care era mai mică decât s-ar fi aşteptat Rebecca să vadă la o femeie însărcinată în opt luni şi arăta îngrijorător de slabă şi de palidă, dar Rebecca a reuşit să îi zâmbească cu căldură când a luat florile pe care Jessie i le întindea.

- Intră, e frig afară. Mulţumesc pentru flori.

Rebecca s-a aplecat să o sărute pe fiica ei pe ambii obraji, simţindu-se de îndată jenată, aşa cum se întâmpla mereu când se afla în apropierea lui Jessie. în minte i-a apărut imaginea lui Iris, în completă opoziţie faţă de Jessie, care intra în casă ca purtată de un val de vorbe şi de râsete, cu braţele pline de sacoşe pe care le arunca la podea, la picioarele mamei sale. Jessie şi Rebecca păşiseră mereu cu mare grijă una în jurul alteia, conversaţiile lor erau împiedicate, nu se simţeau pe aceeaşi lungime de undă. îşi dorea ca relaţia dintre ea şi Jessie să aibă măcar o fracţiune din uşurinţa pe care o simţea cu Iris, dar poate că de acum lucrurile vor începe să se schimbe. Poate că ziua de astăzi va fi un început. Spera din tot sufletul.

Rebecca i-a zâmbit fiicei sale.

- Arăţi minunat, draga mea. Pot să-ţi fac un ceai?

Jessie a zâmbit timid şi a urmat-o pe mama ei spre bucătărie.

- Ai cumva cafea decofeinizată? încerc să nu beau cofeină şi asta nu mă ajută deloc cu starea mea de anxietate.

Rebecca a început imediat să se îngrijoreze că nu avea ce să îi ofere fiicei sale. Jessie nu mai fusese la ea de peste un an şi începuse să îi uite preferinţele. S-a dojenit că nu se dusese la cumpărături, ci petrecuse dimineaţa măsurând camerele cu pasul şi făcându-şi griji că Jessie nu mai vine.

- Nu am cafea decofeinizată, dar cred că pot să găsesc nişte ceai de muşeţel pe undeva.
- Lasă. Nu prea îmi place muşeţelul. Vreau doar un pahar de apă.
- îmi pare rău, Jessie. Ar fi trebuit să mă gândesc. Pot să dau o fugă până la Tesco[4], e după colţ, a zis Rebecca dând să se îndrepte spre uşă.
- Vorbesc serios, nu e nici o problemă. Nu prea beau ceai.

Rebecca a inspirat adânc şi a încercat să se tempereze. Era vorba
numai de o cană de ceai, dar părea să simbolizeze tot ce era defectuos în relaţia lor. Ea şi Iris nu funcţionau fără ceai; stăteau ore întregi pe canapea, cu picioarele strânse sub ele, punând lumea la cale. Adesea vorbeau despre Jessie, dacă una dintre ele primise vreo veste de la ea sau o văzuse şi despre cât de mult îşi doreau să fie prezentă în viaţa lor.

- Apă, în acest caz. Plată sau acidulată? a zis Rebecca, zâmbind şi încercând să topească răceala dintre ele, în timp ce Jessie o urma în bucătărie.
- Apă de la robinet, e de-ajuns.

Rebecca a remarcat că fiica ei cerceta camera, oprindu-se în faţa fotografiilor de pe perete, imagini alb-negru cu Iris şi tatăl ei, John, în diferite locuri de vacanţă. Una, prinsă pe frigider, în care ea şi Iris, îmbrăcată într-o rochie elegantă, se strâmbau la cameră, a părut să îi atragă atenţia.

Singura fotografie cu Jessie stătea pe pervazul ferestrei, făcută în timpul excursiei lor la Brighton, ultima dată când Rebecca o văzuse pe Liz. O rugase pe Liz să facă fotografia, ca să aibă o amintire, o clipă de care să se agaţe şi care să nu fie dominată de mama vitregă a lui Jessie. Stătuseră cu spatele la marea cenuşie şi furioasă în acea zi rece de ianuarie, Rebecca cu un braţ pus incomod în jurul fiicei sale, braţele lui Jessie atârnând neînsufleţite pe lângă ea. Rebecca zâmbise larg la cameră, dar fiica ei nu reuşise să scoată decât un zâmbet slab.

- Poftim, a zis Rebecca, întinzându-i lui Jessie un pahar. Să mergem în sufragerie?

Trecând pe lângă masa din hol, Rebecca a ridicat albumul foto şi l-a sprijinit sub braţ.

- Am săpat după nişte fotografii de când erai nou-născută. M-am gândit că ţi-ar plăcea să le vezi.

S-a dojenit pentru lipsa de tact a vorbelor ei. De ce trebuia să „sape după" nişte fotografii cu Jessie, când peste tot erau poze cu
Iris?

Dar ştia bine de ce. Imaginile cu Jessie de când era bebeluş o duceau în trecut, într-o perioadă de care ura să i se amintească. O perioadă în care îi era teamă că nu va putea ajunge la capătul zilei şi în sufletul ei era atât de multă teroare, încât în orice moment i se părea că mai are puţin şi se va prăbuşi de pe o stâncă. Când abia mai putea deschide ochii de oboseala de viaţă, gândindu-se în fiecare clipă că va muri, dar fiind prea speriată să adoarmă din cauza coşmarurilor care o aşteptau la pândă.

- Voiai să stai pe canapea? Probabil eşti obosită. Nu ţi-am oferit nimic de mâncare - scuză-mă, ai vrea nişte fursecuri?

-Nu, mi-e bine, mulţumesc. Casa ta este foarte primitoare, a zis Jessie. Nu am observat asta până acum. Probabil din cauză că este atât de al naibii de frig afară.

S-a uitat la camera în care Rebecca îşi petrecea mai tot timpul de acasă, unde se prăbuşea cu un gin tonic după gărzile lungi şi chinuitoare de la spital. Nu era o cameră elegantă - era plină cu perne, lampadare prea mari şi covoare miţoase dar ea o iubea şi o considera căminul ei. Dar comentariul fiicei sale nu l-a luat drept un compliment, ci nu a făcut decât să îi alimenteze tristeţea, gândindu-se că nu petrecuse niciodată timp aici cu Jessie.

Jessie s-a aşezat pe canapea şi a scos un oftat. Rebecca a zăbovit o clipă, întrebându-se dacă ar trebui să se aşeze lână ea, apoi, nedorind să simtă că o presează, a ales fotoliul ei preferat aşezat în faţa canapelei. Jessie a zâmbit slab, iar Rebeccăi i s-a părut că va începe să plângă. O durea inima pentru ea. Cei câţiva paşi dintre ele păreau o prăpastie de netrecut. Ar fi dorit din tot sufletul să se ducă lângă fetiţa ei, să o ia în braţe. Dar Jessie dorea altceva. Fiica ei avea nevoie de răspunsuri, de onestitate, nu de un contact fizic superficial. Rămânea de văzut dacă avea puterea să i le dea.

- Te superi dacă te întreb cine este norocosul? a întrebat Rebecca, prudentă. Nu vreau să fiu indiscretă.

-Adam, aşa îl cheamă. Este fotograf de călătorii. Nu suntem împreună de foarte multă vreme, numai optsprezece luni. Bebeluşul a fost o surpriză - o surpriză fericită.

- Este minunat şi aş vrea să îl întâlnesc pe Adam într-o zi.

Rebecca ar fi vrut să spună mai multe, dar a aşteptat ca Jessie să preia conducerea.

Jessie a luat o gură de apă şi a zâmbit strâmb.

- Nu cred că tata îl place prea mult.
- Chiar aşa? Ce te face să spui asta? a zis Rebecca, încercând să nu se năpustească la confidenţa pe care i-o făcuse Jessie.

Jessie a ridicat din umeri.

- Nu ştiu. E doar o senzaţie. Uneori îţi dai seama, pur şi simplu, nu-i aşa? E o chestiune de simpatie.
- Sunt sigură că îl place, de fapt, a zis Rebecca, dezgustată de încercarea ei superficială de a-l apăra pe Harvey.
- Adam e plecat cu treburi. Cred că tata îşi face griji că nu va fi acasă în perioadele dificile - înţelegi tu, dacă nu o să mă simt bine.

Rebecca s-a încruntat.

- A zis el asta?
- Nu, doar îl ştii pe tata, nu zice nimic deschis, dar tăcerea lui spune multe. Nu mi-a dat niciodată impresia că îl place prea mult pe Adam.

Rebecca înţelegea exact ce spunea fiica ei. Orice încercare de a vorbi deschis cu Harvey îl făcea să îi apară bube pe piele, motiv pentru care căsătoria lui cu Liz şi obsesia ei de a „da cărţile pe faţă" o consternase la început. Dar în timp, şi-a dat seama că Liz era una dintre persoanele acelea periculoase care nu ratează ocazia de a discuta despre greşelile altora în detaliu, dar ar pleca trântind uşa dacă ai îndrăzni să aduci în discuţie vreuna din greşelile ei.

- Şi urmează să naşti peste patru săptămâni?

Jessie a dat din cap.

- Am optat pentru o naştere acasă, în apartamentul nostru din Chichester.
- Bravo, a reuşit să spună Rebecca, în timp ce amintirile naşterii lui Jessie, pe care se străduise atât de mult să le suprime, îi reveneau încet-încet în minte. Aşadar, aţi comandat un bazin pentru naştere?
- Vine mâine. Adam este plecat la o filmare în Nigeria pentru câteva zile. O instalează el când se întoarce.

Rebecca înţelegea de ce era îngrijorat Harvey de faptul că Adam plecase atât de departe când mai era atât de puţin timp până la momentul naşterii. Şi-l imagina clătinând dezaprobator din cap la auzul veştii că partenerul lui Jessie şi-a luat zborul către cealaltă parte a lumii, lăsând-o pe fiica lui singură cu copilul. După câte ştia ea, Harvey nu părăsise niciodată Ferma Seaview, cel puţin în anii de când îl ştia.

- Vacile nu se mulg singure, zicea el de fiecare dată când ea propunea chiar şi o plecare de numai o noapte.

- Ce frumos că poate călători în interes de serviciu! Iar tu lucrezi încă la agenţia de presă din Londra, sau ai găsit ceva mai aproape, în Chichester?

Jessie a zâmbit.

- Nu, încă fac naveta până la Londra. Nu mă pricep cum să-mi fac viaţa uşoară. Cred că se transmite pe cale genetică.

Rebecca a zâmbit precaută, neştiind dacă era o aluzie la ea. Jessie a continuat.

- Lucrez la aceeaşi agenţie de presă. îmi place, sper să mă întorc la lucru după câteva luni şi să duc copilul la creşă. Dar o să văd cum mă descurc.

- Sunt sigură că te vei descurca de minune.

Zâmbetul Rebeccăi a rămas fără răspuns, căci Jessie privea în jos, la mâinile ei. Părea epuizată şi copleşită de temeri. Rebecca era îngrijorată de faptul că Jessie părea să fi decis că va avea mult de tras după naşterea copilului. Ca şi cum era o consecinţă inevitabilă. A ezitat.

- Nu ştiu sigur ce ţi-a spus tatăl tău, dar îmi pare rău dacă te-a făcut să te îngrijorezi. Numai pentru că eu nu m-am descurcat foarte bine nu înseamnă că tu nu te vei descurca. Cu Iris totul a mers strună.

- Da, ştiu. Totul a fost minunat cu Iris.

Rebecca a simţit cum o săgetează dorinţa de a se apăra şi şi-a muşcat buza. Dincolo de suprafaţă clocoteau atât de multe, dar trebuia să accepte firimiturile pe care i le arunca Jessie astăzi, dacă voia să facă un pas cât de mic înainte. Şi-a ales cuvintele cu grijă.

- Nu asta am vrut să spun. Voiam doar să zic că dacă eu am avut dificultăţi, nu înseamnă neapărat că le vei întâmpina şi tu.

Jessie a ridicat din umeri, iar Rebecca s-a simţit deodată ruşinată; trebuia numai să asculte, nu să îi închidă gura. Era clar că se temea, iar limbajul ei corporal o alarma pe

Rebecca. Mişcările îi erau încete; corpul ei, deşi slab şi firav, părea să îi fie o imensă povară. Dar ochii şi cuvintele îi ţâşneau în toate direcţiile, iar gândurile îi dădeau o stare de surescitare nervoasă. Acum, că Jessie se afla în faţa ei, Rebeccăi îi era clar că o macină ceva. Era cuprinsă de o stare de agitaţie şi de anxietate.

- îmi pare rău, Jessie. Nu vreau să dau la o parte sentimentele tale. Dar nu vreau să crezi că depresia postnatală este o urmare inevitabilă pentru tine. Mama mea nu a avut-o.

- De unde ştii?

Rebecca s-a oprit, surprinsă şi a clătinat din cap.

- Aş fi ştiut dacă ar fi suferit de depresie când m-a născut, sau dacă ar fi fost ceva asemănător. Eram foarte apropiate.

- Asta nu înseamnă că nu ţi-a ascuns unele lucruri - pentru a te proteja. Uită-te la tine şi la Iris.

- Ce este cu mine şi Iris? a zis Rebecca, precaută.

- Sunteţi apropiate, dar nu îi povesteşti despre noaptea când au murit părinţii tăi. Toată lumea are secrete, a zis Jessie simplu. Şi, oricum, este vorba despre psihoză, nu despre depresie.

Jessie a ridicat ochii şi a privit-o ţintă pe Rebecca.

- De unde ştii asta? Ce ţi-a spus tatăl tău?

- Mult mai multe decât crezi tu, a răspuns Jessie, continuând să o privească într-un fel care o făcea pe Rebecca să se simtă incomod. Cine a zis că istoria este făcută dintr-un set de minciuni stabilite de comun acord? Napoleon?

Rebecca şi-a frecat tâmplele şi a încercat să îşi alunge presentimentul rău pe care îl avea. Ar fi vrut să fi vorbit cu Iris despre convorbirea telefonică cu Jessie, dar ar fi simţit că o trădează. I se părea că a sărit în povestea asta cu capul înainte, fără să se consulte cu nimeni în legătură cu calea cea mai bună de a o gestiona. Era prea mult, prea deodată şi simţea că duce în mâini un obiect extrem de fragil.

- Am venit aici pentru că vreau să avem în sfârşit o conversaţie onestă, mamă.

Jessie părea gata să izbucnească în lacrimi.

- Ei bine, nu am fost diagnosticată în mod oficial.

- De ce nu?

- Este complicat. Nu ştiu dacă are rost să intru în aceste amănunte.

- Ştiam că se va întâmpla aşa. Nu ar fi trebuit să vin.

Jessie s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

- Jessie, te rog. Rebecca s-a apropiat de fiica ei şi a luat-o de mână. Vreau să te ajut, chiar vreau asta. Sunt foarte fericită că te afli aici. Mai mult decât fericită. Sunt copleşită. Numai că totul este foarte neaşteptat. Nu am avut timp să mă gândesc.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Nu este vorba despre tine. Nu vreau să te gândeşti, vreau să simţi ceva - orice - pentru mine. Am nevoie să înţeleg ce s-a întâmplat, ca să încerc să înţeleg de ce m-ai părăsit. Ce s-a întâmplat nu te-a afectat numai pe tine, m-a afectat şi pe mine.

Rebecca a rămas într-o tăcere uluită, nesigură ce să facă. Indiferent de câte ori încercase să îi spună sau să îi arate lui Jessie cât de mult o iubea, nimic nu păruse destul.

Rebecca s-a uitat către vraful de fotografii alb-negru, a luat-o de mână pe Jessie şi s-a aşezat pe canapea. Jessie s-a lăsat încet lângă ea.

- Uită-te la fotografia asta, la cum zâmbesc, dar zâmbetul nu îmi ajunge până la ochi. îmi amintesc limpede când a făcut tatăl tău poza, cum mi-a spus să te ţin mai sus, ca să te vadă mai bine. Nu ştiam cum să îmi găsesc cuvintele pentru a-i spune cât îmi era de teamă şi că nu voiam să te ţină altcineva în braţe, pentru că îmi era frică să nu ţi se întâmple ceva. Jessie, te iubeam atât de mult, încât îmi era frică să adorm. Iar adevărul este că la fel simt şi în acest moment. îmi este atât de teamă că voi spune ceva greşit şi te voi supăra, iar tu vei pleca de aici şi nu te voi mai vedea niciodată nici pe tine, nici pe copil.

Jessie s-a uitat la Rebecca, apoi a întins mâna după fotografie şi, când a luat-o, a început să plângă

.11. HARVEY. *Ora 12.00, miercuri, 19 noiembrie 2014*

- Harvey este de acord. Venim acum.

Sergentul Galt stătea alături de Harvey pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, în timp ce Harvey trecea cu privirile peste discursul pe care îl ţinea în poală.

Nu ştiuse de unde să înceapă, ce să spună ca să exprime în cuvinte cât de vinovat se simţea, cât ar da ca să se întoarcă în timp şi să nu iasă din spital. Să nu le părăsească la greu. De fiecare dată când încerca să găsească cuvintele potrivite, sunau ca nişte scuze pe care şi le spunea pentru că abandonase fetele atunci când aveau mai mare nevoie de el.

După ce îi urmărise pe poliţişti cum răscolesc ca nişte hoţi frumosul apartament al lui Jessie căutând indicii care să le spună unde ar fi putut să se ducă, sergentul Galt îi sugerase să se îndepărteze un minut şi să se gândească la cuvintele pe care voia să i le transmită lui Jessie la conferinţa de presă.

Intrase în dormitorul lui Jessie şi al lui Adam, care mirosea a parfumul ei şi văzuse că plapuma era încă mototolită la capătul patului, unde stătuse Jessie, chinuită de contracţii, în timp ce el se repezea de colo colo încercând - şi nereuşind - să adune lucrurile de care avea nevoie la spital.

închisese uşa în spatele lui, se aşezase pe podea şi îşi pusese capul pe locul unde stătuse ea, de parcă s-ar fi odihnit în poala ei. Iar apoi îi vorbise ca şi cum s-ar fi aflat încă acolo. Despre faptul că nu se putea gândi decât la toate acele dăţi în care o certase pentru că nu făcuse curat în cameră sau îşi lăsase pantofii în hol, atunci când era mică. Pentru că nu dusese câinii la plimbare sau nu îşi făcuse temele, când era adolescentă. La toate acele după-amiezi pe care ea şi Liz le petrecuseră împreună pe plaja de la Wittering, excursii în care el refuzase să meargă, pentru că nu îi plăcea deloc să piardă timpul în traficul estival, nu îi plăceau mulţimile de la plajă şi ura să fie a cincea roată de la căruţă pe lângă ele, care aveau glumele lor, pe care numai ele le înţelegeau.

Nu putea scăpa de convingerea că această conferinţă de presă nu avea nici un rost, cum nu aveau nici un rost nici căutarea, nici apelurile la public în căutare de informaţii. Cuvintele pe care le notase pentru a le citi în faţa reporterilor păreau zadarnice: ea nu le va citi şi nu le va auzi. Pentru că oriunde se afla, nimeni nu putea ajunge la ea.

La fel ca Rebecca.

în timp ce privea pe geam, i-a sunat telefonul, iar pe ecran a apărut „Adam Mob". Harvey s-a uitat la el fără să clipească, iar în suflet îl pârjolea supărarea că Adam nu se aflase aici atunci când ea avusese nevoie de el. Lacrimile îi înţepau ochii când şi-a dres glasul şi a apăsat butonul verde.

-Alo?

- Harvey? Sunt eu, Adam. Sunt gata să mă îmbarc în avionul care vine la Heathrow. Are o mică întârziere, dar ar trebui să plecăm în scurtă vreme. Vreo veste?

Fără justificări, fără remuşcări. Legătura era proastă, iar vocea lui Adam îi pârâia în ureche. Harvey s-a luptat cu dorinţa de a-i închide telefonul.

-Nu, încă nu. Unde ai fost? a întrebat Harvey, încercând să nu lase furia pe care o simţea să i se citească în glas.

- Am fost plecat în zona rurală, nu am avut semnal, nici mesajul de la tine nu l-am primit până aseară.

- Nu ar fi trebuit să fii de negăsit când mai era atât de puţin până la naştere.

-Am ajuns la aeroport cât de repede am putut. Nu este nici o veste? După câte am înţeles, poliţia spune că s-ar fi putut urca într- un tren.

Harvey s-a muşcat de interiorul fălcii.

- Da, ultima cameră de supraveghere o arată mergând spre gară. Mai avem puţin până la conferinţa de presă. Poliţia speră că asta va ajuta la identificarea unor martori.

-îmi pare rău, Harvey, te aud cu întreruperi. Se anunţă avionul meu. Ai văzut când s-a născut fetiţa mea? Este frumoasă?

Harvey a încercat să răspundă.

- Foarte frumoasă, a şoptit el, în timp ce apelul lui Adam se întrerupea.

-Cum vă simţiţi? a întrebat sergentul Galt cu blândeţe. Nu va dura mult, nu răspundem la întrebări şi vom putea pleca de îndată ce veţi termina de citit declaraţia. Ne ajută mult să atragem atenţia publicului. încercăm să ajungem la acele persoane care au văzut ceva suspect, dar poate nu cred că merită să sune. Şi la Jessie, desigur.

în ciuda zilei îngheţate de noiembrie, în maşina de poliţie era o căldură înăbuşitoare. Harvey s-a uitat tot drumul pe geam, la ziua aspră de noiembrie. Oamenii îşi vedeau de treburi, făcând tot ceea ce făceau de obicei într-o zi normală de miercuri - mergând să ia prânzul, să facă cumpărături. Maşina a oprit la semafor şi el a urmărit un cuplu cu un copil care traversau strada. Când fetiţa a trecut prin dreptul lui, s-a uitat înapoi şi l-a privit fix, cu ochii ei mari şi negri, ca ai lui Jessie, iar lui i s-a scurs tot sângele în picioare.

Sergentul Galt a întors capul spre el când i-a sunat telefonul. A răspuns. Alte şoapte.

-Bine, am înţeles, mă suni peste o oră, să zicem, ca să mă ţii la curent? Femeia văzută în Chichester nu era Jessie, a zis ea, apoi, înainte de a mai apuca să spună altceva, a sunat din nou telefonul.

El a privit spre nesfârşitele trotuare gri, şi-a imaginat-o pe Jessie mergând cu bebeluşul în braţe, învelit numai într-o păturică roz. Fără un cărucior, fără un port-bebe. Cu siguranţă ar fi uşor de remarcat, nu-i aşa? Trebuie să le fi văzut cineva. Unde se ascundeau? Toată poliţia din Sussex părea să o caute. Verificau camerele de supraveghere, cercetau centrul oraşelor Chichester, Worthing şi Brighton. Petrecuseră întreaga dimineaţă în apartamentul lui Jessie, căutându-i prin laptop, prin jurnal, scrisorile personale, extrasele de cont bancar şi agenda de adrese. Discutaseră despre ţinuta pe care ar fi putut să o poarte, ca să fie mai uşor de observat pe camerele de luat vederi. Ii sunaseră pe toţi prietenii la care se putea gândi, toţi colegii de serviciu pe care îi menţionase ea vreodată în e-mailurile prin care scotociseră. Când au plecat, totul era un dezastru, frumosul apartament al lui Jessie, în care începea să creadă că nu se va mai întoarce niciodată. Nici un indiciu.

Harvey îşi frângea mâinile şi simţea degeţelele micuţei Elizabeth prinse de ale lui, strângându-l cu putere în timp ce el o săruta pe frunte. Văzuse semnele. Era evident că ceea ce se întâmplase cu Rebecca se petrecea şi cu Jessie. De ce îşi îngropa întotdeauna capul în nisip? De ce nu strigase şi nu îi obligase să îl asculte?

Harvey s-a uitat din nou la cuvintele pe care urma să le citească la televiziunea naţională şi s-a ruşinat de inutilitatea lor.

-Sunteţi mulţumit de declaraţia pe care vreţi să o faceţi? a zis Galt, aruncând o privire la e-mailurile de pe telefonul ei.

Harvey a ridicat din umeri.

- Cred că Jessie s-ar fi descurcat mai bine. în familia noastră, ea este cea care se pricepe la cuvinte. Câte persoane vor fi în încăpere?

-în jur de şaizeci, aş zice. Echipele de ştiri cu camere vor sta în spate, ei tind să se separe pe şiruri, ziariştii se aşază de obicei pe vine, în faţă. Sala de conferinţă nu este mare, aşa că toată lumea este înghesuită într-un spaţiu limitat. Vă scoatem de acolo cât de repede se poate, vă promit.

- Vor pune întrebări despre Jessie? a întrebat Harvey.

Detectivul Galt a clătinat din cap şi a lăsat telefonul din mână.

- Nu, le spunem că nu răspundem la întrebări dinainte de a începe şi vom publica o declaraţie de presă cu toate

informaţiile pe care le avem în acel moment, cu ce este îmbrăcată Jessie, că ultima dată a fost văzută mergând spre gara Chichester, plus fotografia cu ea şi micuţa Elizabeth pe care ne-aţi pus-o la dispoziţie.

Harvey s-a întors la notiţele sale, la vorbele sale patetice şi disperate pentru fiica sa, care veneau prea târziu şi pe care întreaga ţară urma să le audă.

-Va fi o atmosferă sobră, presa este foarte respectuoasă. Abia aşteaptă să audă ce se va spune - va fi linişte absolută, se va auzi numai ţăcănitul camerelor. Este o situaţie insuportabilă şi nedelicată, dar se va termina repede, iar după aceea, sperăm să începem să primim telefoane de la public. Sergentul Galt a întins mâna spre el şi a pus-o peste a lui. Este o declaraţie bună, totul va fi bine.

Harvey simţea că i se face rău. Căldura din maşină era prea mare, iar gulerul cămăşii sale, prea strâmt.

Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla şi a mai aruncat o privire peste declaraţia sa.

- Vreau doar să verific dacă am înţeles bine - aţi spus că Jessie nu a făcut nimic ilegal. Aşadar, nu va avea probleme pentru că a scos copilul din spital când are nevoie de tratament - adevărat?

Detectivul Galt a zâmbit cu blândeţe.

- Principalul mesaj pe care trebuie să îl transmitem este că vrem să ne asigurăm că Jessie şi copilul sunt bine.

- înţeleg asta, dar eu vreau doar să mă asigur că nu încalcă legea prin ceea ce face, a zis Harvey, uitându-se la ea.

Galt a făcut o pauză înainte de a vorbi.

- Nu putem fi siguri de nimic la acest moment. Dacă vă îngrijorează acest lucru, poate ar trebui să vă rezumaţi la lucruri vagi. Spuneţi-i că vă este dor de ea, că vreţi să vă contacteze. Că sunteţi mândru de ea şi că este o mamă minunată. Poate adăugaţi că Elizabeth are nevoie de medicamente şi că vrem să ne asigurăm că primeşte tot ce trebuie pentru a fi sănătoasă.

- Dar ea nu a vrut ca fiicei sale să i se administreze medicamente - de aceea a fugit. De aceea nu cred că ar trebui să menţionăm acest lucru. Harvey a inspirat adânc. Dar, bine, cum ziceţi. Mă rezum la lucruri vagi. Aş prefera să nu menţionaţi nici medicamentele. Nu ne va ajuta.

Detectivul Galt a tras o linie printre notiţele făcute.

- Dar, a reluat Harvey ezitând, vreau să fiţi cinstită cu mine. Fiica mea va avea probleme pentru că a primejduit viaţa copilului ei? Nu vreau să simt că o trag într-o capcană.

- Nu ştim încă cu ce aveam de-a face, domnule Roberts. Prioritatea noastră este să o aducem înapoi cât de curând posibil, astfel încât să poată primi tot ajutorul necesar atât ea, cât şi copilul. Cât timp Elizabeth este bine, Jessica nu a comis nici o infracţiune. Probabil va fi internată împreună cu copilul într-o unitate de psihiatrie, până ce se va simţi mai bine. Iar mama şi copilul vor rămâne împreună.

- încerc să vă cred, dar, după cât se pare, Jessie a intrat în sistem acum şi va trebui să se dovedească aptă înainte de a i se permite să aibă grijă de Elizabeth.

- Nu aş spune că trebuie să se dovedească aptă şi poate că ar fi un lucru bun să fie ţinută sub observaţie o vreme. Scopul nostru este să ţinem familiile unite. Aşa este cel mai bine pentru toată lumea.

Detectivul Galt a întins o mână şi a pus-o pe umărul lui Harvey.

- îmi pare rău dacă atenţia mi-a fost distrasă, dar avem un agent de legătură pe care îl veţi cunoaşte mai târziu şi care va avea grijă de dumneavoastră de acum încolo. Nu o trădaţi pe Jessie dacă faceţi tot ce puteţi pentru a le aduce acasă în siguranţă.

Harvey a încuviinţat din cap.

într-un răstimp care i s-a părut prea scurt au oprit în spatele Secţiei de Poliţie din Chichester. Harvey a păşit în aerul îngheţat de noiembrie, iar detectivul Galt l-a grăbit să intre pe uşa din spate.

-Inspectorul-şef care conduce investigaţia în cazul persoanelor dispărute va fi alături de dumneavoastră la conferinţa de presă, a zis sergentul Galt. Va face un apel la Jessica şi la oricine ştie unde este să ia legătura cu poliţia. După ce vorbeşte domnul inspector-şef, care va da un număr de telefon la care poate suna publicul, sperăm că centrul operativ va începe să primească apeluri de la persoanele din public care vor suna şi avem o echipă de oameni pregătiţi să le conecteze la sistemul nostru.

- Câţi oameni? a întrebat el.

- Am înfiinţat un centru telefonic operativ alcătuit din treizeci de oameni, dintre care unii sunt detaşaţi de la alte centre telefonice. Şi avem un număr special.

- Şi dacă sună cineva şi spune că a văzut-o pe Jessie, cum acţionaţi?

- Orice caz de acest fel este transmis direct ofiţerilor implicaţi în investigaţie. Vom reacţiona foarte repede dacă sună cineva şi spune „Am văzut-o în centrul oraşului Chichester, lângă Casa Fraser". De obicei sună mulţi gură-cască, oameni care pretind că sunt clarvăzători, dar aceşti oameni ştiu ce fac şi separă grâul de neghină foarte repede.

Au răzbit cu greu pe coridor şi au ajuns la o uşă în faţa căreia stăteau patru sau cinci oameni care îl aşteptau. Un bărbat înalt, cu părul alb, în uniformă completă de poliţie, a făcut un pas înainte.

-Domnule Roberts, numele meu este Bell, detectiv-inspector şef. Conduc investigaţia în cazul dispariţiei fiicei dumneavoastră. Vom intra în scurtă vreme şi vreau să nu uitaţi că ne adresăm Jessicăi, încercăm să îi spunem că trece timpul în care putem să ajutăm copilul. Ea este persoana pe care trebuie să o convingeţi. Nimeni altcineva nu contează.

Harvey a ridicat privirile spre uşa deasupra căreia scria SALA DE CONFERINŢE PENTRU INCIDENTE MAJORE.

- Cred că v-a informat sergentul Galt, dar mai aveţi ceva de întrebat înainte de a intra?

Harvey a clătinat din cap. Corpul îi tremura atât de puternic, încât îşi simţea dinţii clănţănindu-i. A strâns în pumni foaia cu discursul, pentru a-şi calma mâinile.

- Zgomotul camerelor te copleşeşte la început, dar li s-a spus că nu vom răspunde la întrebări şi vor respecta decizia aceasta. Experienţa m-a învăţat că presa se poartă urât numai când nu i se dă nimic. Sunteţi pregătit, pornim?

Harvey a dat din cap şi un val de adrenalină i-a invadat corpul, iar stomacul i-a reacţionat ca şi cum urma să înfrunte un val de oameni în Coloseum, când inspectorul-şef Bell a făcut un pas înainte şi a întins mâna spre clanţa uşii. Prin mintea lui Harvey a trecut o imagine a micuţei Elizabeth, şi-a ţinut răsuflarea, iar când a păşit peste pragul uşii în camera plină- ochi, declanşatoarele aparatelor de fotografiat au început să ţăcăne

.**12.** HARRIET. Mai *1946*

Harriet Waterhouse stătea la masa micuţă din dormitorul ei şi al lui Jacob din aripa rezervată servitorilor la Northcote, privind răsăritul soarelui.

A privit spre scaunul gol din faţa focului, unde dormea de obicei Jacob, cu o pătură din lână veche înfăşurată în jurul trupului sfrijit, sforăind lângă tăciunii aprinşi din şemineu, într-o altă noapte distrusă. Nu îi mai arăta nici un strop de afecţiune şi nu mai venea în patul ei în căutare de mângâiere. Rareori voia sex, obţinând ceea ce dorea fără să se gândească la ea. Ultima dată fusese în urmă cu o săptămână, când o trezise din somn şi se urcase peste ea, trăgându-i chiloţii în jos cât ea era încă adormită şi împingându-se înăuntrul ei atât de tare, încât a durut-o şi suflându-i în faţă duhoarea de whisky până ce s-a simţit satisfăcut. Nu mai era soţia lui, ci un simplu obiect de care se folosea când era beat.

Dar nu şi în seara trecută. Harriet şi-a frecat ochii obosiţi şi a scos jurnalul legat în piele de sub saltea, cu privirile pierdute asupra patului în care el nu dormise niciodată alături de ea. Deschizându-l, ochii i s-au oprit la ceea ce notase în prima zi petrecută la Northcote, când îşi târâseră valizele pe aleea lungă şi sunaseră la soneria de la intrarea servitorilor.

A doua zi de Crăciun, 1945

Dragă jurnalule,

în timp ce scriu aici, petrecem prima noapte în camerele destinate servitorilor de la Northcote. Am primit un post de cameristă în slujba stăpânei casei, doamna Charles Barton. Jacob va fi ajutorul îngrijitorului

Interviul cu doamna Charles Barton a avut loc într-un birou mare, despre care am dedus că nu îi aparţine, iar ea nu părea deloc interesată de abilităţile mele, ci mai degrabă preocupată de capacitatea mea de a păstra un secret Deşi pot fi uneori dificile şi încăpăţânate, prefer să lucrez pentru femei în vârstă. Au văzut totul şi ştiu bine cine sunt. Pe când Cecilia Barton abia dacă a împlinit douăzeci de ani, este uluitor de frumoasă, în felul acela al unui mânz abia fătat, proaspăt căsătorită şi destul de temătoare faţă de lumea în care s-a trezit intrată. Vorbeşte cam repede, sare de la un subiect la altul, iar ochii ei verzi se fixează asupra ta cu o asemenea intensitate, încât nu îndrăzneşti nici să clipeşti, căldura ei contagioasă iluminându-te într-un asemenea fel încât, atunci când atenţia ei este distrasă de altceva, lucru care se petrece adesea, şi nu te mai ascultă, simţi că ai rămas în umbră.

Soţul ei, aparent mult mai în vârstă, a intrat la un moment dat să ia nişte hârtii. Atunci, ea s-a repezit spre el, iar eu nu ştiam ce să mai fac în timp ce ei se sărutau în dreptul raftului cu enciclopedii. Este un bărbat foarte arătos, înalt şi blond. A vorbit şi s-a mişcat încetişor, cu priviri încărcate de intensitate şi pauze lungi între propoziţiile bine gândite. Ea a început să-l tachineze şi să se precipite în jurul lui până ce l-a ameţit, iar el a căzut de acord cu orice i-a cerut, până ce a plecat din nou din cameră.

Din felul în care se comportă pe lângă el, mi se pare că s-a măritat din dragoste, dar, din nefericire pentru el, rolul de doamnă Charles Barton vine la pachet cu mari aşteptări. Va trebui să joace rolul de soţie devotată şi amfitrioană, să primească demnitari şi politicieni - fără îndoială - în somptuoasa ei locuinţă. Nici nu petrecusem cinci minute cu ea, că îmi mărturisea deja că avea mare nevoie de ajutor în noua ei poziţie şi că familia soţului ei îi spusese foarte clar că nu o credeau potrivită pentru acest rol. Fără să fiu sigură dacă voiam slujba de cameristă a unei doamne, i-am vorbit destul de deschis şi i-am spus că, în timp, încrederea ei se va consolida şi să nu pună prea mult la suflet vorbele lor.

Mai erau două tinere care aşteptau să fie primite de doamna Barton când am ieşit. Postul de cameristă este unul foarte căutat, dar necesită multă experienţă de viaţă. Ai în grijă hainele unei doamne, îi alegi ţinutele, tratezi cu croitorul, ai grijă de bijuterii şi îi aranjezi părul. Toate femeile doresc un post de cameristă - cameristele primesc cele mai bune recompense şi rochiile vechi ale stăpânei; sunt singurele persoane cu care vorbeşte stăpâna casei. Se întoarce târziu de la bal şi îţi spune toate secretele ei. Camerista este singura persoană care ştie totul, dar există totuşi un pericol de care mă tem.

Este ceva în felul de a fi al doamnei Barton care mă face că cred că este depăşită de situaţie. Nu pare să o îngrijoreze prea tare, dar eu am mai lucrat într-o casă de asemenea importanţă şi mă tem că o pândesc scorpioni care abia aşteaptă să îi frângă spiritul cald, dar cam naiv, şi să o forţeze să se conformeze.

Harriet a scos un oftat adânc şi a privit la paginile din faţa ei, gândindu-se cu nostalgie la viaţa pe care o petrecuse alături de domnişoarele Ethel şi Clara. Munca

fusese grea, dar în casa lor simţise căldură şi iubire adevărată. Pe când Northcote îi părea un cimitir.

O simţise din prima zi în care păşise pe holurile sale din piatră: în casă stăpânea o atmosferă încordată. Servitorii mergeau grăbiţi, fără să te privească în ochi, iar casa era friguroasă din toate punctele de vedere. Totul avea un straniu miros de mucegai şi, în ciuda purtării drăgăstoase a stăpânilor casei în timpul interviului, se simţea un iz de nervozitate ce părea înrădăcinat într-o lipsă de respect faţă de Cecilia. Era un conac în stil georgian, cu şeminee şi flori în toate camerele, dar îi lipsea căldura şi confortul căminului, iar în aer plutea o senzaţie de nemulţumire contagioasă. Harriet a luat stiloul în mână şi a început să scrie.

Dragă jurnalule,

Sunt cinci luni de când am devenit camerista doamnei Barton, la Conacul Northcote care, în ciuda dimensiunilor sale generoase şi a personalului de douăzeci şi patru de servitori, are aerul unei bărcuţe cu vâsle care se zbate pe mare, în mijlocul unei furtuni violente.

Doamna Barton este cea mai neobişnuită stăpână pentru care am lucrat până acum. Nu *ştie ce este snobismul şi pare oarbă în faţa diferenţelor de clasă. Are sentimente puternice faţă de ceilalţi, fie de dragoste, fie de ură, indiferent de originea lor, şi îi pasă cu adevărat de mine şi de toţi ceilalţi servitori. Nu dă doi bani pe discreţie şi de multe ori îmi spune diverse lucruri despre soţul ei care mă fac să roşesc şi să îmi doresc să mă înghită pământul în acel moment.*

Charles se întoarce de multe ori de la călărie în timp ce o ajut să probeze o rochie sau îi pregătesc baia şi lasă să se înţeleagă fără nici o urmă de îndoială la ce s-a gândit toată după-amiaza. Abia reuşesc să ies în mare grabă din cameră înainte ca ei să cadă deja peste pat pe jumătate dezbrăcaţi şi de multe ori mă împiedic de cizmele de călărie ale domnului Barton în graba de a ajunge la uşă.

Cu toate acestea, pe stăpâna mea o îngrijorează faptul că, în ciuda timpului îndelungat pe care îl petrec giugiulindu-se, nu a rămas încă grea. Mă chestionează aproape în fiecare zi în legătură cu faptul că nu am copii şi, cu toate că încerc să nu îi dezvălui prea multe, am ajuns să o îndrăgesc foarte mult şi nu vreau să o mint. l-au dat lacrimile când i- am spus despre ultima sarcină pe care am

pierdut-o şi a insistat să mă strângă la pieptul ei un răstimp jenant de lung. Eu provin dintr-o familie în care afecţiunea se limita la o strângere de mână şi de aceea pasiunea Ceciliei pentru îmbrăţişări este un lucru cu care încă nu m-am obişnuit. I-am repetat că este perfect sănătoasă şi că, la momentul potrivit, va rămâne însărcinată, iar atunci când se va întâmpla, o voi înconjura cu grijă şi atenţii, ceea ce o face să înceapă din nou să plângă.

Mă tot întreabă despre Jacob, iar eu ştiu că petrece mult timp vorbind cu el despre război. O doare inima pentru lucrurile pe care le-a trăit acolo şi, cu toate că îi sunt recunoscătoare pentru grija pe care ne-o poartă, mă tem când ceilalţi servitori îi văd vorbind. Ştiu că în inima ei nu are loc decât puritate, că Cecilia îşi iubeşte soţul din tot sufletul, dar la Northcote acţionează forţe malefice. Sunt persoane cărora nu le place felul în care stăpâna conduce casa şi doresc să îi provoace probleme.

Aceste persoane sunt cele două surori ale lui Charles Barton, Jane şi Margaret, şi, cu toate că Cecilia mă face să râd din toată inima imitându-le cum mănâncă aidoma unor scroafe din troacă şi mă roagă să le ajut să îşi îndese carcasele „imense" în rochii prea mici pentru ele, nu mă simt nici pe departe liniştită în preajma celor două femei.

Le-am auzit vorbind, iar Cecilia nici nu ştie cât o detestă ele. Puterea pe care o au asupra lui Charles mă sperie foarte tare. în definitiv, sângele apă nu se face. Au mare putere şi asupra servitorilor, dintre care unii au lucrat pentru familia aceasta toată viaţa, şi, în ciuda iubirii pe care Cecilia o poartă angajaţilor, sentimentele ei sunt privite ca o slăbiciune.

Rolul unei stăpâne este să fie puternică şi fermă cu angajaţii, nu să fie crudă, dar să insufle un respect care creează un sentiment de stabilitate. Cecilia nu inspiră servitorilor această stabilitate, iar afecţiunea faţă de cei care lucrează pentru ea este adesea luată în derâdere în aripa servitorilor. îi cert pe cei pe care îi aud, dar ştiu că surorile Barton îi încurajează şi de aceea nesupunerea clocoteşte dincolo de suprafaţa lucrurilor. Ele o consideră o glumă, o jucărioară pentru fratele lor care este cam imatur, până ce îşi va găsi o nevastă mai potrivită.

Şi, cât timp Cecilia nu rămâne însărcinată, nu îi poate dărui moştenitorul care să-i dea şi ei siguranţă.

îmi dau seama că domnul Barton simte aceste curente subterane, într-adevăr, mi-a mărturisit că surorile lui sunt două creaturi formidabile, de care se teme toată lumea şi că este obişnuit ca femeile din jur să preia controlul. îmi este clar că domnul Barton s-a căsătorit din dragoste şi ca să aducă un strop de tandreţe în viaţa lui, dar, din păcate, o fată tânără, cu puţină experienţă de viaţă şi o fire senină nu pare să fi fost cea mai bună alegere de femeie care să se ocupe de tot ceea ce ţine de Northcote, în vreme ce el îşi petrece zilele la vânătoare sau gonind cu maşinile lui sport.

între excesele sale de violenţă, Jacob stă retras complet de mine. Nu mai vorbeşte despre demonii războiului, deşi înţeleg că îl bântuie încă, pentru că vorbeşte în somn. Stă lângă foc în fiecare seară şi bea whisky până adoarme, fără să mai vină în pat. Domnul Barton pare foarte mulţumit de el, mai ales pentru că munceşte neobosit. Jacob este convins că germanii încearcă să pătrundă pe moşie şi este obsedat de dispozitive explozive care ar putea fi ascunse în grădină şi de undele radio periculoase care recepţionează toate discuţiile pe care le poartă soţii Barton. Pentru el sunt invizibilă. Când încerc să îi vorbesc, nu face decât să privească prin mine.

Dar în Cecilia Barton pare să fi găsit un spirit înrudit I-am văzut vorbind în grădină. Privesc de la fereastră, până ce sunt observată, iar Cecilia îmi face semn vesel cu mâna. Jacob o priveşte fix, aşa cum se uita la mine înainte de război.

- Pot să te deranjez o clipă, ca să mă ajuţi cu blestemata asta de clemă, Harriet?

Harriet, care cosea lângă ferestrele înalte, privindu-i pe Cecilia şi Jacob prinşi într-o discuţie animată, s-a întors spre uşa deschisă a dormitorului Ceciliei, în pragul căreia stătea sora lui Charles, Jane.

- Desigur, doamnă.
- Eşti minunată, Harriet. Toată lumea este extrem de mulţumită de munca dumitale aici, a zis Jane, zâmbind într-un fel care lui Harriet nu îi inspira nicidecum încredere.
- Vă mulţumesc, doamnă.

Harriet a simţit cum i se strânge stomacul în timp ce se lupta cu clema de la spatele rochiei lui Jane. Spre deosebire de Cecilia, care avea o piele ca de porţelan, a lui Jane era ca pielea de şopârlă, în ciuda unei pelicule de sudoare care o acoperea permanent. Mai avea şi o umbră de păr deasupra

buzei, care se mişca în timp ce vorbea. Harriet simţea că Jane îi urmărea din priviri pe Cecilia şi Jacob.
- Cecilia era pierdută înainte de venirea ta la Northcote, iar tu ai făcut minuni pentru ea. Şi tu, şi soţul tău.
Jane a rămas în dreptul ferestrei, privind în jos la Cecilia şi la Jacob şi a văzut cum Cecilia a întins mâna pentru a-l atinge pe braţ. în timp ce vorbeau, a început ploaia, iar una dintre servitoare a traversat în fugă grădina, dar ei au rămas locului, orbi la tot ce era în jur.
Jane s-a întors spre ea şi a zâmbit, arătându-şi dinţii care începeau să se îngălbenească.
- Apreciez faptul că nu suferi de demonul geloziei. Eşti o fată de ispravă.
Harriet a simţit un nod în piept, panicată de avertismentul pe care i-l dădea Jane, şi anume că purtarea Ceciliei şi a lui Jacob nu a trecut neobservată.
- Doamnă, a zis Harriet, făcând o reverenţă, disperată să scape din capcana în care încerca să o prindă Jane. Mai doriţi şi altceva?
- Nu, mulţumesc.
Jane a pus mâna pe braţul lui Harriet o clipă, apoi a părăsit camera cu paşi măsuraţi.
Harriet a dat din cap, neputând să vorbească din cauza lacrimilor care o podideau. Şi-a tras pe ea un palton şi cizmele şi a fugit afară, în ploaie. Cecilia şi Jacob dispăruseră. Harriet a alergat spre dependinţe, strigând numele lui Jacob, până ce l-a găsit într-un sfârşit în podul cu paie din vechiul grajd.
- Ce faci aici? a întrebat, rămasă fără suflare, strângându-şi paltonul mai bine în jurul ei, ca să se apere de frig.
- Aici voi dormi de acum înainte, a zis el, simplu. Nu mai pot locui în casă.
S-a uitat la el, la părul încâlcit, la hainele murdare şi ude, la chipul lui tras.
- Jacob, ce vrei să spui?
- Casa este împânzită de microfoane. Nemţii ne urmăresc. I-am văzut în oraş pe cei care voiau să ne ucidă în Normandia. M-au urmărit până aici. Trebuie să dorm aici, ca să fiu pregătit când vor veni.
Harriet şi-a acoperit gura şi şi-a stăpânit lacrimile, apoi a inspirat de câteva ori, încercând să se calmeze.

- Jacob, nu poţi rămâne aici. O să te îmbolnăveşti din cauza umezelii. Când va veni iarna ce vei face? Vei muri de frig.

- Atunci o să te bucuri, a zis el în mod firesc, ridicând privirile spre ea.

- Jacob, ce spui? Eu te iubesc. Nu aş vrea să ţi se întâmple niciodată ceva rău.

- Eşti una dintre ei. Te-am văzut vorbind cu ei în oraş, cu cei care mă urmăresc. Tu ai vrut să mă duc la război. Dacă nu era aşa, m-ai fi oprit.

- Jacob! Eu nu am dorit niciodată să pleci la război. Eşti soţul meu, te iubesc. Dacă nu îţi place aici, haide să plecăm. Cum să facem noi un copil dacă nu dormim în acelaşi pat?

Jacob a ţintuit-o cu privirea încruntat, apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de ea. Respiraţia îi mirosea a alcool.

- De ce nu îţi pasă decât de un copil? Să avem un fiu care va fi trimis să fie făcut bucăţi într-un nou război? Sau o fată care să ducă o viaţă de servitoare, ca tine?

Apoi a tăcut şi s-a apropiat şi mai mult de ea, cu ochii mijiţi.

- Nu avem un copil pentru că între noi nu mai este nici un strop de iubire. Tu nu îţi doreşti decât să vină şi să mă ia, ca să scapi de mine. Văd şi eu cum te uiţi la mine.

- Jacob, nu este adevărat. Harriet a făcut un pas în faţă şi l-a apucat pe Jacob de mână, dar el şi-a retras-o. Te iubesc. Aş da orice să fim cum eram odată, să fim din nou fericiţi. Dacă ţi-ai putea smulge privirile de la Cecilia pentru o clipă, ai vedea şi tu asta.

într-o pornire de furie, a lovit-o. Ea a încercat să se îndrepte, dar o lovise atât de tare, încât s-a rotit pe picioare şi, neavând de ce să se ţină, şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit peste uşa grajdului. A simţit o durere ascuţită care i-a săgetat tâmpla acolo unde se lovise de balamaua din fier forjat şi inima care îi bubuia cu putere în urechi şi îi împingea sângele prin despicătura pielii. S-a ridicat confuză, a dus mâna la cap şi a simţit sângele care i se prelingea încet pe palmă.

Când s-a uitat spre Jacob, l-a văzut fixând-o cu ochi reci, oţeliţi; fără remuşcări, fără tulburare, iar când a păşit spre ea, Harriet s-a dat înapoi, îngrozită că o va lovi din nou.

Dar el nu s-a oprit, a mers mai departe cu un mic zâmbet pe faţă, ca şi cum era mulţumit că primise în sfârşit o lecţie de care avea mare nevoie.

Şi chiar primise o lecţie.

în timp ce micile picături de sânge cădeau peste paiele de pe podeaua grajdului, a înţeles cu o siguranţă absolută că iubirea lor dispăruse. Că vechiul Jacob murise pe plajele Normandiei şi că nu se va mai întoarce niciodată la ea.
Iar dacă iubitul ei murise, aceeaşi soartă o avea şi ultima ei şansă de a deveni mamă

.**13.** IRIS. *Ora 12.30, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Când Harvey Roberts a ieşit din încăperea în care avusese loc conferinţa de presă, iar ţăcănitul camerelor de filmare a amuţit într-un final, Iris Waterhouse a apăsat butonul de stop de pe reportofonul ei şi a aruncat o privire peste notiţele pe care le făcuse.

Trecuseră aproape zece ani de când îl văzuse ultima oară, dar Harvey era în mod evident un bărbat de-a dreptul răvăşit. Deşi fusese o declaraţie destul de scurtă, fusese nevoit să se oprească de două ori pentru a-şi stăpâni emoţiile, prima oară în timp ce vorbea despre faptul că fiica sa era o mamă bună pentru Elizabeth, iar a doua, după ce îi spusese că nu trebuie să se teamă de nimic dacă spune cuiva - oricui - unde se află. Iris se asigurase că rămâne în capătul depărtat al încăperii, nevrând să fie remarcată, dar nu era cazul să-şi facă astfel de griji. Harvey părea pe altă lume şi, în ciuda felului în care se purtase cu mama ei de-a lungul timpului, simţea că o doare sufletul pentru el.

Era încă un bărbat bine, înalt şi subţire, cu umeri laţi, dar părul argintiu i se subţia, chipul purta urmele vremii, iar ochii albaştri erau încadraţi de riduri adânci.

Nu ştia dacă aspectul lui răvăşit fusese intenţionat, dar dacă era ideea poliţiştilor, avusese succes: cămaşa necălcată, obrajii supţi şi barba ţepoasă. Liz murise în urmă cu doi ani, iar Harvey Roberts arăta, într-adevăr, ca un bărbat căruia îi lipseşte soţia - iar acum dispăruseră şi fiica şi nepoata sa.

Un reporter tânăr, cu barbişon şi un rânjet lăbărţat, a întrebat-o:

- Prin urmare, Adam este tatăl copilului? Pe unde umblă, în cazul acesta?

Iris a zâmbit strâmb.

- Este fotograf de călătorii, cred, şi este plecat cu serviciul, a zis ea, adăugând că erau bârfe pe care le auzise la toaletă.

Tânărul a dat din cap, dar nu a spus nimic. Lui Iris nu-i făcea nici o plăcere să facă parte din turmă, în principal din

cauza incapacităţii ei de a pălăvrăgi. De fiecare dată, stătea tăcută, cu mintea golită de gânduri, privindu-i pe noii recruţi cu invidie în timp ce ei îşi aruncau glume, îi făceau pe ceilalţi să râdă şi între timp obţineau fărâme de informaţii utile.

Era aspectul pe care îl dispreţuia la jurnalism, preferând în schimb să se ascundă în spatele biroului în calitate de corespondent pe probleme medicale, încăpăţânându-se să facă cercetare, să participe la conferinţe şi să se întâlnească cu persoane de contact obscure. Toate acele lucruri care necesitau timp şi abnegaţie, două lucruri care îi lipsiseră în ultima vreme. De aceea, nu mai venise cu nici un articol important, de primă pagină, de aproape un an. Iar refuzul ei de a ceda şi a reveni la noul mod de a face jurnalism - regurgitarea comunicatelor de presă etichetat drept jurnalism sau camparea în pragul uşii vreunui nefericit până ce acesta ceda nervos - a fost ceea ce îl făcuse pe Miles să îşi piardă răbdarea cu ea.

O sunase de vreo zece ori, cerându-i noutăţi. Prin grupul îngrămădit în frig în faţa spitalului circula zvonul că nici unul dintre angajaţii spitalului - cadre medicale sau nu - şi nici una dintre pacientele externate care părăsiseră maternitatea Spitalului St Dunstan în ziua aceea nu dăduse vreun interviu. Pe lângă asta, toate informaţiile că Jessie şi bebeluşul fuseseră văzuţi se dovediseră piste false.

între timp, interesul publicului faţă de ştire creştea, după ce posturile de radio o difuzaseră toată dimineaţa, iar media socială fusese inundată cu imagini de pe camerele de supraveghere, publicate de poliţie, în care se vedea Jessie ieşind din spital în frigul aspru de afară, cu mica Elizabeth învelită numai într-o păturică. La conferinţa de presă participaseră o mulţime de echipe de ştiri din tot sudul Angliei, iar până la începerea buletinului de ştiri de la prânz, numele lui Jessie va fi cunoscut, fără îndoială, de întreaga ţară.

Deşi nimeni nu îndrăznea să o spună cu voce tare, simţea că aşteptarea tuturor era ca la un moment dat să se facă anunţul că trupurile lor fuseseră descoperite într-un loc îngrozitor.

în redacţie, nu se concentra nimeni pe găsirea lui Jessie, ci pe găsirea vinovaţilor; găsirea ţapului ispăşitor, a celui responsabil pentru că îi permisese lui Jessie să iasă din spital şi primejduise viaţa amândurora.

Iar Miles se baza pe ea şi pe persoana ei de contact: Mark Hathaway, medic la Urgenţe şi Accidente la Spitalul St Dunstan.

Problema era că nu mai vorbise cu Mark de câteva luni, de când plecaseră împreună pe furiş de la întâlnirea anuală a reprezentanţilor Asociaţiei Medicale Britanice şi luaseră^ o cină destul de îmbibată în alcool - după care Mark o sărutase. în ciuda faptului că soţul ei o părăsise pentru o femeie care avea jumătate din vârsta ei, iar Iris îl plăcea tare mult pe doctorul înalt, blond, cu ochi albaştri, pe care îl cunoştea de la universitate, o rupsese la fugă şi plânsese cu suspine tot drumul spre casă, în vagonul de tren plin de fani ai echipei Chelsea, care scandau.

Părea că Mark fusese nedumerit - ceea ce nu era dificil de înţeles - deoarece petrecuseră câteva luni flirtând cu neruşinare şi făcând schimb de glume indiscrete prin e-mail - iar toate acestea încetaseră după nefericita întâlnire, în ciuda eforturilor lui Iris de a le reînvia.

îi era dor de el. Erau prieteni de când participaseră împreună la prima lor autopsie la facultatea de medicină din Bristol, când o urmărise cum se înverzeşte la faţă în timp ce erau extirpaţi rinichii cadavrului şi îi strecurase sticluţa pe care o purta în buzunarul de la şold şi din care ea luase o înghiţitură zdravănă la toaletă.

S-au împrietenit după ce s-au întâlnit de mai multe ori la barul studenţilor sau la bibliotecă, până într-o zi fatidică în care Mark i-l prezentase pe un student înscris mai târziu la curs, care fusese dat afară de la Universitatea din Londra şi hotărâse în schimb să îşi încerce norocul la cursul ţinut la Bristol - întorcându-i astfel lumea întreagă pe dos: James Hennesey.

Sala de presă din secţia de poliţie se golea cu repeziciune. Majoritatea echipelor de ştiri plecaseră deja şi filmările lor îşi croiau drum spre redacţiile de ştiri, pentru a fi difuzate la buletinele de la prânz, în mai puţin de o oră. După aceea, la telefoanele din centrul operativ, aveau să sune oamenii care au de oferit ponturi sau cred că au recunoscut-o într-un loc sau altul.

Iris şi-a scos telefonul şi a văzut că are patru apeluri ratate pe mobilul ei: două de la Miles, aflat în redacţie, unul de la avocatul ei şi unul de la Mark. Grăbindu-se să se îndepărteze de zgomotul echipelor care îşi strângeau echipamentele, a ajuns în hol şi a trecut prin faţa centrului

operativ, unde inspectorul-şef Bell îi instruia pe operatorii telefonici aşezaţi în şir, înainte de valul de apeluri care urma să vină după intervenţia lui Harvey, aşteptată să fie difuzată la ştirile de la prânz.

S-a aşezat pe scări în faţa secţiei şi a dat în grabă scroll la toate mesajele, până ce a ajuns la ultimul, de la Mark. Inima i-a prins viaţă când i-a auzit vocea, deşi părea destul de precaut.

- Bună, Iris. Mulţumesc pentru mesaj. Sper să eşti bine. îmi pare rău, abia mi-am terminat garda şi ne-au chemat la o şedinţă despre fata aceasta care a dispărut cu copilul ei. Am primit ordine stricte să nu vorbim cu nimeni din presă.

Mark a făcut o pauză. Iris a simţit că îi piere avântul.

-Dar, pentru că este vorba de tine, desigur că ne putem întâlni pentru câteva minute. Dar te rog să nu spui nimănui. Tot ce vorbim va fi strict neoficial.

Un zâmbet firav s-a ivit pe buzele lui Iris. în sfârşit, putea spera. A tastat pe telefon numele cafenelei unde i-a spus Mark că o va aştepta în mai puţin de o oră şi abia scrisese ultima literă când telefonul a sunat din nou. Pe ecran a licărit „Mama Mob".

- Bună, mamă. S-a întâmplat ceva? a zis ea.

Tăcere.

- Mamă? Eşti acolo?

Iris a apăsat telefonul la ureche, căci traficul vuia în jurul ei.

- L-am văzut pe Harvey la ştiri adineauri, a zis Rebecca.

Iris şi-a dat seama că mama ei plânsese. Ar fi trebuit să fiu acolo, lângă el. Dacă Jessie îşi va închipui că nu îmi pasă de ea?

- Mamă, nu şi-ar închipui niciodată aşa ceva.

- Poliţistul care este aici, cu mine, mă tot întreabă despre părinţii mei şi despre noaptea în care au murit. Nu suport să vorbesc despre asta, Iris.

Iris a auzit cum se frânge glasul mamei sale.

- De ce aduc în discuţie chestiunea aceea? Ce legătură are moartea părinţilor tăi cu Jessie?

Iris şi-a ţinut răsuflarea, aşteptând să vadă dacă suspiciunile ei erau corecte.

- Pentru că şi ea m-a întrebat despre ei, când a venit să mă vadă. Am fost obligată să le spun, dar aş fi preferat să n-o fac. M-au presat, la fel cum a făcut şi Jessie când am

văzut-o săptămâna trecută. Poliţistul ştia că îi ascund ceva. De ce nu mă lasă în pace trecutul? Nu mai suport.

- Ah, mamă, îmi pare rău că nu sunt acolo, ca să te îmbrăţişez.

Iris simţea o nevoie disperată să-şi apere mama, să conducă până
la ea acasă şi să îi fie alături, dar nevoia de a o chestiona în legătură cu ceea ce îi spusese lui Jessie era mai puternică.

- Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, dar i-ai spus ceva lui Jessie despre noaptea aceea, ceva care poate a surprins-o sau a supărat-o?

- Nu! s-a răţoit Rebecca. Simplul fapt că nu îmi place să vorbesc despre acest lucru nu înseamnă că ascund ceva. Adevărul este limpede, pentru oricine doreşte să îl vadă. Le-am zis poliţiştilor că raportul anchetei se află în biroul legistului, împreună cu tăieturile din ziare, unde se pot vedea toate detaliile sângeroase. De ce se agaţă de ceva ce s-a întâmplat în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, în loc să încerce să o găsească pe Jessie? Nu mi se spune nimic, Iris! Unde este? Unde s-a dus? întotdeauna am ştiut că o să i se întâmple ceva rău şi am avut dreptate. Am ştiut-o din ziua în care s-a născut.

Rebecca plângea încet, iar Iris şi-o imagina ascunsă undeva în casă, unde nu o putea auzi poliţistul însărcinat să ţină legătura cu familia.

- Mamă, ascultă-mă. Nu ai greşit cu nimic. Harvey şi Liz ţi-au făcut viaţa imposibilă. Tu eşti cea mai bună mamă din toată lumea şi o vom găsi pe Jessie. Bine? O poţi chema pe una dintre prietenele tale să stea cu tine? Nu-mi place să te ştiu singură acasă.

- Mai este ceva, a zis Rebecca, după care a făcut o pauză. Copilul are o infecţie, Iris. Ei bănuiesc că este vorba de streptococul B. I se administrau antibiotice intravenos.

- De unde ştii? a zis Iris.

- Mi-a spus agentul de legătură cu puţin timp în urmă. Nu este deloc bine, Iris. Fetiţa nu va supravieţui multă vreme fără antibiotic, dacă este infectată cu streptococul B. Mai are până mâine- dimineaţă, aş zice. Nu mi-o voi ierta niciodată dacă moare.

- Mamă, nu este vina ta. De câte ori mai trebuie să ţi-o spun? Voi face tot ce pot, o să văd dacă pot afla ceva de la ceilalţi jurnalişti. îmi promiţi că îţi suni o prietenă să vină la tine?

Iris a încheiat convorbirea şi a scos un oftat adânc. Respectase întotdeauna dorinţa mamei sale de a nu discuta despre noaptea în care au fost ucişi părinţii ei, dar acum avea un motiv legitim - ba chiar o datorie - de a încerca să afle tot ce putea. îi era clar că Jessie o supusese pe mama ei unui interogatoriu, iar Iris trebuia să afle de ce.
Iris a căutat pe Google „Biroul legistului, Chichester", a format numărul şi a explicat prompt situaţia unei femei foarte serviabile.
- Dacă sunteţi rudă, puteţi să vedeţi dosarul aflat aici, în arhivă. Avem nevoie de o copie după actul de identitate şi o cerere scrisă şi veţi primi un răspuns în cinci zile lucrătoare.
- Este vreo şansă să îl văd mai repede? îmi pare rău că trebuie să insist, dar este vorba de o chestiune urgentă de familie, a adăugat Iris, clocotind deja de curiozitate că va putea vedea un dosar pe care nu avusese curaj să îl caute până atunci.
- Pot încerca. Doamna doctor legist este la birou astăzi, dar este foarte ocupată. Nu pot promite nimic. Ciudat, este a doua cerere pe care am primit-o pentru acest dosar în ultima săptămână.
Iris a simţit că inima îi bate mai tare.
- Serios? Ştiţi numele persoanei care a făcut solicitarea?
- Mă tem că nu vă pot dezvălui această informaţie, dar a fost vorba de o rudă, aşa că doctorul legist a aprobat cererea. Să sperăm că lucrul acesta ne ajută, pentru că s-ar putea să nu fi fost retrimis la arhiva centrală şi să îl avem încă în arhiva regională.
- Bine. Vă mulţumesc pentru ajutor, a zis Iris şi a închis.
A încercat să cântărească cele aflate. Dacă era o rudă, nu putea fi decât Jessie, dar de ce? Iar apoi să fi găsit ceva în raportul anchetei care a făcut-o să se ducă la mama lor şi să îi pună mai multe întrebări?
Telefonul lui Iris a bâzâit din nou. Miles, zorind-o. I-a scris grăbită un răspuns.
Omul meu de contact a luat legătura cu mine, sper să îl întâlnesc în scurtă vreme. Revin cu noutăţi cât pot de repede.
Iris a ridicat privirile şi a văzut un taxi care înainta pe şosea în direcţia ei şi, plină de frică şi nerăbdare la gândul celor ce o aşteptau în biroul legistului, a alergat spre el

.Când mă trezesc, Roşie nu mai este lângă mine. Simt că este noapte, iar durerea din piept s-a făcut şi mai acută. Sunt epuizată şi mă doare tot corpul de atâta tuşit. Mă uit pe fereastră şi văd un mic grup de oameni strânşi laolaltă în faţa spitalului.

Privesc în jur. îmi este teamă să mă mişc pentru că ştiu că îndată ce o voi face voi reîncepe să tuşesc. Vreau să mă ridic în şezut, dar nu ajung la butonul roşu şi încep să îmi pierd din nou răsuflarea. Simt că mă panichez şi încerc să mă calmez, dar tuşea începe oricum. încerc să mă întorc pe o parte şi reuşesc să apăs pe butonul de apelare. O asistentă pe care nu o recunosc vine la patul meu şi, când mă ridică, vomit flegmă verde pe mine.

-îmi pare rău, zic eu când reuşesc să respir de câteva ori, superficial.

- Nu te scuza, totul este în regulă, zice ea şi îmi întinde o cană cu apă.

Iau o înghiţitură. Nu am mâncat nimic şi îmi imaginez cum se învârte apa prin stomacul gol. Asistenta aceasta este brunetă şi când zâmbeşte pare că este pe pilot automat. Este mai energică decât cealaltă asistentă, loveşte pernele şi trage de pături atât de viguros, că mă face să tresar.

- Cine sunt oamenii aceia de acolo? Cei cu camerele de filmat?

- Jurnalişti. O femeie cu nou-născutul ei au dispărut din spital. A fost la ştiri. Mă duc să îţi aduc o cămaşă de noapte curată, apoi te spăl cu buretele.

Cuvintele ei mă şochează. Mă gândesc din nou la bărbatul pe care l-am văzut la ştirile de la ora prânzului, Harvey Roberts. Mintea mi- o ia la goană. Poate a fost aici. Poate că şi acum este aici.

Asistenta se întoarce şi mă spală. După ce am tuşit cât timp m-a curăţat, îmi dau seama că de acum îmi este greu să respir tot timpul. Parcă aş încerca să supravieţuiesc pe o altă planetă; sunt la mare depărtare de casă, dar habar nu am unde este casa mea. Niciodată^ nu m-am simţit atât de obosită. Abia mai pot ţine ochii deschişi. încep să aţipesc, dar la capătul patului apare un bărbat înalt şi zvelt, într-o cămaşă în carouri şi cu un stetoscop la gât.

-Bună seara. Sunt doctorul Evans, medicul de gardă. Cum vă simţiţi?

Obosită, zic eu precaută, de teamă că dacă vorbesc va începe un nou acces de tuse

-.A avut o seară dificilă, pentru că tuşeşte mult, spune asistenta brunetă. Saturaţia este cam mică şi de aceea i-am dat oxigen, dar cred că va avea nevoie de o canulă nazală, pentru că şi-a tot scos masca în somn.

-Pare o idee bună, zice doctorul Evans, studiind fişa mea. Cum mai simţiţi pieptul?

- Mă doare, zic eu.

- Aveţi o temperatură de 39,3 - prin urmare infecţia din piept se înrăutăţeşte. Să facem o nouă radiografie. în mod ideal este nevoie de patruzeci şi opt de ore ca să vedem dacă acţionează antibioticele, dar dacă lucrurile nu se îmbunătăţesc peste noapte, voi înlocui unul dintre ele. Vă vom supraveghea îndeaproape şi vom monitoriza nivelul de oxigen. Vă recomand să mâncaţi ceva, dacă puteţi, apoi încercaţi să dormiţi.

încerc să dorm, dar, de fiecare dată când aţipesc, mă reîntorc pe plaja unde valul cel mare se înalţă ameninţător peste capetele noastre. Dar nu se sparge niciodată, iar eu stau cu copilul în braţe şi mă uit la zgârie-norul din apă, ştiind că nu pot face nimic. Nu pot fugi. Nu mă pot ascunde de el. Nu există scăpare. Se va sparge peste noi şi eu nu pot decât să aştept să se întâmple.

Afară, cerul se face portocaliu, mulţimea de jurnalişti se răreşte, iar nesfârşitul du-te-vino din salonul meu începe să scadă. Aud cum se apropie de sfârşit ziua: vizitatorii nu mai trec prin faţa salonului meu, murmurul venit dinspre cabinetul asistentelor se potoleşte, graurii îşi încep zborul de seară la fereastra mea. De fiecare dată când apare cineva la uşa mea, mă rog să fie Roşie. Nu ştiu dacă o voi mai vedea; poate că trebuie să lucreze până târziu sau nu se mai poate întoarce azi. îmi este teamă să o întreb pe cealaltă asistentă când se întoarce, pentru că îmi este jenă de felul cum voi reacţiona dacă nu va mai veni.

în faţa mea este pusă o farfurie cu mâncare, dar îi spun asistentei că nu o vreau şi întorc capul pentru a privi graurii care se învârtesc şi se răsucesc în aer ca o masă lichidă, învolburată. Vederea lor îmi calmează mintea tulburată, iar ochii încep să mi se îngreuneze. în clipa când adorm, aud plânsetul unui copil şi mă trezesc, tresărind, încep să tuşesc din nou şi nu mă pot opri. Nu îmi pot recăpăta suflarea şi, pentru prima dată, îmi este cu adevărat teamă. încerc să ajung la butonul de alarmă, dar nu reuşesc. Am ameţit şi mă chinui să respir.

încep să îmi pierd vederea când se deschide uşa din nou. Aud paşi apropiindu-se în fugă de mine şi cineva mă apleacă în faţă şi îmi pune masca de oxigen. Mă freacă pe spate în timp ce oxigenul îmi pătrunde în organism şi îmi capăt treptat răsuflarea. Pot să respir din nou.

- Totul este bine acum.

Cunosc vocea aceea, dar îmi este teamă să deschid ochii şi să constat că nu este ea. Pun prea multă presiune asupra lui Roşie. Nu ştiu ce aştept de la ea. Ce poate schimba ea? Mă lasă uşor pe pernă şi, când văd chipul acela frumos care mi-a arătat întotdeauna atâta bunătate, înţeleg că eu şi copilul meu încă avem o şansă.

- Aud că nu ai mâncat. N-o să te faci bine dacă nu mănânci.

Roşie îmi zâmbeşte cu zâmbetul ei simpatic, ochii albaştri îi licăresc cu sclipiri de acvamarin. Sunt mai convinsă ca oricând că ea este îngerul meu. Uşurarea care mă cuprinde la venirea ei mă face să mă simt ca un copil pierdut care a fost găsit.

Zâmbesc şi o iau de mână. Ea se aşază lângă mine.

- Voi întreba dacă pot rămâne cu tine în noaptea asta, zice ea. Nu cred că ar trebui să fii singură. Fie aşa, fie te conectează la ventilator, în unitatea de terapie intensivă, iar ei nu vor să te trimită acolo cât timp nu este absolut necesar.

Mă trece un fior de panică auzind asta. O strâng de mână cu putere. încerc să vorbesc prin mască, ceea ce îmi stârneşte din nou tuşea. Ea o scoate cu blândeţe.

- Nu vreau. Nu vreau să mă pună la ventilator. Promite-mi că nu îi laşi, zic eu.

- Aceasta este o discuţie pe care aş prefera să o port cu fiica ta. De asta vreau să petrec ceva mai mult timp cu tine, să văd dacă te pot ajuta să o găseşti.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu pot răspunde, aşa că mă mulţumesc să dau din cap. Mă hrăneşte şi reuşesc să iau câteva înghiţituri, după care mă simt un pic mai bine.

- I-ai văzut pe jurnaliştii de afară? o întreb.

- Da, a fost un chin să trec de ei la intrare. Se pare că fata care a dispărut împreună cu bebeluşul ei a fost chiar în acest spital.

Roşie îşi pune paltonul pe spătarul scaunului şi aruncă numărul de astăzi al ziarului *Chichester Evening Herald* pe noptiera mea.

- Jessica Roberts, zic eu, speriată să rostesc aceste cuvinte, dar simţind imboldul de a vorbi.

- Da, zice Roşie, încruntându-se nedumerită. Cum de îi ştii numele?

- Am văzut ştirile. L-am recunoscut pe tatăl ei, Harvey Roberts.

Cu încetineală, arăt spre fotografia lui pe prima pagină a ziarului.

j Ce? zice Roşie, aplecându-se spre mine. Eşti sigură?

încuviinţez din cap.

- A fost cu mult timp în urmă, dar îi cunosc numele, iar chipul nu i s-a schimbat prea mult. Tata închiria Seaview de la Ted Roberts. Ne petreceam verile acolo.

- Seaview? zice Roşie. Ce este Seaview?

Ridică ziarul şi se uită atentă la imaginea Jessicăi Roberts. Eu o privesc.

- Este legătura dintre mine şi copilul meu. Apoi îi povestesc totul

.**15.** REBECCA. *Vineri*, 14 *noiembrie 2014*

Rebecca stătea în camera de zi şi o privea pe fiica ei cea mare care izbucnise în lacrimi şi se simţea cu totul neajutorată.

- Jessie, ştiu că nu am avut cel mai bun început. Ceea ce s-a întâmplat mă bântuie în fiecare zi şi vreau să încerc să fiu cinstită cu tine. Dar nu e simplu, dimpotrivă, e foarte complicat. Trebuie să încerci să ai răbdare cu mine. Te rog, poţi?

- N-ar fi trebuit să vin aici, a zis Jessica atunci când Rebecca i-a întins un şerveţel.

- Ba da, ai făcut bine, mă bucur foarte mult că ai venit, a spus Rebecca, aşezându-se lângă ea şi luând-o de mână. Dar avem atât de mult de recuperat. Am vrut de multă vreme să îţi explic, dar nu am reuşit să ajung la tine.

- Ce vrei să spui, cum nu ai putut să ajungi la mine? a replicat Jessie defensivă, trăgându-şi mâna.

Rebecca a privit-o neliniştită.

- Cred că ceea ce încerc să spun este că simt că de-a lungul anilor am încercat din răsputeri să construiesc o relaţie cu tine, dar cred că Liz era... - Rebecca s-a cenzurat, ştiind că orice critică la adresa mamei vitrege a lui Jessie ar fi îndepărtat-o pe fiica ei - pe bună dreptate, foarte proiectivă în privinţa ta.

- Păi, cineva trebuia să o facă, a zis Jessie încet.

Rebecca s-a aşezat mai bine pe scaun. Umerii îi erau atât de încordaţi, încât începeau să o doară.

- Sigur că da. Mă bucur că ai avut-o pe ea, care te-a crescut atât de bine.

- Nu vorbeşti serios. Nu ai plăcut-o niciodată. Era cât se poate de evident.

Rebecca a privit la Jessie, la chipul ei care arăta la fel ca atunci când era adolescentă şi Rebecca se ducea în weekenduri la Wittering să îşi viziteze fiica, sau în rarele ocazii în care Jessie venise ea însăşi să stea cu John, cu Iris şi cu ea, când petrecea mai tot timpul în camera ei, îmbufnată.

- Uite, Jessie, dacă te ajută să arunci cu noroi în mine, nu am nimic împotrivă, dar nu cred că ne ajută dacă vrem să ajungem la adevăr.

- Adevăr? a pufnit Jessie. Eşti alergică la adevăr. Tu nu vrei decât să îţi îngropi capul în nisip şi să te prefaci că eu şi tata nu existăm.

- Nu este adevărat. Eu te iubesc, Jessie. Eu şi Iris vorbim despre tine tot timpul şi ne pare rău că nu faci parte din viaţa noastră cu adevărat, dar nu ştim cum să dăm de tine.

Rebecca s-a împiedicat în cuvinte şi a privit-o pe Jessie, temându- se că va pleca din clipă în clipă.

- Aţi putea încerca, a zis Jessie încet.

- Am încercat, Jessie. Crede-mă.

- Cum? Cu câteva telefoane şi felicitări de ziua mea de naştere? a replicat Jessie, sarcastică.

Rebecca a scos un oftat de exasperare.

- Jessie, m-am luptat în fiecare zi ca să te păstrez. Ani la rând am adormit plângând după tine. Ce voiai să fac?

- Nu ştiu. Să dormi în maşină, în faţa casei. Să îmi scrii în fiecare zi, spunându-mi cât de mult mă iubeşti. Să găseşti o cale de a-mi arăta că îţi pasă măcar un pic, a zis Jessie, ridicând braţele în aer, în semn de exasperare.

- Uite ce e, nu cred că toate astea sunt de folos, a spus Rebecca hotărâtă.

- îmi sunt mie de folos. Ne-am petrecut toată viaţa prefăcându- ne una cu alta. Este plăcut să fii cinstită măcar o dată.

Jessie o privea cu duşmănie pe mama ei.

- A fost foarte dificil să petrecem timp numai noi două, sau măcar să avem un dialog cum se cuvine, câtă vreme Liz era mereu prezentă.

- Ei bine, acum nu mai este prezentă, a spus Jessie, muşcându-şi falca.

- Ştiu şi nici nu pot să îmi imaginez cât de greu a fost pentru tine. Ţi-a fost ca o mamă de când erai un bebeluş. Am încercat din toate puterile să am o relaţie cu ea, crede-mă că am încercat. Dar ea avea un caracter puternic, iar tatăl tău a angajat-o pe postul de bonă fără măcar să mă întrebe. A fost o situaţie dificilă, a zis Rebecca cu blândeţe.

- Ce? a zis Jessie. Tata a angajat-o? Nu tu?

Rebecca a clătinat din cap.

- A văzut un anunţ în geamul oficiului poştal. Liz îşi căuta de lucru. Ştiu că nu a vrut să îmi facă rău, dar mă simţeam mai bine. Eram încă epuizată şi luam antidepresive, dar mergeam spre mai bine. Noi două începeam să construim o legătură, eu mă simţeam mai puternică, intram deja într-o rutină.

Rebecca s-a apropiat de Jessie, încurajată de faptul că fiica ei părea să asculte versiunea ei pentru prima dată.

- Te trezeam la şase, te hrăneam, apoi mergeam cu maşina la spital. împreună - tu ai stat la creşă toată ziua, de la vreo patru luni. Dar erau zile foarte lungi, iar tatăl tău îşi făcea griji pentru noi amândouă. îmi amintesc că am avut o săptămână proastă. Unul dintre doctorii de la muncă s-a plâns de mine, căci trebuia să plec la oră fixă în fiecare zi, ca să te iau de la creşă, aşa că nu puteam face ore suplimentare. începeam să simt din nou starea de anxietate. Tatăl tău a intervievat-o pe Liz într-o zi, în timp ce eu mă aflam la muncă. Am ajuns acasă, iar el mi-a zis că are un plan. Liz se va muta la noi şi va avea grijă de tine, ca să nu trebuiască să sacrific activitatea mea la serviciu. Iar weekendurile ni le vom petrece în familie, împreună.

Jessie încerca să priceapă ce spunea mama ei.

- Prin urmare, nu erai niciodată prezentă. Iar tata şi Liz s-au îndrăgostit?

Rebecca a clătinat din cap.

- Eu şi tatăl tău nu ar fi trebuit să fim niciodată împreună. A fost o noapte, o explozie de emoţie, de tot ceea ce trăiserăm împreună.

- Vrei să spui că eu nu ar fi trebuit să exist!

- Nu, nu asta am spus. Relaţia noastră este foarte greu de explicat. Am crescut împreună - eram ca şi uniţi. Alergam la tatăl tău în serile când tata o bătea pe mama, iar tatăl lui m-a primit la ei în casă când au fost ucişi părinţii

mei. întotdeauna am avut o relaţie foarte puternică, dar eram mai mult ca un frate şi o soră. El voia pe cineva ca Liz. Avea nevoie de o femeie ca Liz. Cineva care să vrea să trăiască la Seaview, acasă, o femeie de casă. Care să îl ajute să conducă ferma. Seaview era un loc atât de apăsat de amintiri îngrozitoare, încât simpla prezenţă acolo mă împiedica să funcţionez normal. Dar Liz a complicat lucrurile între noi, între tine şi mine, pentru că, evident, petreceai mult timp cu ea. Şi, nu după multă vreme - amintirile dureroase au făcut-o pe Rebecca să se oprească o clipă - nu mă mai voiai.

Rebecca a privit spre fiica ei. Jessie era pierdută în gânduri şi încerca să asimileze totul.

- Uite, ce încerc eu să îţi spun şi nu îmi iese este că dacă vrei să afli ce s-a întâmplat când te-ai născut, trebuie să fiu cinstită, iar asta nu pot face decât dacă voi contrazice, poate, ceea ce ţi s-a spus. Lucru care te-ar putea supăra.

-Nu mi s-a spus nimic. Asta este problema. Nu pot să cred ce mi-ai spus despre Liz. Am crezut că a fost ideea ta să angajaţi o bonă, ca să poţi fi liberă, a zis Jessie, clătinând din cap.

-Deloc, şi mă tem că tu crezi că te-am părăsit, a zis Rebecca cu blândeţe.

-Asta ai făcut-o, asta este adevărat! Oricum ai da-o, ai pus serviciul tău înaintea mea.

Rebecca a scuturat din cap.

- Nu este adevărat, Jessie. Dar ca să îţi spun adevărul, va trebui să îţi dezvălui despre Liz şi tatăl tău unele lucruri pe care s-ar putea să nu îţi fie uşor să le auzi. Nu spun că eu sunt lipsită de vinovăţie, dar au fost vremuri foarte grele pentru mine şi, la final, nu am mai avut de ales.

- întotdeauna ai de ales. Fetiţa mea nici nu s-a născut încă şi ştiu deja că nu aş putea să o abandonez niciodată, a spus Jessie încet, cu capul plecat, jucându-se cu şerveţelul din mână.

- E fată? a întrebat Rebecca încet şi o sclipire de fericire a pătruns în mâhnirea discuţiei lor.

Jessie a dat din cap.

- E minunat. Rebecca s-a dat mai aproape de fiica ei şi i-a pus un braţ după umeri. Abia aştept să o cunosc.

- îmi este atât de teamă tot timpul. De parcă urmează să fac ceva care îi va face rău, sau...

- Să îi faci rău? a zis Rebecca, încruntându-se.

- Nu ştiu. Tu nu erai îngrijorată tot timpul? Când erai însărcinată cu mine? Nu aşa a început totul?
- Ca să fiu sinceră, nu îmi amintesc cum a început totul.
- Poţi măcar să încerci?

Rebecca a privit-o pe fiica sa în ochi. O străpungeau acum, fixând-o cu speranţă, de parcă Rebecca avea toate răspunsurile la întrebările ei arzătoare. La fel ca în ziua în care se născuse.

Auzea şi acum sunetul asurzitor al plânsetelor bebeluşilor din salon, luminile orbitoare care o ardeau în timp ce doctorii o coseau, cărucioarele de spital care se loveau unul de altul, o voce din capul ei, pe care începuse să o audă în timp ce o năştea pe Jessie.

în vreme ce Harvey se tot agita în jurul ei, fotografiind-o pe Jessie, vocea de bărbat se auzea mai tare, o îngrozea, până ce a avut strania senzaţie că îi plesneşte ceva în cap.

Iar apoi, deodată, el se afla acolo.

Detectivul-inspector Gibbs, omul care o interogase ore întregi, până în zori, în noaptea în care muriseră părinţii ei, care refuza să o creadă şi care, de atunci, o tortura în vis, îşi făcuse apariţia într-un colţ al camerei de spital, cu braţele încrucişate, privind-o în tăcere, în timp ce ea îşi ţinea copilul nou-născut în braţe.

Şi, cu toată spaima şi lacrimile ei, cu toate că ei îi părea la fel de real ca Harvey, nimeni în afară de ea nu îl vedea.

16- IRIS. *Ora 2.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Iris era aşezată la o masă dintr-un colţ al micii cafenele de pe strada principală din Chichester, privind neliniştită spre uşă. S-a uitat la ceas, apoi la ecranul telefonului, apoi din nou spre uşă. Mark Hathaway întârziase o jumătate de oră şi nu îi răspundea la mesajul trimis.

Prima ediţie a ziarului pleca la tipar la ora 4 după-amiaza, iar Miles era în pragul unui atac de apoplexie pentru că nu îi trimisese încă nimic. Riscase enorm nespunându-i lui Miles că singurul motiv pentru care aflase despre întâmplarea aceasta era faptul că fata dispărută îi era soră după mamă. Habar nu avea atunci când sunase prima dată la redacţie că va deveni o ştire de maximă importanţă.

Tot ce ştia era că timpul se scurgea în defavoarea micuţei Elizabeth şi că îi păsa mai mult de soarta lui Jessie decât de găsirea unei poveşti interesante. Adevărul era că

singura ei şansă de a nu pierde totul şi de a-şi păstra locul de muncă era ca Mark să îi dea ceva ce l-ar mulţumi pe Miles.

Dar, deocamdată, tot ce avea de făcut era să aştepte. Ochii i-au căzut pe o femeie aşezată în colţul cafenelei, unde îşi hrănea bebeluşul şi nu şi-a mai putut lua privirile de la ea. începuse să plouă şi şi-o imagina pe Jessie undeva, afară, împreună cu copilul ei şi dintr-odată a simţit un val de furie. Ştia că ceea ce se întâmpla cu Jessie nu era din vina ei, că avea nevoie de ajutor, dar privind-o pe mama iubitoare care mângâia obrajii rumeni ai bebeluşului nu putea să nu gândească cu ironie crudă că Jessie avea singurul lucru pe care ea şi-l dorea mai mult decât orice altceva pe lume şi totuşi primejduia acest preţios dar. S-a uitat din nou la ceas.

Iris a simţit un val de aer când s-a deschis uşa şi a ridicat ochii, pentru a-l vedea intrând pe vechiul ei prieten, cu picături de ploaie pe chipul îmbujorat şi o haină lungă, neagră, peste trupul înalt şi zvelt. Ochii lui albaştri au cercetat încăperea şi s-au oprit asupra lui Iris. Ea i-a zâmbit blând, încercând să nu îl lase să vadă uşurarea imensă pe care a simţit-o la apariţia lui.

-Bună, Iris, a zis Mark, sărutând-o oarecum neîndemânatic pe un obraz, înainte de a-şi scoate haina şi de a o aşeza pe spatele unui scaun.

Picăturile de apă se scurgeau pe podea, sub el.

-Bună, Mark. îţi mulţumesc că ai venit, a zis ea, zâmbind în ciuda fluturaşilor pe care îi simţea în stomac.

-Nu ai pentru ce, a zis el. Mă tem că nu am decât douăzeci de minute, suferim de lipsă de personal astăzi.

- Sigur, înţeleg. Pot să comand un ceai sau altceva pentru tine? l-a întrebat, surprinsă de plăcerea pe care i-o provoca revederea lui.

- Comand eu, vrei şi tu unul? a zis el.

Ea a scuturat din cap, iar el s-a dus la bar şi a comandat. Iris a simţit că îi ard obrajii când Mark a întors capul spre ea şi i-a zâmbit.

- Este atât de frig, a spus el prăbuşindu-se în scaunul lui. Nu mă pot gândi decât la fata aceea pe drumuri cu copilaşul. Cei din conducerea spitalului se dau de ceasul morţii în legătură cu ea. Eu nu am mai văzut jurnalişti în faţa spitalului până acum. Faptul că a reuşit să plece aruncă o lumină urâtă asupra Spitalului St Dunstan. Au chemat în

şedinţă toţi directorii pentru a hotărî al cui cap trebuie sacrificat.

Iris simţea încă frigul radiind dinspre Mark. Nasul lui avea o tentă rozalie, iar mâinile şi le încleştase pe cana de ceai, ca să şi le încălzească.

- Ce nu înţeleg eu este cum a reuşit să plece din spital fără să fie observată. Nu sunt paznici? a zis Iris.

- Ba da, măsuri de securitate există, dar nimeni nu îşi închipuie ce înseamnă să fii moaşă într-un salon post-natal aglomerat, a zis Mark, clătinând din cap. Uneori este înfiorător, epuizant şi, sincer să fiu, extrem de periculos când nu sunt destui angajaţi pe tură - ceea ce se întâmplă mai tot timpul, din cauza reducerilor de personal care s-au tot făcut. La televizor rulează tot timpul imaginea sărmanei femei ieşind din spital cu copilul. Este clar că se aşteaptă vestea că a sărit de pe un pod sau sub roţile unui tren.

- Ascultă, Mark, ar trebui să îţi spun ceva, a zis Iris, iar vocea i-a tremurat un pic. N-am vrut să îţi spun la telefon, dar Jessie îmi este soră după mamă.

Mark s-a holbat la ea cu ochii mari.

- Vezi, acum mă simt ca un rahat. îmi pare rău, Iris.

Mark a pus o mână peste mâna ei.

Iris a simţit că i se umplu ochii de lacrimi.

-îmi pare rău, Mark, nu ai nevoie de problemele mele. Doar că îmi fac griji pentru Jessie şi m-am băgat singură în corzi nespunându-i şefului meu că sunt rudă cu Jessie. Nu ştiam că ştirea va lua atâta amploare. încercam doar să aflu detaliile, pentru mama mea.

Femeia cu copilul a trecut pe lângă ei împingând căruciorul şi întrerupându-i. Iris s-a ridicat să îi facă loc şi deodată a simţit că i se face rău, căldura din cafeneaua aburită provocându-i un subit atac de claustrofobie. Era atât de bine să vadă un chip prietenos după ziua pe care o avusese, dar în acelaşi timp o lua prin surprindere. îi fusese dor de Mark, mai mult decât era gata să recunoască faţă de ea însăşi, dar, cunoscându-l atât de bine, vedea că nu se poartă ca de obicei.

- Presupun că poliţia vă spune mai multe decât ni se spune nouă? a zis Mark, încruntându-se.

-Nu chiar, pare să fi intrat în pământ pur şi simplu. Au primit sute de telefoane la numărul de urgenţă alocat, dar presupun că durează să investigheze toate firele, a adăugat Iris. în plus, mai au şi de căutat prin sute de ore de

înregistrări de pe camere de supraveghere. Au zis la conferinţa de presă că în ultimele imagini pe care le au se vede că se îndreaptă spre gara Chichester. Dar nu a fost văzută pe nici unul dintre peroane. De atunci nu a mai văzut-o nimeni. Nu au fost utilizate cârdurile ei bancare, prin urmare, dacă ea şi copilul mai sunt în viaţă, au fost primiţi de cineva în casă. Nu este altă explicaţie, nu pot supravieţui afară pe vremea asta.

-Iar tu eşti nevoită să relatezi povestea asta la ziar? Nu este un pic prea mult? a remarcat Mark, înghiţind lacom din ceai.

- Nu le-am spus că este sora mea. A fost ideea mea să vin aici şi să încerc să o găsesc. Dar nu sunt sigură că a fost o idee bună.

Iris a mai luat o înghiţitură din ceaiul fierbinte şi a adăugat un cub de zahăr. Nu mâncase toată ziua, dar, văzându-i pe oamenii care luau masa în cafenea, simţea că i se întoarce stomacul pe dos.

- Mama m-a sunat de dimineaţă să îmi spună că Jessie a dispărut şi să întrebe dacă aş putea afla ceva. Este o poveste lungă, dar lucrurile nu stau bine între ea şi Harvey, tatăl lui Jessie.

- Bărbatul care a vorbit la conferinţa de presă? Chiar mă întrebam unde este mama. Aşadar, marele medic Rebecca Waterhouse este şi mama lui Jessie?

-Da, iar Harvey i-a cerut să nu participe la conferinţa de presă, aşa că este acasă, cu un agent de legătură şi îşi smulge părul din cap de disperare. între ea şi Jessie lucrurile nu au stat niciodată bine. Familia noastră este un pic dusă cu pluta.

- Toate familiile sunt un pic duse cu pluta.

Iris a înţeles că Mark se referea la propriul divorţ cu tămbălău şi la faptul că soţia lui făcea tot ce putea să îl împiedice să îşi vadă fiul de doisprezece ani.

- A născut-o pe Jessie când abia îşi obţinuse diploma de doctor şi cred că i-a fost foarte greu, a zis Iris.

-Da, aşa este, mama ta a fost una dintre primele femei medic primar de pediatrie din ţară, nu-i aşa? Nu ajungi un deschizător de drumuri, cum a fost ea, fără să faci nişte sacrificii pe plan personal.

- Da, tata a susţinut-o sută la sută, au făcut echipă bună împreună.

- Şi care este relaţia ta cu Jessie?

Iris a ridicat din umeri.
- Nu ştiu. Este complicat.
- Sora ta are un istoric de depresie? a întrebat el.
- Nu ştiu, dar nu m-ar surprinde. Iris a trasat cu un deget marginea cănii de ceai, pierdută în gânduri. Nu cunosc multe amănunte, dar mama a suferit de o gravă psihoză postnatală după ce a născut-o pe ea.
Mark a dat din cap în semn că a înţeles.
- Mda, psihoza postnatală se moşteneşte. Iar faptul că Jessie a ales să plece mă face să cred că este mai degrabă vorba de psihoză, decât de depresie. Sigur, nu este specialitatea mea, dar probabil era convinsă că viaţa bebeluşului ar fi fost în pericol dacă rămânea. Şi a trebuit să aştepte momentul potrivit, când uşile au fost deschise timp de o secundă, iar moaşele erau ocupate cu altceva. Nu cred că i-a fost uşor.
- Doctorii cred că bebeluşul are streptococul B, trebuie să i se administreze antibiotice, nu este bine, a zis Iris cu glas slab. Aş fi vrut să vină la mine. M-am gândit toată ziua cât de mult regret că nu i-am fost o soră mai bună. Mama o copleşea cu atenţii de câte ori venea la noi, iar asta îmi stârnea gelozia, dar acum ştiu că lui Jessie trebuie să îi fi fost foarte greu - să aibă o soră mai mică de care să aibă grijă.
Mark a zâmbit ştrengăreşte.
- O urmai peste tot când venea să stea la voi?
Iris a răspuns printr-o mişcare din cap.
- Mda, peste tot. Odată i-am făcut şi un colaj cu toate melodiile în care am găsit cuvântul *soră.*
- O, Doamne, i-a plăcut?
Iris a clătinat din cap.
- Nu, mi-a dat-o înapoi şi mi-a zis că nu este genul ei.
- Dur, a zis Mark, luând o înghiţitură de ceai. Ei, haide, este sora ta, trebuie să ai o amintire fericită cu ea.
- îmi amintesc de o zi când ne-am rătăcit în pădure. Era unul din rarele sfârşituri de săptămână pe care le petreceam împreună şi am decis să scoatem câinele la plimbare. Presupun că eu aveam doisprezece ani, iar ea şaptesprezece. A început să se întunece şi să se lase frigul şi îmi amintesc că eram speriată. Orice potecă pe care apucam ne afunda mai mult, apoi a început ploaia, iar eu m-am pus pe plâns. Iris a făcut o pauză, încruntată la amintirea acelei zile. Până în acel moment se tot răţoise la mine să ţin pasul

cu ea şi deodată s-a schimbat complet. M-a luat de mână şi ne-am aşezat sub un copac, şi-a pus haina peste capetele noastre ca să facă un adăpost şi apoi mi-a spus o poveste. Era despre o fetiţă pe nume Iris, care era lumina ochilor părinţilor ei, care cânta la pian şi făcea cea mai bună plăcintă cu mere, care iubea poveştile cu stafii şi ar fi renunţat şi la ultima bucăţică de ciocolată pentru altul. Mi-am zis că nu mă cunoaşte deloc şi că nu îi pasă de mine, iar apoi brusc mi- am dat seama că este tristă pentru că, după părerea ei, mama mă iubea pe mine mai mult decât pe ea. Iar lucrul cu adevărat trist este că mama nu mă iubeşte mai mult. Ăsta e adevărul.

-Trebuie să o găseşti, Iris, a zis el, simplu, ca şi cum era prima persoană din ziua aceea căruia îi venise ideea.

-Ştiu, dar cum? a întrebat Iris, ştergându-şi o lacrimă cu un şerveţel aspru.

-Aş vrea să te ajut mai mult, Iris, dar tot ce pot face este să îţi dau numele moaşei care i-a fost repartizată surorii tale, a zis el, mâzgălind pe un şerveţel. Nu îţi pot da o adresă, dar bănuiesc că o poţi găsi. Nu va vorbi cu tine dacă vii de la presă, dar s-ar putea să vorbească cu sora lui Jessie.

Iris s-a uitat peste masă, la Mark. Tipic pentru el să îşi pună pielea la bătaie pentru ea. A simţit brusc impulsul de a-l îmbrăţişa, dar cafeneaua sufocantă şi zgomotoasă nu părea locul potrivit şi, în plus, simţea că el nu ar primi bine gestul.

- Iţi mulţumesc, a zis cu voce tremurată. Şi, Mark, îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am întâlnit.

-Nu are de ce să îţi pară rău. Mult noroc îţi doresc, Iris. Acum trebuie să o iau din loc, înainte să mă caute cineva, a zis el, luându- şi paltonul de pe spătarul scaunului.

Mark a părăsit cafeneaua, lăsând-o pe Iris singură cu un şerveţel pe care era mâzgălit numele ultimei persoane care vorbise cu sora ei înainte de a dispărea: Jane Trellis

.17. HARVEY. *Ora 330 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey Roberts stătea în maşina de poliţie, aşteptând ca doi poliţişti să împingă într-o parte zecile de oameni adunaţi la poarta casei sale, ca să poată trece maşina.

Sergentul Galt a întors capul spre el.

- Agentul de legătură este aici deja, ne aşteaptă. Este unul dintre cei mai buni. Cred că o să vă placă.

Harvey nu a zis nimic, iritat de tonul ei voios.

- Sperăm că va putea construi o punte între dumneavoastră şi investigatori şi va putea răspunde la întrebările pe care le aveţi. Aşa cum am menţionat la secţie, echipa de investigatori se află încă în casă acum, dar să sperăm că vor termina în scurt timp.

Harvey a privit pe geam la sătenii care aşteptau să li se spună cum pot ajuta. îi cunoştea pe oamenii aceştia de o viaţă întreagă - fusese la şcoală cu ei, băuse la cârciumă cu ei, lucrase alături de ei la fermă -, iar acum îl priveau cu milă, de parcă urma să fie ars pe rug.

Apropiindu-se de casă, a auzit o frântură de conversaţie. Un vechi prieten, Fred Samuels, patronul băcăniei din satul vecin, îl certa pe unul dintre poliţiştii care încerca să ţină mulţimea de oameni la distanţă.

- Stăm aici de trei ore, aşteptăm să ni se spună ce să facem. Vrem să ajutăm!

- Nu mai avem nevoie de alţi voluntari care să ajute căutarea în acest moment, a răspuns poliţistul. Mai bine mergeţi acasă acum, căci nu putem căuta pe întuneric. Vă anunţăm noi dacă mai avem nevoie de ajutor mâine.

Când a intrat în casă, a fost întâmpinat de un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în blugi şi încălţat cu bocanci, cu o burtă mică, gata să iasă din cămaşa azurie. în spatele său, în camera de zi, în hol şi pe palierul de la etaj, se vedeau vreo zece-doisprezece poliţişti, toţi îmbrăcaţi în negru, care îi scotoceau casa. Unul a trecut pe lângă Harvey, cu laptopul lui, fără măcar să îl observe.

Ochii lui Harvey s-au oprit pe o fotografie de pe masa din hol, în care erau Liz şi Jessie, cu chipurile lor zâmbitoare în prim-plan. Şi le-a imaginat la plimbare, ţinându-se de braţ, adâncite în conversaţie.

- Harvey, acesta este sergentul Rayner, agentul de legătură însărcinat cu cazul familiei voastre, a zis Galt, zâmbind blând. Sergentul Rayner are multă experienţă în lucrul cu familiile în situaţii de acest gen.

- Eu tot nu înţeleg ce rost are să îmi scotocească mie casa. Sunt suspectat de ceva?

- După cum ştii, am căutat în apartamentul lui Jessie şi, cum fiica ta petrecea mult timp aici, vrem să ne asigurăm că

am făcut tot ce putem pentru a înţelege starea ei mintală şi pentru a descoperi unde s-ar fi putut duce.

-Dar timpul acesta nu ar fi petrecut într-un mod mai eficient căutând-o? Sunt mulţi localnici care vor să ajute, vechi prieteni care par să fi stat multă vreme acolo, afară, aşteptându-vă să organizaţi o căutare, a zis Harvey, uitându-se spre sergentul Galt. Nu înţeleg, de ce le spuneţi zecilor de oameni care vor să ajute că nu aveţi nevoie de ei?

- Sunt sigură că toate ofertele de ajutor sunt gestionate corespunzător, a răspuns sergentul Galt.

- Mie nu mi se pare că sunt. Tocmai ce l-am auzit pe unul dintre oamenii voştri spunându-le să plece acasă.

Sergentul Rayner a făcut un pas în faţă. Harvey bănuia că împlinise de curând cincizeci de ani şi se mişca mai încet decât Galt. I-a zâmbit binevoitor lui Harvey şi a întins o mână spre el. Harvey i- a dat mâna.

- Domnule Roberts, vreţi să luăm loc? A fost o zi lungă, şi aş vrea să vă pun la curent cu ceea ce se face pentru găsirea Jessicăi şi a copilului. Voi încerca să răspund la toate întrebările pe care le aveţi.

- Am o întrebare pentru dumneata. Cum de a fost lăsată Jessie să plece din spital cu un nou-născut fragil şi nu a fost oprită de nimeni? Iar apoi s-a făcut pur şi simplu nevăzută?

-Din păcate, nu cunoaştem încă răspunsul la această întrebare, dar spitalul va face o evaluare pentru a identifica lucrurile care n-au mers cum trebuie. Cât despre găsirea lor, avem douăzeci de poliţişti implicaţi în anchetă, aşa că facem tot ce ne stă în putinţă să descoperim unde s-au dus Jessica şi Elizabeth.

-Şi conferinţa de presă? A sunat cineva? Are cu ea un nou- născut, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să fi fost văzută de cineva.

Sergentul Rayner a pus o mână uşoară pe cotul lui Harvey, conducându-l spre masa din bucătărie.

-V-aţi descurcat grozav la conferinţa de presă; ca urmare a apelului difuzat, am primit peste o mie de telefoane la centrul operativ, iar printre ele sunt două posibile piste pe care le investigăm în acest moment. Pe una nu avem permisiunea să v-o dezvăluim deocamdată. Cât despre cealaltă, vă pot spune că a sunat o doamnă care ne-a zis că a găsit o şosetă de bebeluş într-un autobuz care merge din staţia Chichester la Cheiul Dell, Birdham şi West

Wittering. Din păcate, a ridicat-o de jos şi a dat-o şoferului, ceea ce înseamnă că şoseta a fost contaminată, dar acum se află la laboratorul de medicină judiciară şi, din analizele de sânge care i s-au făcut lui Elizabeth în spital, avem ADN-ul ei. Se fac analize pe şosetă pentru a vedea dacă se potriveşte. Vrem să aruncaţi şi dumneavoastră o privire, poate reuşiţi să o identificaţi.

-Desigur. Dar şoferul? Nu şi-a amintit să o fi văzut pe Jessie? a întrebat Harvey, aplecându-se spre sergentul Rayner.

- Din păcate, şoferul a fost de serviciu peste noapte, iar autobuzul în care s-a găsit şoseta în dimineaţa aceasta a fost ultima rută de pe traseul lui. Nu l-am putut contacta încă, dar avem o maşină de poliţie care se îndreaptă spre casa lui acum, pentru a încerca să dea de el.

- Nu înţeleg, cum a reuşit Jessie să se urce în autobuz? Nu există nici o înregistrare care s-o arate îndreptându-se spre staţia de autobuz, nu-i aşa? Doar cea în care se duce spre gară.

- Este posibil să fi traversat gara pentru a lua un autobuz de acolo, unde nu avem camere de luat vederi. Este o explicaţie plauzibilă, căci nu a mai fost zărită de atunci şi de aceea am presupus cu toţii că s-a urcat într-un tren, dar nu a apărut nici pe camerele de pe peroanele gării.

- Aşadar, s-ar putea să se fi îndreptat spre Wittering?

- Există şi această posibilitate. Are vreo legătură cu Wittering?

- Eu am deţinut Ferma Seaview din golful Wittering. Am moştenit-o de la tatăl meu. Dar am vândut-o în urmă cu aproape patruzeci de ani, când Jessie era un prunc.

-Ferma Seaview, a repetat sergentul Galt din cealaltă parte a camerei, notându-şi numele în carneţelul ei.

- V-aţi întors vreodată acolo?

- Nu prea des - până la Wittering este un drum lung, îngust şi de multe ori sufocat de trafic. Este unul dintre motivele pentru care am vândut ferma. Jessie mergea acolo cu Liz în vacanţele de vară, aşa că ar fi de înţeles dacă s-a dus acolo. Dar nu aţi spus că s-a găsit azi- dimineaţă? Sigur nu ar fi putut sta acolo tot timpul acesta. Este un frig amarnic acolo iarna, este un loc sălbatic şi expus. Am fost acolo de dimineaţă, cu câinii, înainte de a afla că Jessie a dispărut. Am dat înapoi ca să las să treacă autobuzul! Iar voi îmi spuneţi că s-ar putea ca Jessie să fi fost în el?

Harvey se uita la sergentul Galt cu ochii mari şi gândurile îi goneau prin cap.

-Dar este întuneric acum şi nu le vom putea vedea. Dacă sunt printre dune, bebeluşul va îngheţa de frig. Trebuie să trimiteţi echipe de căutare la fiecare staţie de pe ruta aceea, ar fi putut coborî oriunde.

Harvey păşea în susul şi în josul camerei.

- Ei, bine, trebuie să stabilim mai întâi dacă s-a urcat în autobuz, iar ruta sa acoperă o zonă imensă. Aşa cum ai spus, este întuneric de-acum, aşa că vom porni când se face lumină, de îndată ce vom afla veşti de la legişti şi va fi organizată căutarea.

- Dar doctorii au spus că bebeluşul nu are mult timp la dispoziţie. Că starea se va agrava serios dacă nu este găsit în douăsprezece ore.

- Durează ceva timp până este organizată o echipă de căutare, domnule Roberts. Avem nevoie de echipament, de o arie de căutare şi trebuie să coordonăm toate persoanele, ca să nu pierdem timp căutând în aceleaşi locuri.

Sergentul Rayner a aruncat o privire spre Galt.

- Am putea aranja să se ducă o maşină până la ferma Seaview chiar acum, să arunce o privire şi să vorbească cu proprietarii?

- Sigur, a zis sergentul Galt, după care a ieşit.

Harvey a clătinat din cap.

- Nu putem sta aici, să aşteptăm să se facă lumină, în timp ce ele mor acolo. Este ca şi cum am aştepta să ni se spună că le-au fost descoperite cadavrele. O condamnaţi la moarte pe Elizabeth nefăcând nimic.

- Nu ne poate acuza nimeni că nu facem nimic. Vom trimite câţiva poliţişti acolo, cu lanterne, pentru a cerceta dunele, dacă credeţi că există posibilitatea de a se afla acolo.

Harvey a oftat puternic.

- Ei bine, eu îmi pun nişte haine mai groase pe mine şi o iau într- acolo, a zis el. Şi, dacă nu vă deranjează, o să invit nişte prieteni să mi se alăture.

- Cred că ar fi mai bine să staţi aici, domnule Roberts, în caz că se mai întâmplă ceva.

- Mă găsiţi pe telefonul mobil dacă aveţi treabă cu mine.

A ieşit din cameră, iar sergentul Rayner l-a urmărit cu privirea şi a ascultat tropăitul pantofilor săi urcând scările şi apoi traversând palierul de la etaj.

- A fost cineva la Spitalul St Dunstan să vorbească cu bătrâna în legătură cu care ne-a contactat asistenta medicală? a întrebat sergentul Galt, întorcându-se în încăpere.

- Nu este asistentă medicală, ci una dintre angajatele centrului de bătrâni în care trăieşte. Roşie Jones cred că o cheamă. Nu era sigură că putem vorbi cu bătrâna, pentru că urmează să o trimită jos, la terapie intensivă. A se citi printre linii: nu cred că mai are mult timp de trăit, a adăugat sergentul Rayner.

- Aminteşte-mi ce a spus de ne-a stârnit interesul, a zis sergentul Galt.

-L-a văzut pe Harvey Roberts la ştiri la prânz şi a zis că el ştie unde se află bebeluşul ei.

- Al ei, nu al Jessicăi? a întrebat Galt.

-Nu, al ei. Dar bătrâna o cunoaşte pe Jessie. Sau mai degrabă Jessie o cunoaşte pe ea. După spusele lui Roşie Jones, Jessie a încercat să dea de ea în urmă cu câteva săptămâni. A venit la azil, dar bătrâna dormea şi Jessie nu a vrut să o trezească. Roşie a recunoscut-o după imaginile date la ştiri.

-Cine este această femeie? De unde o cunoaşte Jessie? a zis sergentul Galt, căutând prin carnetul ei vreun indiciu, apoi a dat din cap. Bine, trimite o maşină la spital acum. Poţi să mă anunţi după ce reuşeşte cineva să vorbească cu ea? Se îndreaptă cineva spre Seaview în momentul acesta?

-Da, a zis sergentul Rayner când pantofii lui Harvey s-au auzit coborând scările cu bufnituri.

Harvey l-a văzut pe unul dintre poliţiştii care ieşea pe uşa principală cu o cutie plină cu obiecte de-ale lui apucând fotografia cu Jessie şi Liz aflată pe masa din hol.

în timp ce îl urma afară din casă, a privit în jos, la fotografia din care cele două femei zâmbeau spre aparatul de fotografiat, iar în fundal, pe stâncile care se ridicau în spatele lor, se afla Casa Seaview.

Sigur că s-a dus în Golful Wittering. Cum de a fost atât de orb?

Harvey s-a oprit în faţa poliţistului, blocându-i calea, a întins mâna şi a luat din cutie fotografia înrămată cu soţia şi fiica sa, după care şi-a continuat drumul în înserarea care cobora peste lume

.**18-** HARRIET. *Ianuarie 1947*

Harriet Waterhouse rămăsese în mijlocul aleii de acces de la Northcote privind ambulanţa care îl ducea pe soţul ei la Azilul de nebuni Greenways, sedat şi legat. Simţindu-se privită, a ridicat capul şi a văzut-o pe Cecilia Barton care o privea ţintă de la fereastra dormitorului ei. Era palidă ca o stafie şi tremura, palmele i se întipăriseră pe geamul balconului, iar Harriet a văzut-o cum scoate un ţipăt mut.

- Te simţi bine, draga mea?

Harriet a întors capul şi a văzut-o pe guvernantă, care îi zorea înapoi în casă pe servitorii ieşiţi să vadă pricina zarvei.

-Da. Am nevoie de câteva clipe, dacă se poate, a reuşit să zică Harriet.

Apoi a traversat în fugă coridorul rece, din piatră, până în dormitorul ei, unde s-a ghemuit în pat ca o minge. Ţinându-şi capul între mâini, a închis ochii şi a încercat să priceapă întâmplările din dimineaţa aceea, pe care ştia că nu va fi niciodată în stare să o uite.

Pregătea hainele Ceciliei pentru ziua aceea când a auzit paşi alergând pe coridorul acoperit cu piatră. Ştiind că la Northcote alergatul pe holuri este strict interzis, a avut o subită senzaţie de groază la gândul că se întâmpla ceva rău. Când a auzit bătăi frenetice în uşa ei, a deschis-o, extrem de tulburată, şi a dat de una dintre servitoare care stătea în prag, foarte palidă.

- îmi pare rău să vă deranjez, doamnă Waterhouse, a zis ea, abia mai suflând după cât alergase. Dar domnul Jameson a zis să vin şi să vă chem. A avut loc un incident în bucătărie cu soţul dumitale.

în ciuda faptului că s-a grăbit cât a putut să ajungă în cealaltă parte a casei, când au ajuns în dreptul uşii de la bucătărie, Jacob reuşise să împingă butucul de tocat în dreptul uşii, ca să nu mai intre şi să nu mai iasă nimeni. Nu se auzeau decât ţipetele bucătăresei dinăuntru.

- Ce se petrece? îl întrebase pe domnul Jameson, majordomul-şef, care bătea în uşă şi striga să fie lăsat să intre.

- Soţul dumitale s-a încuiat în bucătărie cu Betty. Se pare că este convins că germanii au ocupat casa şi Betty este vinovată că a fraternizat cu ei. A smuls telefonul din perete, ca să nu putem chema poliţia şi, când a închis uşa, ţinea un cuţit la gâtul lui Betty.

Harriet rămăsese cu ochii holbaţi la majordom, apoi pusese o mână pe zidul rece, încercând să îşi recapete echilibrul, în timp ce ţipetele pătrunzătoare ale bucătăresei răsunau de-a lungul coridorului unde se aflau adunaţi.

Apoi se întorsese către tânăra servitoare care o chemase din dormitorul Ceciliei.

- Mary, dă fuga la grajduri şi spune-i lui Sam să se ducă cu bicicleta până în oraş, ca să cheme poliţia. Să le spună că este o urgenţă la Northcote şi că trebuie să vină numaidecât. Du-te acum şi grăbeşte-te. Nu te întoarce să ne spui că nu l-ai găsit. Dacă nu dai de el niciunde, du-te tu la poliţie.

- Da, doamnă Waterhouse.

Se apropiase de uşa bucătăriei, îl rugase pe domnul Jameson să se dea la o parte şi bătuse uşor la uşă.

- Jacob? Sunt eu, Harriet Te rog, deschide uşa. O sperii pe Betty. Las-o să iasă, Jacob. Ştiu că nu vrei să-i faci nici un rău.

îl tot rugase, îl implorase să iasă din bucătărie - în zadar însă. Şi cum stătea în faţa uşii, încercând să se împace cu oroarea gândului că Jacob va fi cel mai probabil închis într-un azil de nebuni, a început să despice în minte întâmplările ultimelor luni, încercând să înţeleagă ce ar fi putut face pentru a le împiedica.

în ciuda separării totale a lui Jacob faţă de ea, încercase să îl viziteze în grajdul în care locuia de şase luni. Dar se ajunsese la un punct în care simţea că fiecare nouă vizită îl întărâta mai mult decât cea dinainte, în timp ce culcuşul pe care şi-l construise sub acoperişul tavanului în grajdul pentru animale, cu vedere peste câmpuri, cu o lampă cu parafină, cu cărţile şi păturile sale, părea să îi fi creat o oarecare stare de linişte. De aceea, în ultima vreme începuse să renunţe, să îl abandoneze existenţei animalice care părea să îl calmeze - atâta vreme cât ea se ţinea departe.

Ţipetele lui Betty încetaseră acum, iar domnul Jameson reîncepuse să bată cu pumnii în uşă. Harriet şi-a imaginat scena din bucătărie, ochii căprui ai soţului ei negri de furie, bucătăria întoarsă pe dos din cauza zarvei, bucătăreasa ţintuită sub braţul de fier al lui Jacob, îngrozită pentru viaţa ei. Iar totul era din vina ei. Ştiind că erau nevoiţi să îşi păstreze locul de muncă, încercase să ascundă

comportamentul lui Jacob, rugându-se ca în timp să înceapă să-şi revină.

în mare măsură, lucrurile ajunseseră atât de departe pentru că domnul Barton nu avusese nici o nemulţumire. Dimpotrivă, Jacob, chinuit de insomnii, lucra până la douăzeci de ore pe zi, ba chiar fusese promovat în postul de îngrijitor-şef. Potrivit bârfelor din camerele servitorilor, era cel mai harnic îngrijitor dintre toţi cei care lucraseră vreodată la Northcote. Pe lângă asta, absenţa lui Jacob din viaţa lui Harriet însemna că Harriet era ziua şi noaptea la dispoziţia „exasperantei" sale neveste, cum era numită acum, ceea ce îl mulţumea pe domnul Barton enorm.

După un răstimp care i s-a părut că a durat ore întregi, după ce Harriet răguşise de cât îl strigase pe Jacob prin uşă, au auzit în sfârşit sirenele, iar Harriet s-a îndreptat ca prin vis spre intrarea principală şi a urmărit cele trei vehicule care goneau pe alee spre casă: două maşini de poliţie şi o ambulanţă.

Pasagerii vehiculelor au ieşit şi s-au repezit pe lângă ea. în câteva secunde, poliţiştii forţaseră uşa bucătăriei, îl puseseră la podea pe Jacob şi îi înfipseseră un ac enorm în fesă. Aproape inconştient, îl conduseseră pe lângă ea, cu o pătură maro peste umeri. Aşa, drogat cum era, când ea a întins o mână să îl atingă, pentru prima dată după mult timp, el nu se retrăsese scârbit, ci, cu ochii în lacrimi, îi spusese că îi părea rău pentru ceea ce făcuse.

Ştiuse că Jacob nu îşi va reveni niciodată complet, dar se convinsese că în ultima vreme găsise o cale de a face faţă muncii sale, datorită traiului la ţară, datorită faptului că de mai bine de un an era departe de câmpul de luptă. în afară de ea, nu dezvăluise nimănui altcuiva această parte violentă a personalităţii sale înainte de ziua aceea, iar lui Harriet acest episod îi părea ca picat din senin.

Un bărbat înalt, cu gropiţe în obraji şi îmbrăcat într-o jachetă din tweed, care coborâse din ambulanţă, i-a întins o mână.

- Numele meu este Phillip Poole. Sunt unul dintre asistenţii sociali de la Azilul Greenways şi rolul meu este să mă asigur că soţul dumitale este bine îngrijit. La Greenways avem o secţie pentru suferinzii de nevroză de război. Iar soţul dumitale are în mod evident astfel de dificultăţi, de aceea am vrea să îl internăm şi să îl evaluăm în următoarele câteva zile.

Ridicase neajutorată privirile spre omul acela, care era mult mai înalt decât ea şi arunca o umbră imensă peste ea.

- Ce-o să-i faceţi? Să ştiţi că nu ar fi rănit-o pe Betty. Războiul este de vină, nu el.

- Nu vom face nimic la început. Bănuiesc că nu a dormit bine de multă vreme, aşa că o să-i dăm ceva care să-l ajute să doarmă. Apoi vom putea lua în considerare ale opţiuni.

- Vă rog să nu-i faceţi terapie cu şocuri electrice, l-a implorat ea, apropiindu-se de el ca să nu fie auzită de alţii. Nu are nevoie decât de odihnă. Nu vreau să treacă prin aşa ceva.

Deşi încerca să se controleze, lacrimi de panică i-au scăpat la gândul a ceea ce i-ar putea face aceşti oameni soţului ei.

-Cel mai probabil i se va administra terapia de şoc cu insulină. Dar vă vom chema pentru o întâlnire atunci când vom şti mai bine cu ce ne confruntăm şi nu vom face nimic fără acordul dumneavoastră. încercaţi să nu vă faceţi griji. Este cel mai bun loc pentru el în acest moment.

întinsă în pat acum, peste cuverturile udate de lacrimile ei, a văzut jurnalul ieşind de sub saltea. I-a trecut prin minte imaginea Ceciliei la fereastra balconului, privind cum era dus Jacob. Privirea de pe chipul Ceciliei nu îi părea lui Harriet a oglindi îngrijorare pentru Jacob, ci mai degrabă o spaimă abjectă. încercând să deducă ceea ce declanşase criza lui Jacob, Harriet s-a trezit cugetând la ultima oară când îi văzuse pe Jacob şi Cecilia vorbind afară. Prietenia lor părea să se fi evaporat la fel de repede cum începuse, chiar în perioada când Cecilia se lăsase copleşită de angoasă. Cuprinsă de un sentiment de nelinişte, Harriet a dat paginile, scormonind prin minte după o imagine a ultimelor luni, încercând să găsească o explicaţie pentru ceea ce făcuse ca starea lui Jacob să se înrăutăţească atât de brusc. A început să citească.

Mai 1946

Dragă jurnalule,

Mi-am dat toată silinţa să ascund acest lucru, dar, din păcate, nu mai este un secret pentru nimeni că doamna Barton se simte destul de rău. Angoasele ei referitoare la chestiunile legate de gospodărie au ajuns atât de puternice, încât este incapabilă să ia vreo decizie. Se tortureazâ pentru cel mai nesemnificativ detaliu, până acolo încât

uneori pierde două nopţi din pricina vreunei discuţii pe care a avut-o cu un servitor. Deşi încearcă să fie răbdător, domnul Barton petrece din ce în ce mai mult timp la Londra, întreţinându-şi partenerii de afaceri şi oaspeţii pe care în mod obişnuit i-ar primi la Northcote, dar acum nu poate din cauza stării de răvăşire în care se află soţia sa, iar povestea lor de iubire pare să se răcească în ultimele săptămâni.

Ea vorbeşte cu jind despre cum ar vrea să scape de oprimantul Northcote şi să se întoarcă la verile copilăriei sale petrecute la Seaview, zile lungi şi fierbinţi, când înota şi mergea la picnic în micul golf, împreună cu mama ei.

într-adevăr, vorbeşte atât de mult despre Seaview, încât simt că îl cunosc, cunosc căsuţa din piatră care se află la nici cincizeci de metri de plaja din Golful Wittering şi se învecinează cu o fermă, aşa că este înconjurată numai de câmpuri de ovăz şi de ocean. O cărare pietruită urcă dinspre plajă, ferestre din lemn alb la care perdelele de dantelă flutură în briza mării, un frumos şemineu în camera de zi şi un balcon de la care se vede până departe, în zare.

Când domnul Barton este plecat de acasă mai mult timp, stăpâna mea alternează perioadele de mare apatie, când refuză să se dea jos din pat, nu se spală şi nu face nici un efort să arate respectabil cu zilele de amăgire, când se cufundă în obsesia că va organiza un bal mascat pentru toţi partenerii de afaceri ai soţului ei, ca să îi recâştige favorurile. In timpul acestor perioade, abia dacă mai doarme, pregăteşte invitaţii, liste, meniuri şi costumaţii pentru baluri care nu vor avea loc niciodată - epuizându-mă pe mine, pe ea însăşi şi pe servitori în totalitate. Săptămâna trecută a fost cuprinsă de o asemenea tulburare emoţională, încât a fost chemat doctorul, care i-a prescris stăpânei mele nişte sedative foarte puternice. Acestea o ajută să doarmă o oră-două, dar apoi se trezeşte ţipând că mama ei se îneacă şi că trebuie să se ducă la ea. Cum nu îl pot convinge pe Jacob să se întoarcă în dormitorul nostru, mi-am luat obiceiul să dorm pe şezlongul din camera stăpânei mele, ca să o pot calma când se trezeşte, deoarece domnul Barton este plecat atât de mult timp şi prezenţa mea nu este un motiv de iritare pentru el.

în loc să o ajute, surorile domnului Barton se bucură de suferinţa ei. Le aud adesea vorbind, cam prea tare şi cu multă voioşie, despre faptul că Charles nu mai este

îndrăgostit de ea şi că dacă îşi continuă afundarea în nebunie - aşa cum o descriu ele - şi va sfârşi într-un azil, va fi un adevărat noroc, care o va scoate din viaţa lui Charles şi el va putea să se căsătorească cu o femeie mai potrivită.

O bătaie în uşă a readus-o pe Harriet în prezent, dar se simţea prea slăbită ca să răspundă.

- Da, a reuşit să strige.
- îmi pare rău, dar doamna vă cheamă la ea.

Era Violet, una dintre tinerele servitoare. Chiar dacă sub- majordomul şi guvernanta erau destul de înţelegători pentru a-i permite lui Harriet să petreacă puţin timp singură, Cecilia îşi făcea griji pentru Jacob, fără îndoială.

- Spune-i, te rog, că vin imediat. Apoi du-te la bucătărie, pregăteşte laptele pentru copil şi adu-mi-l înapoi aici, a spus ea, ridicându-se cu greu în capul oaselor.

- Dar doamnei nu îi place să pregătească altcineva mâncarea bebeluşului, doamnă Waterhouse.

Harriet simţea nervozitatea din glasul lui Violet.

- Te rog, fă ce ţi-am cerut, Violet.

Lui Harriet i se făcea rău la gândul că Jacob se afla singur în ambulanţa aceea, sedat, înspăimântat. Se va trezi mâine încarcerat într-un azil. Iubitul ei, cu care îşi împărţise viaţa, acum distrus şi inaccesibil. Auzea cum plânge copilul Ceciliei şi voia să se ducă la fetiţă, să simtă liniştea trupului ei micuţ lipit de trupul ei. Se ataşase mult de Cecilia şi de bebeluş. Ii plăcea să îşi petreacă tot timpul cu copilul şi, cum anxietăţile Ceciliei sporeau, avusese nevoie disperată de ajutor, iar Harriet, cu inima frântă din cauza lui Jacob şi a faptului că nu aveau un copil, fusese fericită să o ajute. Dar dragostea pentru Cecilia şi bebeluş o făcuse să îşi neglijeze soţul într- un mod îngrozitor, iar vinovăţia o apăsa în timp ce se cufunda în paginile jurnalului ei, încercând disperată să găsească dovezi ale faptului că încercase să îl ajute pe Jacob. Sentimentul de vinovăţie o îmbolnăvea. Jacob avea dreptate să creadă că nu îl mai iubeşte. Nu luptase destul de aprig pentru el.

12 ianuarie 1947

Dragă jurnalule,

în vreme ce zorile se revarsă peste peisajele rurale din Sussex, iar eu stau aici, urmărind răsuflarea mulţumită a frumoasei fetiţe care mi-a adus o fericire nespus de mare, îmi este greu să mă gândesc la durerea pe care a provocat-o când a venit pe lume, în urmă cu patru zile. Micul miracol care este moştenitoarea de drept a domnului Charles

Barton s- a născut aici, la Northcote - cu trei săptămâni mai devreme de data prevăzută - în dimineaţa zilei de 8 ianuarie 1947.

Din secunda în care am văzut-o, ţipând ca din gură de şarpe în timp ce pielea ei frumoasă era curăţată de sângele mamei sale, am iubit-o ca şi cum ar fi fost fetiţa mea. Şi, contrar temerilor Ceciliei, este un copil sănătos. De două zile, Cecilia este încredinţată că doctorii încearcă să o omoare pe ea şi pe copilul ei - aducându-mi ca argument faptul că Charles nu o mai iubeşte şi doreşte să se recăsătorească. De fiecare dată când se apropie doctorii, ea refuză să dea drumul copilului. Şi nu mă lasă decât pe mine să o hrănesc şi să o ţin în braţe, aşa că trebuie să stau pe un scaun cu copilul cât timp doarme Cecilia, ca să nu li se întâmple ceva rău. Trebuie să le veghez toată noaptea şi sunt epuizată.

Când suntem singure, îmi şopteşte că doctorii au vrut ca ea să moară în timpul naşterii, dar, cum a supravieţuit, este convinsă că acum pun la cale un alt mod de a scăpa de ea. într-un fel, nu o învinovăţesc pentru convingerea ei că doctorii nu au făcut nimic pentru a-i reduce chinul. Nici nu ştiam că este posibil să înduri atâta durere fără să mori. La două ore după ce au început durerile, Cecilia nu mai putea îndura. Fiecare nouă contracţie o întorcea pe dos şi duceam o bătălie continuă să nu o lăsăm să leşine de durere. După ce i s-a telefonat de două ori, moaşa a sosit într-un final pe bicicletă, a ras-o pe stăpâna mea în zona pubiană, a spălat-o şi i-a făcut o clismă, apoi i-a oferit un sedativ uşor, un clorhidrat. Dar sedativul nu a redus cu nimic durerile, ci doar a făcut-o pe doamna Barton să se simtă şi mai ameţită, şi mai rău.

Am simţit de la început că ceva era în neregulă şi m-am gândit să îi telefonez doctorului, dar domnul Barton era la Londra, căci travaliul se declanşase prematur, şi de aceea surorile lui nepăsătoare erau stăpânele casei. Au intervenit, spunându-mi că fac mare caz din nimic şi că Cecilia trebuie să înveţe să fie mai rezistentă. Era un ritual de trecere, ziceau ele, care o va ajuta pe Cecilia să devină femeie. După aceea nu mi-au mai permis să intru în camera el Stând în faţa uşii dormitorului ei, am auzit-o pe Cecilia strigându-mă din nou şi din nou, în timp ce ziua se transforma în noapte. Abia într-un final, când s-au săturat de strigătele ei şi au obosit, m-au lăsat să intru. în timp ce ieşeau mi-au spus - cu

toată înţelepciunea lor de femei care nu născuseră niciodată - că stăpâna mea nu are un caracter rezistent şi că nu ar trebui să îi încurajez slăbiciunile.

Camera era cufundată în întuneric când am intrat în goană, iar stăpâna mea era prăbuşită într-un colţ, zvârcolindu-se pe podea şi implorând ajutor. Vederea ei mi-a adus lacrimi în ochi şi, când s-a uitat la mine, privirea ei hăituită m-a făcut să mă gândesc la un animal prins în capcană. Nu aveam ce face pentru a o ajuta, iar disperarea situaţiei a crescut pe măsură ce treceau orele.

Adevărul este că m-am simţit ruşinată pentru că nu am trecut peste cuvântul surorilor mai devreme şi nu l-am chemat pe doctor. în cele din urmă, toate pregătirile mele neobosite nu au reuşit să îi reducă suferinţa cu nimic. Citisem toate cărţile şi ghidurile care îmi căzuseră în mână, iar în săptămânile dinaintea naşterii încercasem să uit de temerile mele adânc înrădăcinate pentru stăpâna mea cosând cămăşi de noapte, bluziţe pentru copil, scutece, tampoane igienice şi cămăşi de noapte pentru viitoarea mamă. M-am aventurat în oraş şi am cumpărat Lyson[5], glicerină şi vaselină. Am umplut sticlele de limonadă cu apă fiartă şi răcită şi am găsit un cearşaf vechi pentru naştere, pe care l-am căptuşit cu un strat gros de ziare şi l-am copt într-un cuptor pentru a ucide microbii. îmi petreceam serile tricotând, făcând hăinuţele pe care dorisem toată viaţa să le fac: botine, rochii şi puloveraşe - căci eram convinsă că este fată.

Dar cu toată munca mea, când a venit momentul, am lăsat-o să sufere îngrozitor timp de aproape două zile înainte de a acţiona. în cele din urmă, nu am mai putut să suport să o văd pe stăpâna mea suferind şi l-am rugat pe majordomul şef să mă ducă la spital cu Daimlerul domnului Barton, ca să îl aduc pe doctor. Când ne-am întors, surorile nu se mai vedeau niciunde, iar doamna o implora pe moaşă să îi dea una dintre puştile soţului său, ca să se poată împuşca. Doctorul a concluzionat fără întârziere că avea un travaliu obstrucţional. Doamna Barton are şolduri foarte înguste, iar pelvisul era prea mic ca să poată trece bebeluşul şi de aceea naşterea era împiedicată. Ajunsese să delireze de durere, căci contracţiile o epuizau în efortul de a împinge copilul afară. în câteva minute, doctorul o anesteziase pe stăpâna mea cu cloroform şi, cu ajutorul forcepsului, prinsese pruncul, iar apoi, punând un picior pe

pat ca să se sprijine, trăsese copilul din pântecul ei. Cred că va trece o lună până ce doamna
Barton va putea merge din nou, iar acum are o pernă de cauciuc pe care să şadă, pentru că a avut nevoie de multe cusături Copila are un cap foarte ascuţit, din cauza forcepsului folosit de doctor pentru a o trage afară. Cecilia s-a trezit câteva ore mai târziu şi a aflat că are o fetiţă, pe care de atunci nu a mai scăpat-o din priviri. Domnul Barton nu s-a întors încă pentru a-şi vedea fetiţa.

Doamna Barton a întâmpinat multe greutăţi şi la alăptare. Infirmiera care a avut grijă de stăpâna mea imediat după naştere era foarte strictă. Un bebeluş născut de dimineaţă, i-a zis ea Ceciliei, care zăcea aproape inconştientă în pat, are dreptul la două mese în prima sa zi pe lume. însă frumosul ei copil venise pe lume după-amiaza şi trebuia, aşadar, hrănită o singură dată până dimineaţă. Bebeluşii, după câte înţeleg, sunt limitaţi la cinci mese pe zi, separate de pauze de patru ore şi nu trebuie să primească nimic peste noapte. Ultima alăptare trebuie să aibă loc la ora 9 seara, astfel încât mama să se poată culca la ora 10.

Dar am început să îmi fac griji aproape imediat că bebeluşul nu se hrănea bine. Este un copil liniştit, care doarme mult şi totuşi, când i se oferă sânul, ţipă fără încetare. Dacă prinde, totuşi, sânul, nu o face decât pentru un foarte scurt timp şi adoarme la loc imediat, cu stomacul tot gol

Când a cântărit-o infirmiera ieri, a spus că nu câştigă în greutate, iar eu am întrebat dacă este posibil să îi dăm lapte pentru bebeluşi. Ştiind că Cecilia are o sănătate şubredă, de luni întregi cumpăr şi fac stocuri de lapte praf pentru nou-născuţi. Infirmiera nu s-a arătat foarte mulţumită, dar ştiu că Cecilia este extrem de slăbită şi nevoile fetiţei îi slăbesc şi mai mult puterile. Aşa că am început să îi dau copilei un biberon dimineaţa şi unul seara pentru a-i astâmpăra foamea. îl înfulecă cu lăcomie. Mânuţa ei se odihneşte peste a mea în timp ce o legăn înainte şi înapoi în faţa ferestrei şi se enervează cel mai tare dacă vorbesc. îi place liniştea, îi place să nu fim decât noi două.

O altă bătaie frenetică la uşă a readus-o pe Harriet în prezent.

- îmi pare rău să vă deranjez din nou, doamnă Waterhouse. Am adus laptele. Louise a venit în bucătărie şi

m-a găsit acolo. Doamna este foarte tulburată, iar copilul plânge, nimic nu o poate potoli. Vă roagă dacă puteţi veni.

- Vin acum, Violet, a zis Harriet, închizând jurnalul cu un trosnet şi împingându-l sub saltea.

Şi-a privit ochii umflaţi în oglinda cea mică de pe măsuţa de toaletă, s-a stropit repede cu apă rece peste faţă, apoi a descuiat uşa dormitorului şi a deschis-o, găsind-o pe Violet aşteptând acolo, palidă ca o stafie.

- Mulţumesc, Violet. Mă duc acum la ele.

Coridorul cel lung îi părea apăsător, iar servitorii treceau pe lângă ea, ştiind toţi ce se întâmplase cu Jacob şi încercând să nu se holbeze la chipul ei umflat de plâns. Auzea plânsetele copilului tot mai puternice şi mai fioroase pe măsură ce se apropia de uşa de la dormitorul Ceciliei. A inspirat adânc, a bătut şi a deschis uşa.

Cecilia stătea lângă fereastra deschisă, ţinând bebeluşul în braţe. Una dintre servitoarele mai tinere stătea în cealaltă parte a camerei, cu o expresie de-a dreptul îngrozită pe chip. Cecilia era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă, albă, părul ei blond, ondulat, îi cădea peste ochii verzi, iar pomeţii şi clavicula i se prefigurau prin piele.

- Harriet! Unde ai fost?! Am fost tare îngrijorată pentru tine şi Jacob. Ce s-a întâmplat? De ce l-au luat?

Ochii Ceciliei erau roşii de plâns şi se uita ţintă la Harriet ca o căprioară în mijlocul drumului, înainte de a fi secerată de o maşină şi omorâtă.

- îmi pare rău că am întârziat, Cecilia. Vrei să iau fetiţa şi să o hrănesc?

Harriet s-a îndreptat spre Cecilia, care îşi strângea fiica la piept.

Cecilia a făcut un pas în spate, lipind şi mai tare copilul de trupul ei şi apropiindu-se de fereastra balconului, care lăsa să intre aerul rece de ianuarie.

- Dar am văzut ambulanţa - ce s-a întâmplat? a zis Cecilia. Ce ţi- a spus Jacob când a trecut pe lângă tine? L-am văzut că a spus ceva. Ce a spus?

Harriet a aruncat o privire spre tânăra servitoare care se făcuse mică într-un colţ.

- Poţi pleca acum, Louise. Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre ce ai auzit aici, altfel va trebui să îmi dai mie socoteală, a zis ea cu glas încet.

- Da, doamnă Waterhouse, a spus fata, zbughind-o din cameră ca o vulpe urmărită de vânător.

Harriet s-a întors spre Cecilia, care se tot apropia de fereastră.

- Jacob a fost luat cu ambulanţa în dimineaţa asta. A suferit enorm de când s-a întors din război, din Normandia, dar în acest moment este în cel mai bun loc unde s-ar putea afla. îţi cer iertare pentru tot deranjul.

Harriet a privit-o pe Cecilia, care stătea în dreptul balconului, scuturând din cap şi strângând la piept copilul care plângea.

- Ţi-a spus? De asta nu te poţi uita la mine, Harriet?
- Nu ştiu ce vrei să spui, a zis Harriet, dar înainte de a termina de vorbit, a început să priceapă.

Cum stătea lângă foc, i s-a furnicat pielea de pe braţe, iar în încăperea rece s-a făcut deodată insuportabil de cald. Toate indiciile adunate de câteva săptămâni i s-au înfăţişat în minte într-un şir ordonat în timp ce privea chipul Ceciliei şi încerca să îşi recapete stăpânirea de sine. Toate erau acolo, vizibile pentru oricine: apropierea dintre Jacob şi Cecilia, faptul că lui nu îi făceau nici o plăcere vizitele lui Harriet, neputinţa Ceciliei de a avea un copil, iar apoi sarcina ei neaşteptată, sfârşitul brusc al prieteniei dintre Jacob şi Cecilia. Căderea suferită de Jacob la patru zile după naşterea copilului Ceciliei. „Harriet, îmi pare rău pentru ce am făcut." Primele cuvinte binevoitoare pe care i le adresase de peste un an.

Harriet a încercat să şi-o scoată din minte pe Cecilia, care, tot dându-se în spate, ajunsese pe balcon de-acum, şi să se concentreze asupra bebeluşului care plângea de foame.

- Am laptele aici, Cecilia. Eu mă aşez pe scaun, iar tu mi-o pui în braţe, aşa cum faci de fiecare dată.

Harriet s-a îndepărtat încet de locul unde se afla Cecilia şi s-a aşezat în scaunul-balansoar de lângă foc. întregul corp îi tremura. Te rog, să nu fie adevărat. Te rog, Doamne!

- Nu am încredere în nimeni altcineva în afară de tine, Harriet, a continuat Cecilia. Tu ai fost singura care m-a ajutat când am născut-o. Toţi voiau să mor. Dar tu m-ai salvat şi eu ştiu bine de ce.
- Te rog, nu mai spune nimic, Cecilia. Copilului îi este foame, hai să ne ocupăm de hrănirea copilului.

Harriet a încercat să îi zâmbească Ceciliei, disperată să domolească dispoziţia sumbră care pusese stăpânire peste

cameră, căci Cecilia strângea atât de tare copilul, încât i se părea că nu mai poate respira.

- Nu a fost vina lui, a zis Cecilia.
- Doamnă Barton, te rog să îmi dai copilul ca să îi dau mâncare, îmi este teamă că o doare braţul, o strângi prea tare.

Harriet şi-a auzit tremurul din voce.

Cecilia stătea pe balcon, ochii îi erau fixaţi în ochii lui Harriet. Lui Harriet i se părea inaccesibilă, cu aceeaşi privire bântuită pe care o avea şi Jacob în dimineaţa aceea, în clipa când fusese luat de acolo. Harriet a încercat să îşi stăpânească lacrimile la gândul că bebeluşul semăna foarte mult cu Jacob când se născuse. Remarcase ceva familiar la ea, dar alungase gândul într-un cotlon al minţii. „îmi pare rău pentru ce am făcut." îi răsunau în minte cuvintele lui repetate.

Deşi Harriet încerca să o oprească să mai spună ceva, era imposibil. Simţea uşurarea Ceciliei că putea în sfârşit să împărtăşească cu cineva imensa povară pe care o dusese singură timp de nouă luni.

- Nu ştiam că se poate aşa ceva, că îmi poate face asta.

Cecilia s-a oprit o clipă, străduindu-se din răsputeri să continue. Copilul nu mai plângea atât de tare, ci doar scâncea în braţele Ceciliei.

-Te-a apucat vreodată cineva de încheietura mâinii, Harriet, şi te-a ţinut un pic prea tare? Şi, timp de o clipă, înţelegi că nu ai puterea necesară ca să te tragi din strânsoarea lui? Imaginează-ţi această senzaţie în tot trupul. Odată ce am înţeles că nu pot face nimic, am rămas întinsă şi am aşteptat. Şi, când s-a terminat totul, iar el m-a eliberat, corpul meu nu îmi mai aparţinea, era contaminat, distrus.

Harriet privea braţul alb al bebeluşului, care atârna scăpat din strânsoarea Ceciliei, nemişcat acum, căci fetiţa nu se mai zbătea pentru a se elibera. Harriet a rămas aşezată, speriată la gândul că, dacă se va mişca, Cecilia ar putea face ceva să o rănească pe copilă.

-Voiam puţină atenţie, pentru că Charles nu îmi mai acordase nici un strop de atenţie de săptămâni întregi. Cecilia a început să plângă. Ştiu că nu merit nici un pic de milă, dar durerea cea mai mare nu are nimic de-a face cu vânătăile, şi tăieturile, şi sângele, sau cu ameninţările lui Jacob din momentul acela, că mă va omorî. Durerea cea

mare este aceea că nu mai am încredere în lume. Nu mai am încredere în propria-mi judecată. Nu mai ştiu cine este bun şi cine este rău. In afară de tine. Tu eşti singura persoană în care mă pot încrede, Harriet.

Harriet a lăsat capul în jos, iar Cecilia a început să traverseze camera spre ea. Încet-încet, Harriet a întins braţele şi, după o vreme îndelungată, Cecilia a lăsat copilul în braţele ei.

De cum i-a dat Harriet biberonul cu lapte, fetiţa l-a luat. Singurul sunet din cameră era suptul domol şi mulţumit al bebeluşului din sticla mult dorită. Peste Harriet s-a lăsat o senzaţie de linişte când a simţit ghemotocul cald în braţele ei, pielea copilului atingând-o pe a ei, ochii fixaţi în ochii ei, recunoscători. A simţit că trupul i se relaxează pe scaun în timp ce îşi trecea degetele peste braţele moi ale copilului.

- Harriet, crezi că Charles ştie? a întrebat Cecilia în şoaptă.

Harriet a simţit un ghem în stomac şi a tras copilul mai aproape,
ca să îi dea putere, atentă la respiraţia ei mulţumită. Inspiraţie, expiraţie; inspiraţie, expiraţie.

- Jacob a spus tuturor ce a făcut, nu-i aşa? De asta l-au luat? a zis Cecilia.

- Nu, Cecilia, nimeni nu ştie. Trebuie să păstrăm secretul. Pentru binele tău şi al copilului. Te rog.

Nu. Este prea târziu, Harriet. Charles ştie, a zis Cecilia, cu ochii ei verzi ţintuiţi în ochii lui Harriet. Toată lumea ştie că Rebecca este copilul lui Jacob

.**19-** REBECCA. *Vineri*, 14 *noiembrie 2014*

Rebecca a privit în jos, la pântecul proeminent al fiicei sale şi şi-a suprimat dorinţa de a se întinde şi de a-şi lăsa mâna peste el. în schimb, şi-a luat fiica de mână.

-O să încerc să-mi amintesc şi să-ţi spun tot ce pot despre ceea ce s-a întâmplat când te-ai născut, draga mea, dar poţi să-mi promiţi ceva?

Jessie a ridicat din umeri, dar nu şi-a tras mâna.

-Te rog, ascultă-mă. Poate greşesc, dar simt că de fiecare dată când lucrurile devin dificile între noi, tu mă excluzi din viaţa ta. Poţi să-mi promiţi că de data asta nu fugi? Va fi dureros, dar tu îmi ceri să o fac, şi eu vreau, dar în schimb te rog să nu fugi.

Jessie nu a spus nimic, dar Rebecca a luat tăcerea ei drept un da. Deodată, i s-a făcut cald şi s-a ridicat să

deschidă un geam. A inspirat de câteva ori şi apoi s-a întors lângă fiica ei, ai cărei ochi verzi erau fixaţi asupra ei.

-Până în noaptea în care au murit părinţii mei am iubit ferma Seaview, dar mama era hotărâtă să fac ceva cu viaţa mea. Nu să fiu prizonieră, ca ea, într-o viaţă de servitute, fără puterea de a face alegeri, măritată cu un bărbat pe care îl ura. Am muncit din greu la şcoală, mi-am concentrat toată energia ca să fac totul cât mai bine şi să ajung la universitate. Dar niciodată nu a fost greu, mi s-a părut un lucru firesc, şcoala a fost întotdeauna o evadare pentru mine. în amintesc că în prima zi stăteam în faţa micii clădiri din lemn cu ghiozdanul în spinare şi o dorinţă disperată să intru în clasă, unde erau cărţi, puzzle-uri matematice şi un scaun portocaliu pe care urma să se aşeze învăţătoarea şi să ne citească poveşti. în curtea şcolii era un băieţel cu părul roşu care plângea cu suspine agăţat de un pilon, în timp ce mama lui încerca să îl dezlipească de el, iar eu îmi amintesc că m-am întrebat de ce i-ar fi cuiva teamă de şcoală. Ce ar putea să fie mai înfricoşător decât traiul de acasă?

- Şi de ce ai vrut să studiezi medicina? De ce a fost atât de important pentru tine?

- Ceea ce am spus tuturor celor care m-au intervievat în vederea admiterii la facultate sau a angajării a fost că deţin capacităţile necesare. Şi, desigur, că vreau să ajut oamenii.

- Iar răspunsul adevărat?

Rebecca a închis ochii înainte de a vorbi.

- Pentru că, atunci când stau trează în întuneric, aud încă ţipetele mamei mele şi îi văd ochii aşa cum erau atunci când am coborât la ea. Era încă în viaţă, dar sângera puternic şi nu am putut face nimic ca să o salvez. A bătut-o până ce i-a spart maxilarul şi i-a călcat chipul frumos în picioare până ce i-a rupt dinţii. Când am ajuns lângă ea, abia mai respira. Am văzut cum i se scurgea sângele din urechi, din ochi, din gură, pe covorul din sufragerie. Sângele care ieşea din ea pulsa, ca şi cum inima i se scurgea din ea. în ochi avea o privire resemnată, ca de animal distrus. Nu striga de durere. Cred că încerca să fie curajoasă pentru mine. Dar amândouă ştiam că viaţa ei nefericită se sfârşise. Probabil era prea târziu, dar în clipa aceea mi-am format convingerea că dacă aş fi ştiut ce să fac, aş fi putut să o salvez.

Jessie a vorbit, într-un târziu.

- De ce i-a făcut aşa ceva?
- L-a traumatizat timpul petrecut pe front, în al Doilea Război Mondial. Şi cred că era gelos pe legătura care se formase între mama şi tatăl lui Harvey cât timp el fusese închis la spitalul de psihiatrie. Rebecca a ezitat înainte de a continua. Nu am mai spus acest lucru nimănui, dar mama ţinea în mână un lănţişor cu medalion când a murit.
Rebecca a privit-o lung pe Jessie, apoi s-a ridicat şi a traversat camera. A deschis un sertar şi a scos din fundul lui o cutiuţă, apoi s- a întors cu micul medalion din aur.
Jessie s-a uitat la el.
- Este frumos. Cine crezi că i l-a dat?
Rebecca i l-a pus în palmă.
- Cred că Ted Roberts i l-a dat şi cred că tata l-a găsit în noaptea aceea şi de aceea a avut acel acces de furie. Sper că ceea ce a făcut l- a bântuit în clipa morţii. Uneori mă gândesc la jurnalul mamei. Aş da orice să îl citesc, a adăugat Rebecca.
- De unde ştii că nu se poate?
Rebecca a privit încruntată spre Jessie.
- Pentru că habar nu am unde este. De multe ori cobora în adăpostul antiaerian când el era beat şi bănuiesc că jurnalul era pe undeva pe acolo, dar eu nu am mai pus piciorul la Seaview din noaptea aceea. Nu este nici o şansă să se afle tot acolo.
- N-ai de unde să ştii.
Rebecca a ridicat privirile spre Jessie.
- Am putea merge împreună să aruncăm o privire?
- Acum este proprietatea altcuiva, Jessie, a fost vândută cu mulţi ani în urmă.
- Şi? Liz mi-a zis odată că se poate coborî încă acolo.
Rebecca a încercat să nu înhaţe momeala care o făcea întotdeauna să se înfurie. Liz pretindea că ştia mai multe decât ea despre Seaview, despre Jessie, despre orice. Liz nu mai era, aşa că ce rost mai avea să fie geloasă pe puterea pe care o avea asupra lui Jessie? Ea era cea norocoasă, acum Jessie era alături de ea, mai aveau încă timp.
- De ce nu l-a părăsit mama ta?
- Pe atunci femeile nu îşi părăseau bărbaţii. Este destul de greu chiar şi acum, dar pe atunci era aproape imposibil. Nu avea bani şi nici unde să se ducă. Multe femei au trecut prin aceleaşi experienţe când li s-au întors bărbaţii de pe front. Totul se schimbase. Fuseseră nevoite să facă faţă

multor lucruri cât timp soţii lor fuseseră plecaţi - să conducă ţara, în esenţă -, iar apoi li s-a spus să se întoarcă la rolul lor de neveste ascultătoare.

Gândurile Rebeccăi s-au întors la plimbările pe plajă în picioarele goale, împreună cu mama ei, când Rebecca o scotea la aer curat, ca să scape de toanele sumbre ale tatălui ei. în vreme ce valurile dansau peste picioarele lor, Harriet îi împărtăşea toate ambiţiile măreţe pe care le avea pentru fiica ei, până ce venea timpul să îşi facă curaj şi să se întoarcă în tensiunea dintre cei patru pereţi de la Casa Seaview.

- Cred că cele mai multe femei rămâneau alături de soţii lor, oricât de nefericiţi erau amândoi, dar îşi revărsau toată iubirea şi toate ambiţiile spre fiicele lor. La fel ca mama mea. Mi-o amintesc mereu cum stătea într-o seară la chiuvetă când a spus: „Să nu te măriţi, Harriet, orice căsătorie este sortită eşecului".

- Este nespus de trist, a spus Jessie. Şi-a irosit toată viaţa dintr-un sentiment de datorie faţă de un bărbat care nu o iubea. Cum putea să o iubească, dacă i-a făcut aşa ceva?

Rebecca a dat din cap în semn de încuviinţare.

-îmi amintesc că s-a dus la poliţie odată, după o bătaie cruntă încasată de la tatăl meu. I-a trebuit mult curaj - încă tremura când mi-a povestit, în seara aceea, când a venit acasă. I-a rugat să o ajute. Tot ce au făcut a fost să îi tragă un perdaf, să îi spună că trebuie să îndure, că era datoria ei, după toate relele prin care trecuse el. La fel a zis şi preotul, când a vorbit cu el la confesiune. Iadul ei nu a fost numai tatăl meu, ci şi faptul că nu a avea la cine să apeleze.

- A fost închis într-un spital de psihiatrie, nu-i aşa?

Jessie stătea nemişcată, cu mâinile în poală şi o privea pe mama ei în ochi.

-Da, imediat după naşterea mea. A rămas acolo până când am împlinit cinci ani. Până la întoarcerea lui am fost numai eu şi mama. Temperamentul lui violent a avut un efect profund asupra mea în copilărie. O vedeam captivă în fiecare zi a vieţii ei trăite alături de el, iar lucrul acesta m-a marcat. A suferit de nevroză cronică în urma războiului, iar eu am suferit de aceeaşi boală din cauza traiului alături de el Eram sperioasă, anxioasă. Am udat patul până la unsprezece ani. Mi-am promis că îmi voi trăi viaţa şi nu mă

voi mărita decât după ce îmi voi împlini visurile. Că voi câştiga destui bani ca să pot avea mereu opţiuni.

- Mă întristează când mă gândesc la tine la treisprezece ani, să o vezi pe mama ta suferind în halul acela. De ce nu vorbeşti cu nimeni despre noaptea aceea, mamă? a întrebat Jessie, ţinând o mână peste pântec.
- Tu ai vorbi? a zis Rebecca, încruntându-se la ea.
- Aş vorbi, dacă m-ar întreba fiica mea. Secretele nu aduc nimic bun.
- Nu este un secret! a zis Rebecca. Este vorba de durerea mea, de suferinţa mea personală, pe care a trebuit să o încui undeva ca să pot rezista. îmi este greu că nu poţi respecta acest lucru, dar încerc să înţeleg. Cum crezi că te va ajuta să ştii ce s-a petrecut atunci?

Rebecca simţea că ridică ziduri de apărare.

- Pentru că simt că nu te cunosc. Un asemenea eveniment modelează fiinţa umană şi de aceea m-ar putea ajuta să te înţeleg mai bine, a zis Jessie.
- Dar nu este vorba numai de tine, Jessie. Nu am vorbit despre ce s-a întâmplat atunci cu nimeni - nici cu John, nici cu Iris. Cu nimeni. Aş vrea să nu o iei ca pe un afront personal.
- Dar dacă ţii în tine un secret atât de mare, cum poţi fi onestă în legătură cu altele?

Rebecca a oftat adânc.

- Ţi-am zis, Jessie, nu este un secret.
- Dacă zici tu, a dat din umeri Jessie, apoi a continuat cu glas domol. Tata a zis că naşterea mea a fost traumatizantă. Crezi că traumele acelei nopţi au rămas închise în mintea ta până când m-ai născut?
- Asta a spus tatăl tău?

Rebecca a privit spre albumul cu tăieturi din ziare pe care îl găsise în pod.

- Mi-a spus unele lucruri, dar am nevoie să le aud de la tine.
- Ce ţi-a zis? a întrebat Rebecca ridicându-se şi luând albumul.
- Mi-a zis că atunci când m-ai născut, ai devenit foarte angoasată. A zis că ţi se părea că îl vedeai pe poliţistul care te-a interogat în noaptea în care au murit părinţii tăi. Că te urmărea.

Rebecca a dat din cap şi s-a aşezat pe locul de lângă Jessie.

- Când naşterea a luat sfârşit şi mă coseau, stăteam în pat în capul oaselor, cu tine în braţe şi... Rebecca şi-a dres glasul şi s-a forţat să continue. îmi amintesc că am simţit că îmi pocneşte ceva în cap. Este greu de descris. Doar că am simţit că mă cuprinde o senzaţie foarte stranie. Am început să aud o voce de bărbat, care vorbea despre mine. L-am întrebat pe Harvey ce se auzea, dar el, desigur, nu o auzea. M-am înspăimântat. Nu ştiam ce este sau cine este.

- Ce spunea vocea?

- Părea să vorbească despre mine cu personalul medical din jurul meu, spunând că ştia ce făcusem şi că veneau să mă ia de lângă tine şi să mă ducă la închisoare.

Jessie se holba la mama ei, încremenită.

-După aceea lucrurile au luat foarte repede o întorsătură urâtă. Eram convinsă că omul acesta ne urmărea peste tot. Nu dormeam, de teamă că voia să mi te ia, pentru că mă considera nedemnă de a fi mamă. Era prezent oriunde mă duceam. In toate camerele, pe drumul dinaintea fermei lui Harvey, unde locuiam. Mă privea, zi şi noapte, fumând ţigările Woodbine pe care le fumase în camera de interogatoriu, în noaptea în care muriseră părinţii mei. Când mă siliseră să stau pe un scaun într-o încăpere de interogatoriu timp de patru ore, în cămaşa de noapte pe care o purtam, încă mânjită de sângele mamei mele. Simţeam fumul de la ţigara lui. Atât de real îmi părea.

- Este îngrozitor, a zis Jessie întorcând capul spre Rebecca.

- Şi acum am vise. Vise în care tata urcă scările din casa noastră de la Seaview, în căutarea mea.

Rebecca a scos încet fotografiile din album şi le-a întins fiicei sale.

Ţine în mână arma, scările din lemn scârţâie când le urcă una câte una, tot mai aproape de mine. Eu sunt sub pătură. îl aud cum intră în cameră şi, când ajunge lângă mine, mă întorc şi îl privesc în ochi, iar el apasă pe trăgaci

.**20.** IRIS. *Ora 4.00 după-amiaza, miercuri*, 19 *noiembrie 2014*

Iris a privit de jur împrejurul ei, la cafeneaua din care Mark abia ieşise în mare grabă şi şi-a scos carnetul de notiţe din geantă. A notat numele Jane Trellis, adăugând *moaşă, Secţia Maternitate, Spitalul St Dunstan.* Nu i-a fost greu să o găsească pe site-ul spitalului, cu tot cu fotografie.

Părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, şi-a zis Iris, cu un zâmbet larg, cu vârfurile părului vopsite roz.

Telefonul lui Iris a început să sune şi pe ecran a apărut numărul lui Miles. Iris l-a privit cu groază. Trebuia să îi mărturisească lui Miles că Jessie este sora ei, dar, pe măsură ce trecea timpul, i se părea şi mai greu să dea cărţile pe faţă. Mai avea o şansă să ţină frâiele acestei situaţii urâte pe care o crease, iar datorită lui Mark avea acum numele lui Jane Trellis şi nu mai trebuia decât să o găsească.

-Speranţa piere în această după-amiază pentru o tânără mamă care a fugit împreună cu copilul ei nou-născut. Jessica Roberts şi fetiţa ei, Elizabeth, nu au mai fost văzute din clipa în care Jessica a părăsit Maternitatea Spitalului St Dunstan din Chichester la ora 8 în această dimineaţă.

Iris a ridicat privirile spre micul televizor din colţul cafenelei şi nu şi-a mai putut lua ochii de la imaginile în care Jessie ducea în braţe copilul nou-născut în timp ce pătrundea în dimineaţa rece de noiembrie.

Telefonul a început să îi sune din nou şi, la apariţia unui număr local pe care nu l-a recunoscut, a răspuns.

- Bună ziua, sunteţi Iris Waterhouse?
- Da, cu cine vorbesc? a întrebat Iris.
- Numele meu este Helen Tate. Vă sun de la Arhiva Regională.
- Ah, da, a făcut Iris, oarecum confuză.
- Am fost sunaţi de biroul doctorului legist în legătură cu cererea dumneavoastră de a citi dosarul investigaţiei în cazul de crimă- sinucidere a lui Jacob şi Harriet Waterhouse, în noiembrie 1960. Pentru că sunteţi rude cu cei decedaţi, v-a fost aprobat accesul la dosar, aşa că dacă vreţi să îl vedeţi, se află în acest moment la Arhiva Regională din Chichester. Trebuie să veniţi doar cu un act de identitate.
- Ah, bun, grozav. La ce oră se închide astăzi?

-Este deschis până la ora 5, deci mai puţin de o oră. Trebuie să aduceţi un act de identitate.

- Bine, mulţumesc.

Dacă voia să reuşească, trebuia să-şi rupă o oră ca să ajungă la arhivă şi să fotocopieze dosarele.

Iris a încercat să-şi adune gândurile. Nu ştia dacă acea noapte fatidică din 1960 avea vreo legătură cu dispariţia lui Jessie. Dar instinctul îi spunea că trecutul îşi iţea capul. După ce abia schimbase câteva vorbe cu mama lor în

ultimul an, era convinsă că Jessie se dusese să o vadă pe Rebecca pentru a o întreba ceva anume. Rebecca nu era dispusă să vorbească despre noaptea aceea; se închidea în sine complet dacă Iris încerca să deschidă subiectul. Aşa că depindea de ea să găsească o legătură.

Iris i-a scris un mesaj telefonic lui Miles: *Reuşit să obţin numele moaşei Jessicăi: Jane Trellis, Spitalul St Dunstan, Chichester. Nu am nici număr de telefon, nici adresă. Mă poţi ajuta? Trimit foto de pe site-ul spitalului Acum verific ceva din trecutul Jessicăi, sun cât pot de repede.*

în câteva secunde Miles răspunsese deja: *Mă ocup, te anunţ cum găsesc ceva. Bravo.*

Drumul până la arhivă a luat mult timp, ploaia torenţială încetinind traficul în apropierea orei de vârf. Când taxiul a oprit în faţa intrării, aproape trecuse de ora 4.30.

- Bună ziua, mă numesc Iris Waterhouse, a spus ea femeii aflată de cealaltă parte a biroului.

Femeia a remarcat înfăţişarea deplorabilă a lui Iris, udă până la piele şi apoi a privit la ceas.

- Mă tem că va trebui să vă înregistraţi şi aducerea dosarului va dura, aşa că nu veţi avea mult timp pentru studierea dosarului, închidem în jumătate de oră, deci mai bine aţi reveni mâine.

- Din păcate, nu pot, lucrez la Londra şi am o zi plină mâine. Investigaţia care mă interesează a fost un caz de crimă-sinucidere, a zis Iris. Jacob şi Harriet Waterhouse, 1960.

- înţeleg.

Femeia avea privirea dezaprobatoare a unei persoane cu mult timp la dispoziţie.

- Bine, atunci, începeţi să completaţi cererea aceasta, iar eu voi suna să văd dacă dosarul poate fi adus jos.

- Mulţumesc foarte mult, a zis Iris, forţându-se să zâmbească.

A scos un stilou din geantă, iar picăturile de apă din păr îi picurau peste formular în timp ce ea se prefăcea că nu trage cu urechea.

- Din fericire, dosarul vă aşteaptă deja, a informat-o femeia. Au trimis un e-mail mai devreme de la biroul legistului ca să ne anunţe că sunteţi pe drum.

- Minunat. Pe aici? a întrebat Iris, semnând formularul şi îndreptându-se spre uşă.

- Trebuie să vă dau o cartelă, a zis femeia scurt, iar dumneavoastră trebuie să semnaţi de intrare. De asemenea, dacă vreţi să faceţi fotografii la dosar, aveţi nevoie de un permis de fotografiere, care costă douăsprezece lire pe zi.

Până când s-a aşezat în faţa dosarului care conţinea ancheta asupra morţii bunicilor ei, Iris îşi dăduse aproape toţii banii pe care îi mai avea pentru a cumpăra cartela laminată şi mai erau numai douăzeci de minute până la închiderea biroului.

A inspirat adânc, a privit în jos la dosarul bleu legat ca un cadou, cu o panglică albă, de proastă calitate, şi şi-a dat seama că îi tremură mâinile. în ciuda goanei disperate de a ajunge să îl citească, raportul care detalia întâmplările din noaptea de 18 noiembrie 1960 i se părea acum o cutie a Pandorei. Nu era gros, dar în paginile sale simţea greutatea trecutului mamei sale. Un trecut pe care mama ei nu i-l împărtăşise niciodată.

Aşezată în încăperea necompartimentată şi cufundată în tăcere, mâna i-a întârziat pe coperta dosarului, simţindu-se ca atunci când avea paisprezece ani şi într-o zi ploioasă urcase în podul casei în care îşi petrecuse copilăria pentru a căuta prin cutiile vechi cu cărţi şi un val de sânge îi invadase obrajii când observase micul album. Nu ezitase atunci, bănuindu-i importanţa şi simţind că fusese o neglijenţă din partea părinţilor ei să îl lase într-un loc unde îl putea descoperi. Ştiuse că bunicii ei muriseră când mama ei era mică. Şi că bunicul Jacob Waterhouse era un om violent care îşi omorâse nevasta şi apoi se împuşcase. Dar ce nu ştiuse şi descoperise stând singură în podul plin de praf al copilăriei sale, era că mama ei, în vârstă de treisprezece ani atunci, fusese în casă în acel moment.

După ani întregi în care nu i se permisese să pună întrebări despre părinţii mamei sale, în care tatăl ei îi aruncase priviri grele peste masă dacă subiectul era adus vreodată în discuţie, aproape că se simţise uşurată să citească acel prim articol, scris cu litere decolorate şi datat noiembrie 1960, în ciuda cumplitei orori a tragediei suferite de mama ei.

Iris ştiuse dintotdeauna că familia lor era diferită. Că mama ei nu va fi prezentă la gardul şcolii şi nici la serbările sau întrunirile şcolare şi, pentru că aşa fusese dintotdeauna, nu o deranja. Pentru că bunul, răbdătorul şi amuzantul ei

tată umpluse golul cu mult entuziasm şi o făcea să simtă că este specială pentru că avea puterea de a înţelege.

- Ea salvează vieţi, Iris, iar noi ajutăm acele familii, la rândul nostru, susţinând-o pe ea.

Tatăl ei îi era suficient. Mai mult decât suficient, iar odată cu trecerea timpului începuse să îi pară rău pentru alte fete, ale căror mame se agitau tot timpul în jurul lor, sufocându-le în anii adolescenţei, până ce ajungeau la certuri explozive. Ea avea parte de oarecare independenţă şi libertate pe care a învăţat să le aprecieze. Ea şi tatăl ei au continuat să însemne întreaga lume unul pentru celălalt, până când neaşteptatul său deces provocat de cancer, când ea avea douăzeci şi trei de ani, le lăsase pe ea şi pe mama ei în situaţia de a se descurca fără el. Dar reuşiseră, împărţind durerea, plânsetele şi împărtăşindu-şi una alteia secretele. Cu excepţia unuia singur: noaptea aceea din noiembrie 1960 despre care mama nu discuta niciodată şi ale cărei detalii se aflau acum în mâna ei.

Iris simţea un ghiont de vinovăţie pentru că scotocea prin trecutul mamei sale, când ştia bine că ea se opunea. Dar gândul la Jessie şi la copilaşul ei o mâna de la spate. Mâna i-a ezitat o clipă înainte de a deschide dosarul cu coperte din carton şi a citi prima pagină. în partea de sus a paginii scria cu litere îngroşate: **Comitatul West Sussex: RAPORTUL POLIŢIEI PENTRU BIROUL LEGISTULUI PRIVITOR LA CAZUL DE OMOR.**

Apoi, dedesubt, câteva chenare completate cu întrebări şi, ca răspuns la ele, caracterele distinctive ale unei maşini de scris vechi. Şi-l imagina pe poliţistul care împunsese tastele cu cele două degete arătătoare. A trecut cu ochii peste prima pagină, încet, cu atenţie, încercând să simtă ultimele momente din viaţa bunicului ei.

Numele complet, vârsta, ocupaţia şi adresa decedatului: Jacob Robert Waterhouse, 53 de ani, veteran, Casa Seaview, Golful Wittering, West Sussex.

Unde şi când (ziua şi ora) a murit decedatul, sau a fost găsit mort sau pe moarte: Casa Seaview, Wittering, 1.10 a.m. sâmbătă, 19 noiembrie 1960, găsit mort.

Opinia medicului în legătură cu natura bolii şi cauza morţii: Plagă împuşcată în tâmplă.

Dacă au existat boli sau afecţiuni anterioare morţii, explicaţi, dacă este posibil, natura şi durata lor: Nevroză cronică de război, internat la Spitalul de Psihiatrie

Greenways în ianuarie 1948. Externat în vederea continuării tratamentului la domiciliu în aprilie 1953.

Explicaţi cauza presupusă a morţii, dacă este cunoscută sau bănuită, şi circumstanţele care au dus la moarte: A fost primit un apel la 999 de la domnişoara Rebecca Waterhouse, în vârstă de 13 ani, fiica lui Harriet şi a lui Jacob Waterhouse, la ora 1.30 a.m. sâmbătă, 19 noiembrie 1960, solicitând o ambulanţă pentru mama ei, Harriet Waterhouse, şi tatăl ei, Jacob Waterhouse. A fost anunţată poliţia. Am ajuns la adresă, unde am găsit-o pe domnişoara Rebecca Waterhouse în camera din faţă de la^ Seaview într-o stare de extremă suferinţă, lângă mama sa. în cealaltă parte a camerei se afla trupul celui pe care l-am identificat ulterior ca fiind Jacob Waterhouse, cu o plagă împuşcată în cap. Am constatat încă de la început că era mort. Am acordat îngrijiri doamnei Waterhouse, care respira cu greutate. Avea vânătăi pe faţă şi pe gât, iar ochiul stâng îi sângera abundent. Mi-a spus că soţul ei se împuşcase. Apoi doamna Waterhouse şi-a pierdut cunoştinţa şi respiraţia i-a încetat. Am încercat să o resuscitez, dar la scurtă vreme a sosit echipajul ambulanţei şi i-a declarat morţi pe Harriet şi pe Jacob Waterhouse. Un mic pistol Luger zăcea pe podea, lângă mâna sa dreaptă. Am luat în posesie acest pistol.

Iris s-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii. îşi imagina ţăcăniturile tastelor maşinii de scris în timp ce poliţistul completa formularul odată întors la secţie, formular pe care Iris îl ţinea acum în mână: „Am găsit-o pe domnişoara Rebecca Waterhouse într-o stare de extremă suferinţă, lângă mama sa".

Iris a început să recompună în minte scena de după moartea lui Harriet şi Jacob. Ce se întâmplase cu mama ei? Oare poliţistul încercase să îi aline suferinţa, o scosese din camera în care părinţii ei suferiseră o moarte violentă şi brutală? O urcase în maşina poliţiei şi o condusese la secţie? Ştia că mama ei locuise cu Harvey şi Ted Roberts înainte de a pleca la facultate să studieze medicina, dar cel mai probabil nu fusese plasată în grija lor chiar în noaptea în care muriseră părinţii ei, nu? Ochii lui Iris se umpluseră de lacrimi gândindu-se la copilul care fusese Rebecca, stând neajutorată lângă mama ei care murea.

S-a uitat la ceas: douăsprezece minute până la ora închiderii. A trecut la pagina următoare.

Poliţia Regională East Essex

Declaraţie luată la: Secţia de poliţie Chichester Ora: 6 a.m.

Data: sâmbătă, 19 noiembrie 1960 Nume: Dra Rebecca Waterhouse
Adresa: Casa Seaview, Golful Wittering, Wittering, oraşul Chichester, comitatul West Sussex Ocupaţia: nu este cazul
Vârsta: 13 ani

Tatăl meu, Jacob Waterhouse, a venit să locuiască cu mine şi mama mea, Harriet Waterhouse, pe când aveam cinci ani. înainte de acel moment, am locuit singure la Seaview. Nu îl cunoscusem până atunci, deoarece fusese internat la Spitalul de Psihiatrie Greenways, suferind de nevroză de război, de la naşterea mea, pe 8 ianuarie 1947. întotdeauna a avut un temperament violent, amintiri traumatizante şi coşmaruri - uneori era foarte deprimat, posesiv cu mama şi o lovea de multe ori. Ea s-a dus la poliţie, pentru că îi era teamă că va fi omorâtă, dar nu au putut să o ajute. A fost o ceartă între părinţii mei în seara aceea, deoarece trebuia să ne mutăm de la Seaview în ziua următoare, iar mama şi cu mine nu voiam să plecăm. Era supărat pentru că chiulisem de la şcoală şi mă dusesem cu autobuzul să îl văd pe Harvey Roberts la ferma Spitalului Greenways din Chichester, unde lucra. în noaptea aceea a fost furtună şi cum stăteam întinsă pe pat, mi s-a părut că aud o bătaie la uşa casei şi glasul cuiva care a intrat. Strigătele tatei au devenit mai puternice şi am auzit-o pe mama ţipând. în mod normal, îmi era prea teamă să cobor când tata era furios, dar am auzit o împuşcătură şi am coborât în goană. Am găsit-o pe mama zăcând pe podea în prima cameră. Faţa îi era umflată şi îi curgea sânge din ureche şi din ochi. Am sunat la 999 şi am rămas lângă ea. A murit după câteva minute. Nu m-am apropiat de tata... Mi-am dat seama că este mort. Nu era nimeni altcineva în casă. Poate mi-am imaginat, din pricina zgomotelor şi şuierăturilor pe care le făcea furtuna la uşi şi ferestre.

Declaraţia de mai sus a fost făcută în prezenţa sergentului- inspector Gibbs.

- Vom închide în zece minute, doar să ştiţi. Iris a tresărit când a apărut femeia de la recepţie. A fotografiat declaraţia mamei sale, apoi a dat pagina, chiar în clipa în care a bâzâit din nou telefonul. Mama Mob. *Cum merge?*

Iris a scris: *Bine, am reuşit să dau de numele moaşei care a îngrijit-o pe Jessie. Şeful meu face rost de adresa ei, ca să pot vorbi cu ea cât de repede. Te ţin la curent.*

Iris a urmărit punctele care îi arătau că mama ei compunea răspunsul, după care: *Bine, mulţumesc, Iris.*

Iris a ridicat din nou privirile spre ceas. Opt minute rămase până la închidere.

SPITALUL COMITATULUI WEST SUSSEX

Spitalul de Psihiatrie Greenways

Chichester

West Sussex

22 noiembrie 1960

Subiect: Jacob Robert Waterhouse (decedat). Vârsta 53 de ani.

Domnul Jacob Robert Waterhouse a fost internat la Greenways, suferind de nevroză de război, în ianuarie 1947, când era angajat la Conacul Northcote ca îngrijitor-şef. A rămas sub îngrijirea noastră o perioadă de cinci ani, timp în care i s-au administrat terapia cu insulină, terapia electro-convulsivă şi o serie de terapii ocupaţionale, printre care şi terapia prin artă, pe care a considerat-o a fi benefică.

Jacob Waterhouse a fost internat suferind de o stare acută de tulburare nevrotică denumită şi oboseală cronică de război sau epuizare şi a trebuit să îi fie indusă o stare profundă de sedare cu carbonat de litiu. Terapia electro-convulsivă s-a dovedit utilă în abolirea mecanică a stării de depresie a domnului Waterhouse, iar după un an a putut părăsi salonul închis şi şi-a petrecut restul şederii sale aici în salonul deschis. în această perioadă, a avut permisiunea de a ieşi pentru o excursie de câte o jumătate de zi sau o zi înainte de a reveni în spaţiul protejat al salonului de spital. în ultimul an, a mers acasă la final de săptămână, apoi pentru perioade de o săptămână-două înainte de externarea oficială. Soţia sa, Harriet Waterhouse, avea o fetiţă acasă, şi de aceea am dorit să ne asigurăm că are susţinerea comunităţii înainte ca soţul ei să fie externat în mod oficial.

La întoarcerea acasă, domnul Waterhouse a părut să facă faţă cu bine la început, dar în timp simptomele au reapărut. Doamna Waterhouse mi-a destăinuit în timpul unei consultaţii pe care i-am acordat-o la Greenways că îi era tot mai greu să suporte stările lui schimbătoare şi exploziile de violenţă. în urma consultaţiei din iunie anul aceasta, am concluzionat că domnul Waterhouse suferă de o depresie profundă, care la un moment dat l-a făcut să aibă gânduri sinucigaşe. în decursul şederii sale la Greenways a încercat să îşi ia viaţa şi a lăsat să se înţeleagă în crizele de depresie că viaţa nu merită trăită.

Am citit opiniile exprimate de medicii care au examinat trupul decedatului la Spitalul St Dunstan şi confirm verdictul acestora, că moartea lui Jacob Waterhouse a fost cauzată de o singură împuşcătură în tâmpla dreaptă, provocată de el însuşi.

Semna

tDr. Philip Hunter

Iris a fotografiat scrisoarea doctorului Hunter şi, cum nu mai avea timp de gândire, a trecut la următoarea pagină

.**21.** HARVEY. *Ora 4.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey a oprit lângă maşina poliţiei, în parcarea de lângă golful Wittering şi a privit în jos, la fotografia înrămată aflată pe scaunul de lângă el, în care se vedeau Liz şi Jessie.

Cu părul lor blond, zâmbetele radioase şi obrajii aprinşi de soare, ar fi putut fi mamă şi fiică. Trecuseră doi ani lungi şi grei de când o pierduse pe Liz şi îşi dădea seama abia acum, privind la chipul frumos al fiicei sale din fotografie, că în tot acest timp zâmbetul mulţumit şi radios al lui Jessie dispăruse.

Ştiuse că suferă, că nu mai este ea însăşi, dar fusese atât de adâncit în propria suferinţă, încât nu putuse să îşi asume şi durerea ei. Se convinsese că îi este alături, că acum, când îl avea pe Adam şi copilul care urma să se nască, putea depăşi suferinţa - că găsise o cale de a merge mai departe.

Dar nu era adevărat, iar el ştia în adâncul sufletului că face prea multe. Slujba o supunea la un stres mare şi nici de când rămăsese însărcinată nu încetinise ritmul. încă se trezea înainte de şase în fiecare zi, făcea naveta până la Londra, ceea ce îi lua o oră şi jumătate şi participa la evenimente seara. îşi exprimase îngrijorarea de vreo două ori, ştiind că Liz ar fi fost îngrozită, dar de fiecare dată când o vizitase, ea îl asigurase că se simţea foarte bine.

-Dacă aveţi nevoie să vă ajut cu ceva, se oferise el. Orice treabă care trebuie făcută, poate să zugrăvesc camera copilului. Mi-ar plăcea tare mult să vă ajut. Ştiu că talentele mele de decorator s-ar putea să nu se ridice la standardele voastre, dar ca doică aş fi imbatabil - o să îi citesc toate numerele din *Revista fermierului.*

Stătea pe canapeaua de un crem imaculat din apartamentul lor frumos decorat, sub privirile încremenite ale războinicilor Masai şi ale fermierilor peruvieni cultivatori de cafea care îl ţintuiau din fotografii înalte de doi metri. întotdeauna se simţea nelalocul lui aici, ghetele murdare îi erau exilate în hol, iar jeanşii lui murdari lăsau solzi de noroi uscat pe covorul gri deschis de sub picioarele sale.

-Ştiu că vrei să ne ajuţi, tată. Este foarte generos din partea ta, dar ne descurcăm. Vrei să vezi camera copilului? încă nu este gata, dar n-o să-ţi vină să crezi câte lucruri a trebuit să cumpărăm pentru o persoană atât de mică!

O urmase în micul dormitor de oaspeţi, zugrăvit acum într-un verde marin şi decorată cu abţibilduri cu Peter Iepuraşul[6]. Rezemat de perete era un pătuţ alb care nu fusese încă asamblat, iar un
balansoar se afla într-un colţ, ambalat încă în folie cu bule de aer. Peste tot erau obiecte pentru îngrijirea bebeluşilor: o cădiţă, perne de alăptat, cutii pline cu scutece şi teancuri de hăinuţe pentru bebeluşi, atent împăturite.

- Ce-ar fi să mă laşi să asamblez pătuţul? Promit să nu-l stric.

Ea răsese.

- Nu-ţi face griji, tată. Se ocupă Adam, mai este destul timp. Dar prinde formă, nu crezi?

A tras de un sertar şi a început să bage hăinuţele în el.

Va fi frumos, şi-a zis Harvey, ca orice lucru pe care punea mâna Jessie.

- Bine, tată. îmi pare rău, dar trebuie să lucrez la un interviu pe care îl iau mâine.

- Dar este trecut de ora 10. Trebuie să te duci la culcare, nu crezi? a zis el, uitându-se la ceas.

- Nu durează decât o oră, o oră şi ceva. Trebuie să fac ceva investigaţii, altfel va fi o zăpăceală de nedescris.

Ezitase, ştiind că ceea ce avea să zică va ajunge la urechi surde.

- îţi dai seama că mie nu mi-ar plăcea deloc, dar nu crezi că ţi-ar fi mai uşor dacă ai locui la Londra, scumpo?

- Lui Adam îi place să fie aproape de mare. Urăşte Londra, s-ar sufoca acolo, zisese Jessie, iar Harvey zâmbise politicos, abţinându- se să mai zică ceva, aşa cum făcea mereu când venea vorba despre Adam.

Rămânea un mister pentru el de ce era nevoie să locuiască unde era mai convenabil pentru Adam, când el colinda mereu către cele mai îndepărtate locuri de pe pământ, lăsând-o să facă faţă singură unei navete epuizante.

- Ştiu, dar vei avea în curând un copil şi dacă te întorci la muncă, îţi va fi foarte greu. Vei fi foarte obosită.

- Tată, nu-ţi face griji. Am discutat despre asta. Voi lăsa copilul la creşă în drum spre gară şi el o va lua de acolo, a zis Jessie zâmbind la tatăl ei şi clătinând din cap.

- Ce vei face când va fi plecat?

Harvey încerca să nu lase neliniştea care îl încerca să îi răzbească prin voce.

- Am putea angaja pe cineva care să aibă grijă de copil. Te rog, tată, nu-ţi face griji. Adam se pricepe la bebeluşi. Să-l vezi cu copilul surorii lui - cu siguranţă se va descurca mai bine decât mine.

Harvey s-a abţinut să mai spună ceva în clipa în care l-a străfulgerat imaginea lui Adam aranjându-şi părul în oglindă, în timp ce copilul ţipă la picioarele lui.

Adam. Până şi simpla menţionare a numelui îl făcea să se zbârlească tot. Relaţia lor progresase foarte rapid. El şi Jessie se cunoscuseră la numai un an după moartea lui Liz, iar şase luni mai târziu, Jessie era însărcinată şi se mutase în apartamentul lui. Harvey era foarte îngrijorat de faptul că nu construiseră fundaţia necesară pentru a înfrunta furtunile care veneau odată cu apariţia unui copil, dar Jessie părea să poarte tot timpul ochelari cu lentile roz în jurul lui, pe când detectorul de făţărnicie al lui Harvey intra în stare de alarmă de fiecare dată când intra în cameră Adam. Şi-l imagina împachetându-şi aparatura, citindu-şi revistele de artă fotografică în avion, în linişte şi tihnă şi lăsând-o pe Jessie, obosită de nesomn, să aibă grijă de un copil care plânge şi de o slujbă cu program prelungit.

încercase din răsputeri să-l placă, de dragul lui Jessie, dar i-a fost clar de la bun început că subiectul preferat al lui Adam era Adam însuşi şi că nu o privea pe Jessie aşa cum o priviseră ceilalţi iubiţi ai ei. Jessie avusese mereu relaţii cu băieţi drăguţi, flăcăi simpatici care erau îndrăgostiţi de ea, dar pe cei mai mulţi îi părăsise, frângându-le inima. Adam era diferit, un fost prezentator de modă devenit fotograf, care părea mult mai îndrăgostit de sine decât de Jessie. Iar lui Harvey i se părea că modelase încet şi sigur existenţele lor astfel încât totul să se aranjeze în favoarea lui, în vreme

ce pe umerii lui Jessie căzuseră toate sacrificiile şi toată munca grea.

în timp, a început să fie foarte stânjenit în prezenţa lor, observând dezechilibrul relaţiei dintre ei, apoi i-a devenit de-a dreptul insuportabil şi, la scurt timp, în ciuda neliniştii sale disperate faţă de durerea din sufletul fiicei sale, începuse să inventeze scuze pentru a nu-i mai vizita.

Iar acum, pentru că pusese suferinţa sa şi sentimentele faţă de Adam mai presus de nevoia de a fi alături de Jessie, ea alesese să nu- i ceară ajutorul.

în schimb, părea posibil să fi mers pe urmele trecutului şi să fi venit în golful Wittering, unde ea şi Liz îşi petrecuseră toate verile încă de când era mică. Oare se afla aici cu bebeluşul, între dunele din jur, peste care se lăsa întunericul? Pe plajă? I se făcea rău când se gândea la Jessie urcând în autobuz, cu copilul în braţe, şi mergând spre plaja aceasta glacială, la numai câteva ore după ce trăise trauma naşterii. Abia putea să meargă. în minte le-a revăzut pe Liz şi pe Jessie în verile din trecut, alergând spre mare ţinându-se de mâini şi râzând. Apoi o altă imagine, Jessie stând pe malul mării, cu copilul în braţe, disperată şi din cale-afară de singură.

în înserarea care se lăsa, Harvey a privit spre poliţistul în haine civile care stătea în pragul Fermei Seaview şi a oftat din rărunchi.

Căsuţa în stil georgian în care trăiseră cinci generaţii din familia sa arăta la fel ca în copilărie: tulpinile de glicină care şerpuiau în jurul ferestrelor, becul îmbrăcat în fier forjat negru, atârnat deasupra intrării. Se vedea pe sine la o vârstă tânără, intrând pe uşa din faţă, cu obrajii arşi după o zi întreagă petrecută pe câmp şi văzându-l pe tatăl lui cufundat într-o moţăială indusă de băutură, lângă focul care ardea.

încercase din răsputeri să păstreze ferma, să nu lase noaptea în care fuseseră ucişi părinţii Rebeccăi să îi schimbe tot cursul vieţii, dar în cele din urmă chiar aşa se întâmplase.

Poliţia ştia că nu el fusese cel care bătuse la uşa lor în noaptea aceea, dar zvonul că ar fi existat o relaţie între Harriet şi tatăl lui persistau. Iar tatăl lui, simţindu-se vinovat pentru rolul pe care probabil îl jucase în moartea lui Harriet - probabil Jacob a observat cât de mult o iubea pe

Harriet, deşi niciodată nu se întâmplase nimic între ei -, a băut până ce a intrat în groapă de tânăr.

Harvey încercase să ducă ferma mai departe, dar taxele împovărătoare de moştenire şi gâtuirea pieţei de către supermarketuri, care îi reduceau profitul, au adus clipa în care nu s- a mai putut menţine la suprafaţă. După câteva săptămâni în care a scos din casă hârtii, fotografii, mobilă şi suveniruri adunate în decenii întregi, el şi Liz fuseseră nevoiţi să predea cheile de la Seaview.

Harvey a închis cu putere portiera maşinii. în timp ce lumina zilei pierea, s-a îndreptat spre sunetul valurilor care se spărgeau la mal. Aerul marin îngheţat îl biciuia cu furie, dar el se îndrepta hotărât spre plajă. Oricât de mult încerca să se depărteze de Seaview, trecutul nu îl scăpa din ghearele sale, iar acum, la zeci de ani după ce înmânase cheile altcuiva, Ferma Seaview revenise în viaţa lui.

Cum marea era în reflux, a înaintat de-a lungul promenadei din scânduri şi a traversat nisipul saturat de apă, până la malul apei, unde a rămas cu privirile aţintite asupra mării cenuşii. în timp ce întunericul cobora peste el, vântul care trecea peste suprafaţa mării de noiembrie i-a spus că marea era tumultuoasă. Oare Jessie fusese acolo în ziua aceea? Intrase în valuri împreună cu micuţa Elizabeth? Se ascundeau cumva între dunele dinapoia lui?

-Jessica! Jessica!!

I-a strigat numele din nou şi din nou. Ştiind că este inutil, ştiind că nu putea face nimic. Era epuizat, simţea că nu îl mai ţin picioarele, iar valurile reci se repezeau spre el, pătrunzându-i în pantofi şi urcându-i pe picioare. L-a podidit un plâns cu suspine grele, devastatoare. Implorând-o pe soţia lui să îl ajute să o găsească pe Jessie, rugând-o pe Liz să aibă grijă de copilul Jessicăi.

Nu ştia cât timp a rămas acolo, dar când a ridicat din nou capul, era întuneric. Lumina unei lanterne i-a atras privirile. întorcându- se, a văzut o rază de lumină care avansa în lungul potecii ce îmbrăţişa marginea stâncii de la Casa Seaview. Când raza de lumină a ajuns la căsuţă, a fost o pauză de o clipă, apoi s-au aprins luminile la Seaview şi a văzut cum doi oameni au păşit peste pragul casei. Harvey s-a ridicat în picioare şi a rămas cu privirile întoarse spre căsuţa de la marginea stâncii, urmărindu-i pe cei doi care treceau din cameră în cameră, căutând-o pe Jessie, iar pe obraji simţea vântul nopţii care îl ciupea, amorţindu-i faţa.

Stând acolo şi privind către Casa Seaview, îşi imagina acea fatidică noapte ca pe una din cărţile acelea cu imagini mişcătoare pe care le avea când era copil. în fiecare fereastră o scenă diferită. Rebecca sus, în pat, furtuna care bătea în fereastra ei, lupta din camera de zi, focul de armă, Rebecca aplecată peste trupul însângerat al mamei sale, poliţiştii care loveau cu pumnii în uşă. Şi musafirul, despre care Rebecca spusese întotdeauna că era adevărat. Oare nu existase decât în imaginaţia ei? Sau fusese real? Noaptea aceea pusese stăpânire pe viaţa lui şi nu-i mai dăduse drumul din gheare.

în timp ce luminile se aprindeau în diferite camere ale Casei Seaview în căutarea lui Jessie şi a bebeluşului, telefonul lui Harvey a început să sune, târându-l înapoi în prezent.

- Domnule Roberts? Aici sergentul Gale.
- Ce este? Aţi găsit-o pe Jessie?
- Nu, dar la Spitalul St Dunstan din Chichester este o femeie cu care credem că ar fi bine să vorbiţi.

Vocea sergentului Gale abia se auzea; recepţia telefonului mobil era slabă.

- Cine este? Ştie unde se află Jessica?
- Nu, dar îşi caută fiica.

-Nu înţeleg, ce tot spuneţi? Fiica? Cine este femeia asta? Mai bine vă sun eu mai târziu.

- Se numeşte Cecilia Barton. Vă cheamă ca să vorbiţi despre fiica ei - Rebecca.

Şi, cu asta, convorbirea s-a întrerupt.

22. HARRIET. *13* ***ianuarie*** *1947*

Harriet Waterhouse stătea în trenul care înainta înfiorător de încet spre golful Wittering şi simţea că din clipă în clipă inima va înceta să mai bată.

Era abia patru după-amiaza, dar se întuneca deja, iar ploaia rece ca gheaţa lovea în geamul trenului în timp ce vagonul înainta pe şine, legănându-se.

O usturau ochii. Era epuizată, căci stătuse trează toată noaptea după o criză de paranoia a Ceciliei, care insista că laptele copilului avea arsenic în el. Abia după ce a venit doctorul şi a sedat-o, Harriet a putut lua fetiţa din braţele ei încleştate, ca să-i poată da să mănânce.

Boala Ceciliei nu mai putea fi ascunsă. în timp ce Cecilia a dormit, Harriet a petrecut toată noaptea în balansoar, lângă foc, ţinând-o pe Rebecca în braţe şi hrănind-o cu cât mai mult lapte. Cecilia uriaşe de trezise toată casa când o

ţintuiseră la podea şi îi băgaseră acul în fesă, spunând că Charles le voia moarte şi pe ea, şi pe copilă, pentru că Rebecca nu era a lui. Ei nu-i mai păsa cine află, dar Charles - care se ţinuse departe, rămânând la părinţii lui, în Londra - era îngrozit că scandalul va deveni public.

Odată ce copilul şi Cecilia au adormit, Harriet s-a strecurat de-a lungul coridorului până la uşa camerei de lângă bibliotecă, unde surorile lui Charles şi doctorul familiei stăteau aşezaţi în faţa şemineului. Şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat.

-Agenţia de adopţii vine mâine-dimineaţă să ia copilul, a zis Margaret, sora cea mare a lui Charles. Fratele meu crede că cel mai bine ar fi să fie trimisă spre adopţie în America şi vrea să se asigure că documentele nu conduc înapoi spre el. Nu vrea ca Rebecca să apară peste optsprezece ani şi să provoace un scandal.

- Iar Cecilia?

- Deocamdată nu vrea să o trimită la un azil. Nu mă întrebaţi de ce - este prea slab, din cauza asta a intrat în tot buclucul de acum. Este calea cea mai scurtă şi mai rapidă spre obţinerea unui divorţ. Dar el insistă să încercăm să o tratăm aici mai întâi. Cred că speră că odată ce copilul nu va mai fi, ea va începe să îşi revină şi astfel vor putea trăi separat, dar evitând divorţul. în această familie nu a existat nici un divorţ, iar el nu vrea să o supere pe mama şi mai ales nu vrea să îl supere pe tata, când este atât de bolnav. Unde a dispărut coniacul? Servitorii ăştia din provincie nu sunt buni de nimic.

Harriet s-a strecurat înapoi în dormitorul Ceciliei şi a ridicat copilul adormit din pătuţ. I-a inhalat parfumul, i-a sărutat obrăjorii, i-a vorbit despre cât de rău îi părea că va fi trimisă într-o ţară pe care nu o cunoştea, să locuiască alături de oameni care îi erau străini, despre cât de mult o iubea şi cât îi va duce dorul Cu lacrimi în ochi, a aşezat-o la loc în pătuţ. în tot acest timp, Cecilia a dormit liniştită - şi inconştientă de cele ce se petreceau - pentru prima dată de săptămâni întregi.

Harriet habar nu avea cât timp dormise, dar când s-a trezit, a tresărit puternic. Focul din camera Ceciliei se stinsese, iar uşa balconului era deschisă. A avut pe dată sentimentul că ceva nu era bine şi când a întors gâtul înţepenit ca să se uite la pătuţul Rebeccăi, l-a văzut gol. S-a trezit de-a binelea cutremurată de spaimă şi a ieşit pe

balcon, care era la fel de lipsit de viaţă şi de căldură ca dormitorul. Nu o mai văzuse pe Cecilia să îşi părăsească dormitorul de când se născuse Rebecca, dar s-a învelit într-o pătură, a deschis uşa dormitorului şi s-a repezit în lungul holului rece, din piatră.

Era în zorii zilei şi a găsit toată casa cufundată în tăcere în timp ce ea se repezea din bibliotecă în biroul lui Charles, apoi în salon, ştiind în adâncul inimii că nu le va găsi. Nu îndrăznea să o strige cu voce tare, ca nu cumva să trezească pe cineva înainte de a fi avut timp să se gândească la ce era de făcut. în cincisprezece minute, verificase toate camerele de la parter, iar când a ajuns în dreptul uşii din spate, şi-a tras în grabă o pereche de ghete şi s-a repezit afară, înfruntând zorii zilei de ianuarie taman în clipa când începeau să cânte cocoşii.

Stând acolo, cu ochii încă împăienjeniţi de lipsa de somn, clipind din cauza soarelui care răsărea peste peluzele atent îngrijite ale lui Jacob, a înţeles că Cecilia fugise împreună cu bebeluşul.

Trenul s-a oprit cu o hurducătură în faţa unei gări, readucând-o pe Harriet în prezent. îşi dăduse seama imediat încotro pornise Cecilia. Dar abia după şase ore lungi a reuşit să plece pe urmele ei. După ce descoperise dispariţia lor, chemase poliţia şi, pe măsură ce trecea ziua, iar Cecilia şi copilul ei se îndepărtau tot mai mult, fusese nevoită să stea locului pentru a fi interogată în legătură cu dispariţia lor.

- îmi este foarte greu să cred, doamnă Waterhouse, că dumneata ştii toate detaliile intime ale vieţii doamnei Barton, dar habar nu aveai că plănuia să fugă împreună cu copilul.

Inspectorul de poliţie avea mustaţă neagră şi mirosea puternic a transpiraţie. Păşea în jurul scaunului ei şi se apleca peste ea, venind mult prea aproape.

-Dacă aş fi ştiut că plănuia să fugă, l-aş fi informat pe domnul Barton în legătură cu temerile mele, spusese Harriet cu glas stins. Doamna Barton nu se simte deloc bine şi îmi este teamă pentru ea pe vremea asta, fără haine potrivite, fără bani şi cu un copilaş vulnerabil care îmi este foarte drag.

- Şi chiar nu aveţi nici o idee unde s-ar fi putut duce? Dacă ştiţi şi aflăm că nu ne-aţi spus, puteţi merge la închisoare pentru obstrucţionarea investigaţiei. Iar dacă

copilul păţeşte ceva... Tot ce vrea domnul Barton este să îi ştie înapoi acasă pe soţia şi copilul lui.

Harriet a ridicat ochii spre Margaret, care stătea în faţa ei, o privea ţintă şi bătea darabana cu degetele pe masă.

în tren, Harriet a încercat să nu se gândească la înaintarea greoaie a locomotivei prin regiunea rurală din Sussex, către Wittering. Şi-a scos jurnalul din geantă şi a început să scrie.

13 ianuarie 1947

Dragă jurnalule,

Sunt înnebunită de teamă. Stăpâna mea a fugit Şi a luat-o pe mica Rebecca cu ea.

Scriu acum într-un tren neîncălzit care merge spre Wittering, iar în faţa mea se află o doamnă care îmi tot aruncă priviri dezaprobatoare. Este îmbrăcată imaculat, într-o bluză albă cu o curea roşie şi îşi strânge între mâini geanta, de parcă se teme că aş putea să i-o fur. îmi dau seama că arăt ceva de speriat Abia dacă am dormit, părul îmi stă vâlvoi, iar rochia nu este călcată.

Pe măsură ce înaintăm, câmpurile acoperite cu gheaţă se amestecă şi se pierd în ceaţă, iar eu încerc să alung imaginea Ceciliei şi a Rebeccăi în golful Wittering. Nu am fost niciodată acolo, dar este o zi friguroasă de ianuarie şi sunt convinsă că în starea ei fragilă, Cecilia nu a îmbrăcat-o bine pe Rebecca. Aproape că pot simţi cum vântul rece seacă toată căldura din trupul mic al Rebeccăi, iar Cecilia este prea tulburată să poată observa că a dispărut culoarea din mânuţele şi picioruşele fetei. Că sucombă din pricina frigului.

îmi este aproape imposibil să stau nemişcată. Dar trebuie să îmi abat atenţia de la gândurile mele, căci sunt cu nervii la pământ. Scrisul în jurnal pare a fi singurul mod de a mă calma, de a mă împiedica să mă ridic în picioare în mijlocul vagonului şi să urlu.

De îndată ce poliţia a plecat de la Northcote în după-amiaza aceasta, i-am spus bucătăresei că am de făcut nişte drumuri în oraş. Nedorind să cer să mă ducă cineva cu maşina, ca să nu fiu nevoită să răspund la întrebări despre destinaţia mea, am împrumutat bicicleta grăjdarului şi am mers până la gara din Chichester. Este un drum de treizeci de minute până la Wittering, iar apoi trebuie să iau autobuzul până la Golful Wittering. Mai sunt douăzeci de minute până ce trenul va ajunge la Wittering, iar apoi va

trebui să iau un autobuz până la Casa Seaview. Nu ştiu ce voi găsi acolo. Am petrecut întreaga zi vorbind cu poliţia, supusă la presiuni ore la rând, ca să le spun unde s-ar putea afla Cecilia, atât de grăbit este soţul ei - şi familia lui - să oprească scandalul. Chiar eu am răspuns la telefon când domnul Barton, foarte îngrijorat, a sunat-o pe sora lui să îi spună că este pe drum dinspre Londra. Am schimbat câteva vorbe cu el înainte de a-i face legătura cu sora lui, Jane, pentru a-i spune că nu ştiu încotro pornise Cecilia. Le- am ascultat conversaţia din camera alăturată: Jane insista că atunci când va fi găsită, Cecilia trebuie internată la azilul de nebuni, căci scăpase de sub control. Din felul în care vorbea Jane, îmi era clar că domnul Barton era de acord.

Ştiu că îmi asum un risc nespunându-le despre Seaview, căci s-ar putea să ajung prea târziu. Dar dacă o găsesc înaintea mea, o vor lua pe Rebecca, iar Cecilia va fi închisă şi eu nu o voi mai vedea niciodată pe nici una dintre ele. Aş vrea ca femeia din faţa mea să nu se mai holbeze la mine. Nu vreau să fiu remarcată, nu vreau să mă vadă cineva şi să îşi amintească de mine. în ciuda frigului, pe ceafă mi se prelinge sudoarea, iar palmele îmi sunt cleioase. în buzunarul meu se află un biberon cu lapte, cu capacul ieşit în afară, vizibil. Pun mâna peste el şi îl acopăr. Sunt sigură că l-a văzut. Sunt sigură că ştie.

îmi pulsează capul din cauza lipsei de aer şi mă ridic să deschid micul geam îngust, dar nu se simte nici o diferenţă. Din clipa în care m-am trezit şi am descoperit că au dispărut, sunt prinsă în ghearele aceleiaşi senzaţii de frică. Nu ştiu dacă Cecilia m-a auzit vorbindu-i Rebeccăi azi-noapte, spunându-i că urmează să fie trimisă departe la venirea dimineţii. Nu ştiu dacă toate acestea se petrec din vina mea. Simt că nu mă mai cunosc şi nu mai pot avea încredere în mine.

Trenul se zdruncină^ la oprirea într-o altă gară. Femeia se ridică şi trece prin faţa mea. încerc să nu mă uit la ea, dar îi simt privirile aţintite asupră-mi. Gândurile îmi gonesc prin minte. Ştie la ce mă gândesc şi de aceea coboară din tren înainte de destinaţie, ca să dea alarma. Mă chinuie gândul că nu am procedat bine. Ar fi trebuit să le spun poliţiştilor despre Seaview. Luând problema în propriile mâini, pun în pericol viaţa Rebeccăi.

Te rog, Doamne, să fie acolo! Te rog, Doamne, apără-le!

Se făcuse aproape întuneric beznă, nu se mai vedeau decât razele lunii pline care luminau apa mării atunci când Harriet a ajuns la Golful Wittering, a coborât din autobuz şi a pornit-o pe cărarea şerpuită.

- Totul este în regulă, scumpo? Ştii încotro să o iei? a zis şoferul autobuzului, încruntându-se către ea cu evidentă îngrijorare.
- Da, mulţumesc, totul este bine, a zis Harriet, neconvingătoare.

Vântul care bătea cu furie dinspre golf o dezechilibra, iar ploaia
îngheţată o ciupea de obraji. Harriet a rămas pe loc, privind spre golf şi pipăind biberonul din buzunar, în timp ce tot trupul îi era cuprins de o senzaţie de deznădejde absolută.

Alergase cu atâta disperare să ajungă la Cecilia şi la copil, încât nu se gândise la posibilitatea de a ajunge în mijlocul pustiului pe întuneric. Cecilia îi spusese că Seaview se vede de pe plajă şi că o cărare duce din golf până la intrarea casei. înaintând, a văzut o căsuţă în stil georgian. S-a apropiat şi a văzut un indicator: *Ferma Seaview*. Cu greu s-a abţinut să deschidă poarta, să bată cu pumnii în uşă şi să implore ajutor. Nimeni nu trebuia să ştie cine este şi ce caută acolo. Dacă ar afla cineva, ar putea chema poliţia şi ea nu ar mai vedea-o niciodată pe Rebecca.

Neştiind ce altceva să facă, a mers spre apa întunecată şi furioasă, în căutarea potecii care să o conducă până la Casa Seaview. Vântul bătea rece şi aspru; şi-a tras paltonul subţire, din lână neagră, în jurul trupului. Ghetele maronii, din piele, i se cufundau în nisipul rece cu fiecare pas pe care îl făcea. Aproape că a căzut de câteva ori, pentru că dunele se înclinau şi se rostogoleau la vale.

Apoi dunele au lăsat loc plajei drepte, iar picioarele i s-au afundat în mai multe băltoace cu apă de mare, rece ca gheaţa. La scurt timp, ghetele îi musteau de apă. Nu-şi mai simţea faţa şi mâinile. Ştia că este aproape, căci Cecilia îi vorbise de o cărare ce lega Ferma Seaview de Casa Seaview, dar creasta zimţată de deasupra o ascundea vederii sale. Ştia că trebuie să îşi adune toate forţele pentru a înainta prin vijelia rece, spre mare, ca să poată ajunge înapoia stâncii şi să dea de căsuţă.

Marea răsuna ca bubuitul unui tunet pe când se forţa să meargă spre apă, şi o obseda imaginea corpului Ceciliei şi al Rebeccăi, plutind pe valurile care se rostogoleau năvalnice.

După zece minute de strădanie, a ajuns la marginea apei şi nu a mai avut încotro să înainteze.

Pe când lumina lunii dansa peste valurile înspumate de la mal, i-a văzut - o pereche de bocanci negri pe care i-a recunoscut de parcă erau ai ei. Harriet a scos un ţipăt şi a alergat spre bocancii spălaţi de valuri, pregătită să-i ridice de jos. Ajunsă în dreptul lor, s-a prăbuşit în genunchi, gândindu-se la rolul pe care îl jucase în moartea Rebeccăi şi închipuindu-şi-o pe Cecilia ducând copilul neajutorat în braţe, spre apă.

îngenuncheată la marginea apei, cu ghetele şi paltonul îmbibate de apa mării rece ca gheaţa, a încercat să se liniştească, întorcând spatele valurilor, ca şi cum nu mai suporta să vadă ceea ce făcuse marea. Când luna plină a ieşit dintre nori, a zărit căsuţa albă, un far de lumină cuibărit la adăpostul stâncii, chemând-o spre el. Cu inima frântă, durerea cauzată de ploaia muşcătoare a început să o mistuie atât de tare, încât i se părea că mai are puţin şi se îneacă în apa mării. Harriet s-a forţat să se ridice în picioare şi a început să înainteze cu greu, traversând nisipul ud în direcţia căsuţei. Auzea vocea zeflemitoare a lui Jacob: „Nu avem un copil pentru că între noi nu mai este nici un strop de iubire". O vedea pe Cecilia strângând-o în braţe pe Rebecca, implorând-o: „Te rog, ajută-ne, Harriet! Nu am încredere decât în tine".

Pe când se apropia de capătul potecii, urletele vântului au încetat, lăsând să se audă un alt sunet. Un sunet pe care îl cunoştea atât de bine, încât era convinsă că nu era decât în imaginaţia ei. Plânsetele Rebeccăi. Harriet s-a oprit şi a privit în jur. Plânsetul firav s-a auzit din nou şi ea a rămas locului, încercând disperată să identifice locul din care venea. Rebecca era undeva, pe plajă.

A pornit pe urma sunetului slab, încercând din răsputeri să gonească urletul vântului care acoperea firava voce a Rebeccăi, îndepărtând-o de ea. într-un final, din întuneric a răsărit o grotă şi, stând la intrarea ei, a auzit cum ecoul plânsetelor Rebeccăi răsuna lovindu-se de pereţi. Harriet a intrat grăbită şi ţipetele fetiţei creşteau pe măsură ce se afunda mai mult, mai ales că acum nu o mai învăluia vântul îngheţat.

- Spune-mi unde eşti, iubita mea! a strigat ea. Rebecca! Rebecca!

Din beznă, copila a scos un vaiet lung şi disperat. Harriet s-a pornit să alerge, s-a împiedicat şi a căzut pe pietrele ascuţite şi zimţate şi, întinzând mâinile înainte prin întuneric, a atins o mânuţă rece

.Tuşesc şi tot tuşesc şi nu mă pot opri. Simt că îmi vine să vomit. Nu pot să respir, mi se face teamă. Roşie apasă butonul de alarmă, cerând ajutor, iar în scurtă vreme sunt mai mulţi oameni în jur. îmi pun o mască pe faţă şi mă apleacă în faţă ca să pot respira, dar eu cad peste pat şi camera se întunecă. Simt că mă aflu sub apă. Algele se încâlcesc în jurul capului meu şi înghit apă neagră, sărată.

Mă înec din nou, afundându-mă tot mai mult. Tot mai adânc, până în iad. închid ochii şi aştept sfârşitul. Timp de o clipă este linişte, apoi simt împunsătura durerii în umăr.

Cineva mă apucă cu forţă de braţ şi mă trage la suprafaţă. Simt briza rece ca gheaţa pe faţă şi trag aer în plămâni.

- Ţine-te bine, îmi strigă o voce de bărbat, dar eu abia îl aud, căci urechile îmi sunt pline de apă.

Mă prinde cu braţul pe după gât şi începe să mă tragă prin apa care se repede spre mine din toate direcţiile. De fiecare dată când încerc să-mi trag răsuflarea, se sparge peste noi alt val. Aş vrea să renunţe. închid ochii şi mă rog să-şi piardă puterile şi să-mi dea drumul.

- Mă auzi? Trezeşte-te!

Vocea bărbătească, înăbuşită mă readuce în simţiri, deşi pleoapele îmi sunt grele şi abia reuşesc să le deschid. Aud zgomotul asurzitor al valurilor care se sparg lângă mine şi simt o frică intensă, pentru că nu ştiu unde îmi este copilul. Am lăsat-o în peşteră, încerc să îi spun, dar îmi este atât de frig, încât nici nu pot vorbi.

Sunt la malul mării; apa se repede sub mine şi apoi se retrage. Fluxul mă trage înapoi, înspre valuri. Aud plânsetele copilului meu şi mă uit spre plajă. Nu este nimeni pe plajă, nu este nimeni acolo, cu ea. Este singură, în peştera rece şi întunecată.

închid din nou ochii. Bărbatul strigă la mine, iar eu întorc capul, luptându-mă cu senzaţia de greaţă. Apoi simt o palmă usturătoare peste obraz, care mă trezeşte. Deschid ochii.

Bărbatul stă aplecat deasupra mea. Este întuneric, dar razele lunii îl luminează şi pot să privesc la el. Are o faţă

rotundă, păr negru şi mustaţă groasă. îl recunosc. A fost în apă, cu mine.

- Mă auzi? Cum te cheamă?

Respiraţia lui miroase a bere şi asta îmi provoacă din nou greaţă

.Simt că mi-au luat foc ochii din pricina apei sărate. Apa ne-a izbit pe amândoi, pe cât de liniştită în adânc, pe atât de violentă la suprafaţă; ne-a intrat pe gâtlej, în urechi şi în ochi în timp ce mă ţinea întinsă pe spate şi mă trăgea încet şi chinuitor înapoi, spre mal

- Rezistă! Vine o ambulanţă.

Tuşeşte îndoit de mijloc, punându-şi mâinile pe genunchi şi încercând să îşi recapete răsuflarea. Ridic privirile spre el. Ştiu că din vina mea aproape s-a înecat, dar nu eu i-am cerut să vină după mine. Mai bine nu venea. Mai bine mă lăsa în voia sorţii.

îmi desprind privirile de el şi încerc să pricep unde mă aflu. Sunt confuză, nu ştiu unde sunt Pielea îmi este rece la atingere, iar hainele mele sunt rupte, dar îmi este cald.

- Cine eşti? Ce dracu' făceai acolo?

Scuipă cuvintele. Respiraţia îi este cleioasă şi tremură tot.

Strig la el să îmi ajute copilul, dar nu îmi iese nici un cuvânt pe gură, ci doar vomit apă de mare. închid din nou ochii, iar el mă apucă de umeri şi mă scutură până ce începe să mă doară gâtul. Strigă la mine, zicându-mi să spun ceva, să îi vorbesc, dar eu nu ştiu întrebările. Aş vrea să plece. Aş vrea să nu fi venit după mine. Aud plânsetele copilului meu.

- Te rog, du-te după copil, este în peşteră, şoptesc eu, dar el nu mă aude, ci strigă după ajutor.

Gândurilor mele le cresc tentacule, se încâlcesc. Am mers la Seaview cu copilaşul meu. Am stat pe balcon cu ea în braţe, iar mama m-a chemat dinspre mare. Am lăsat copilul în peşteră. Voiam să mă întorc după ea.

Când am intrat în valuri, am văzut-o pe mama înaintea mea, făcându-mi semne de bun venit. Dar apa părea ciudată, se mişca diferit, ca o smoală neagră şi groasă care mă trăgea în jos. M-am speriat. Am privit înapoi, spre peşteră, nu voiam să îmi las copila singură, dar apoi mama m-a strigat, mi-a făcut semn să o urmez în adânc. Nu mai ţineam în braţe copilul. Nu am luat-o cu mine. Era la adăpostul peşterii, învelită într-o păturică.

- Intră în hipotermie! Aduceţi o pătură! Să aducă dracului cineva o pătură!

Mă uit din nou la el. Este mai palid acum. Se uită în sus la luminile care coboară spre noi, apoi din nou la mine. Se aude un fluier, prelung şi continuu. Oamenii aleargă spre noi. Se agită ca nişte furnici. „Duceţi-vă în partea cealaltă", zic eu în gând. „Ajutaţi- o pe fetiţa mea. Este singură. Este prea frig pentru ea."

întorc capul şi privesc spre stâncile care se profilează în spate, luminate de razele lunii. Luminile se apropie tot mai mult.

Senzaţia de greaţă mă copleşeşte, mă întorc şi vomit pe nisip. îl aud din nou strigând, de data aceasta cu mai multă insistenţă în glas. Se îndepărtează de mine în fugă, spre direcţia de unde vin luminile, iar vocea îi devine mai slabă. Vomit apă de mare. Stomacul îmi este cuprins de spasme; mă doare, dar nu îmi pasă. Cineva apare lângă mine şi mă ţine, în timp ce spasmele mă scutură violent. îl împing la o parte, dar sunt prea slabă, iar braţele sale mă cuprind din nou. Se pare că nu ai nici un drept asupra corpului tău atunci când eşti pe moarte.

O voce de femeie îmi străpunge urechile pline de apă.

- Scoateţi-vă toţi paltoanele şi întindeţi-le pe nisip. Trebuie să o ridicăm de pe pământul rece şi să o ducem într-un loc uscat. Unde este ambulanţa, pentru numele lui Dumnezeu?

- O aud. Aud sirena.

O altă voce de bărbat; în jurul meu se adună o mulţime. Nu privesc în sus, dar văd câteva perechi de pantofi - roşii, negri, maro. Cineva mă înveleşte cu paltonul lui, dar îl împing la o parte.

j Fetiţa mea este în peşteră, spun eu. Ajutaţi-o, vă rog.

încerc să mă ridic. Trebuie să ajung la copilul meu. Vreau să plâng, dar nu am puterea să o fac. Nu am voce, nu am nimic. O femeie cu căciulă de lână apare lângă mine. Luna se oglindeşte în sclipirea ochilor ei. Are dinţii strâmbi şi un chip de om bun, dar privirea mi se înceţoşează şi nu o mai văd clar. Arăt spre peşteră, dar ea se uită la luminile albastre care vin de sus.

- Ambulanţa este aici. Aduc o targă pentru tine. Ce făceai în mijlocul apelor într-o noapte atât de friguroasă? De ce te-ai supune la aşa ceva?

Continuă să se audă fluierele. Oamenii strigă. Eu stau întinsă pe o parte şi privesc spre apă. O văd pe mama şi pe mine copil, ţinându- ne de mâini, alergând spre valuri, ţipând încântate când valurile se sparg de trupurile noastre. Mă ia de mână ca să îmi dea curaj, când valurile se fac tot mai mari, până ce ne scufundăm. Ea înoată repede. O strig. Se întoarce şi întinde mâna spre mine. Grăbeşte-te!

- Aici!

Aud paşi care aleargă peste pietriş. Derapează şi se opresc brusc, împroşcându-mă cu pietricele mărunte.

- Cine este?

Mă aşază pe o targă şi mă duc în susul plajei. Eu sunt grea, iar nisipul este moale. Se împiedică de două ori şi aproape mă scapă. Mă loveşte panica oarbă la gândul că mă vor duce de aici.

- Nimeni nu ştie cine este, vorbeşte din nou femeia cu căciulă de lână. Cine a găsit-o?

Marea este încă zgomotoasă. Vuieşte şi de aceea toată lumea trebuie să strige.

- Eu am găsit-o, zice bărbatul care m-a tras din apele mării, de lângă mine. Mergeam acasă de la cârciumă, pe cărarea care duce de-a lungul stâncii, şi am văzut-o cum a intrat în apă. Am alergat cât am putut de repede ca să ajung la ea, dar înaintase deja mult în mare.

- Dumnezeule, sângerează!

Din nou, vocea femeii.

- Picioarele îi sunt pline de sânge - uite!

Când o aud, îmi simt pântecele cuprins de crampe şi ţip de durere, dându-mi seama abia acum că ard toată pe interior. Ajungem la o ambulanţă şi aud o altă sirenă, întorc capul încet şi văd o maşină de poliţie care opreşte la marginea stâncii. Luminile sale albastre se învârt ca ochii unui rechin care îmi urmăreşte fiecare mişcare.

Când se închid uşile ambulanţei, apuc să arunc o ultimă privire spre Seaview. îl apuc pe omul care se află în ambulanţă cu mine, îl implor să nu o lase singură, dar tremur prea tare şi nu mă fac înţeleasă, iar el îmi implântă un ac în braţ.

Cât ţipetele ei îmi răsună încă în urechi, motorul porneşte, sirenele încep să urle şi maşina se pune în mişcare

.**24.** REBECCA. *Vineri*, 14 *noiembrie 2014*

Jessie a privit în jos, la albumul cu tăieturi din ziare din poala ei şi a întors cu grijă pagina. Rebecca privea chipul fiicei sale în timp ce citea.

CASA ORORILOR, ţipa titlul din *Daily Mirror*[7].

Jessie a început să citească unul dintre articole cu voce tare: „O căsuţă idilică de la malul mării a devenit scena unui coşmar când un veteran de război şi-a omorât soţia în bătaie, iar apoi a comis suicid - totul, în timp ce tânăra lor fiică dormea la distanţă de câţiva metri".

După ce a terminat, a ridicat privirile din foaie.

- Nu-mi vine să cred că a trebuit să stai la Ferma Seaview, atât de aproape de locul în care s-a întâmplat tragedia. Probabil ţi s-a părut că retrăieşti totul în fiecare zi.

- Nu am mai intrat niciodată în Casa Seaview. în plus, nu aveam decât treisprezece ani, a zis Rebecca. Puteam să stau cu Harvey şi tatăl lui, sau să fiu trimisă la orfelinat. Nu suportam gândul de a mă despărţi de Harvey, iar Ted voia să locuiesc cu ei. Cred că se simţea vinovat, a adăugat Rebecca.

- Ce vrei să spui?

Rebecca nu voia decât să închidă albumul. Simţea că literele din articolele de ziar se târau pe canapea spre ea, ca nişte păianjeni. Dar Jessie o privea fix, strângând între mâini articolele decolorate de parcă erau o parâmă aruncată naufragiatului, aşa că s-a forţat să continue.

-Stăteam întinsă pe pat în noaptea în care au fost ucişi părinţii mei. Era o furtună teribilă în golf. Căsuţa era în calea furtunii, iar geamurile subţiri zăngăneau de fiecare dată atât de puternic, încât aveam impresia că urmează să se spargă din clipă în clipă. Sunt sigură că am auzit pe cineva la uşă. Persoana aceea a intrat în casă şi a început o ceartă. Nu am văzut cine era, iar până am coborât eu plecase, dar sunt sigură că era Ted sau Harvey. îl vizitasem pe Harvey în dimineaţa aceea la locul unde muncea şi îi spusesem că plecăm de la Seaview. M-am gândit că unul dintre ei venise să îi spună tatălui meu că putem sta la Ferma Seaview, împreună cu ei. Mi se părea normal că se ajunsese la o ceartă. Tata ştia că Ted este îndrăgostit de mama şi probabil era furios. Rebecca a făcut o pauză, amintindu-şi de sunetul ciocănelului de la uşă pe care îl auzise pe când stătea întinsă în pat. Dar Harvey a jurat că nu fusese nici el, nici tatăl lui, iar poliţia le-a confirmat alibiurile - fuseseră la cârciumă. Poate a fost furtuna de

vină, poate mi-am imaginat, dar gândul acesta m-a muncit întotdeauna.
Jessie şi-a muşcat buza.
- Mă tot gândesc la tine, cum ai coborât şi ai găsit-o pe mama ta. Aveai treisprezece ani. Detectivul ţi-a oferit consiliere psihologică?
Rebecca a clătinat din cap.
- Nu, pe atunci era o altă lume, m-au interogat la poliţie imediat după ce s-a întâmplat, fără măcar să am un adult de faţă. Poliţistul, detectivul Gibbs, nu m-a lăsat nici la baie să mă duc. La sfârşit am vomitat peste el.
- Dar nu era procedura legală. Doar era 1960, nu Evul Mediu, a zis Jessie.
- Ce puteam face? Nu aveam pe nimeni. Ted Roberts era un om bun, dar era alcoolic, doar nu era să facă plângere la poliţie.
Jessie o privea insistent. Rebecca nu se mai temea că poate pleca în orice clipă, dar acest moment de apropiere la care visase toată viaţa o costa mult.
- Mă duc să îmi iau un pahar cu apă. Vrei şi tu unul? a spus Rebecca.
- Nu, mulţumesc, a zis Jessie şi şi-a întors atenţia la tăieturile din ziare.
Rebecca s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie, unde a dat drumul robinetului ca să umple un pahar, apoi s-a stropit cu apă rece pe faţă. A inspirat adânc de câteva ori şi s-a privit în oglindă. Se simţea epuizată şi arăta la fel. Când s-a întors în camera de zi, Jessie a ridicat privirea spre ea.
- Aşadar, când m-ai născut şi ai început să auzi vocea acestui poliţist, detectivul Gibbs, ce au zis cei de la spital?
Era clar că Jessie trecuse de noaptea aceea şi voia să vorbească despre lucrurile care se petrecuseră la naşterea ei. Rebecca se simţea ca lovită de apoplexie pentru că era obligată să îşi amintească întâmplări la care îşi interzisese să se mai gândească.
- Cei de la spital nu ştiau. Nimeni nu a ştiut, în afară de Harvey.
Jessie a încruntat din sprâncene.
- Le-ai ascuns ceea ce simţeai? Şi moaşelor, şi celorlalţi?
Rebecca a încuviinţat din cap.
- Este unul din pericolele psihozei - nu-ţi dai seama că suferi de ea. Eşti convins că eşti singura persoană sănătoasă şi că toţi ceilalţi vor să-ţi facă rău. Toţi ceilalţi reprezintă un

pericol, o ameninţare. Este o situaţie extrem de înfricoşătoare.

- Dar tata mi-a zis că el ştia că îl vezi pe poliţist.

- Harvey a vrut să cheme un doctor şi să mă interneze într-un spital de psihiatrie, dar din fericire un prieten - de fapt, John, fostul meu soţ - mi-a făcut o vizită. Lucram împreună. Cred că ştia că eram foarte îngrijorată din cauza naşterii şi s-a gândit că mă poate ajuta. A văzut în ce stare eram, mi-a prescris nişte medicamente antipsihotice şi l-a convins pe Harvey să mi le dea.

- Dar aveai nevoie de ajutor de specialitate. Nu ai vorbit cu cineva avizat?

- Jessie, dacă aş fi fost diagnosticată în mod oficial, ar fi trebuit să fiu internată. Aş fi fost luată de lângă tine şi nu aş mai fi practicat medicina niciodată.

Rebecca a văzut cum primeşte Jessie cuvintele ei şi a simţit că îi creşte pulsul.

- Stai aşa. Prin urmare, ai fi putut primi ajutor de specialitate, dar ai ales să nu o faci, de dragul carierei?

- în primul rând pentru că nu voiam să mă despart de tine. Jessie, nu aveam nevoie de ajutorul unui specialist. John mi-a prescris tratamentul de care aveam nevoie. L-am luat, iar halucinaţiile au încetat.

-Cum poţi spune că nu aveai nevoie de ajutor de specialitate? După tot ce mi-ai povestit?

- Jessie, alegi să nu asculţi ce îţi spun. Aş fi fost despărţită de tine, copilul meu. Pe vremea aceea nu se încerca păstrarea mamei şi a copilului împreună. Eram foarte panicată la gândul că putea să ţi se întâmple ceva rău, iar ideea de a te scăpa din ochi mai mult de un minut îmi provoca angoase teribile. Nu eram pregătită să trăiesc departe de tine.

- Atunci de ce ai menţionat faptul că nu ai mai fi putut să practici medicina? Chiar nu conta pentru tine că riscai să pierzi totul?

- Era şi acesta un factor, dar cel mai mult îmi doream să stau cu tine. Eram într-o stare psihotică. M-am simţit apoi mai bine. Era greu, recunosc, dar făceam faţă.

-Ba nu făceai faţă. Probabil din cauza asta tata a fost nevoit să apeleze la Liz. Iar tu încerci să îl scoţi personajul negativ din toată povestea. Starea lui Jessie se schimbase, iar ochii ei aruncau priviri urâte spre mama ei. Aveai nevoie de ajutor, mamă. Nu te-ai ocupat niciodată de ceea ce ţi s-a

întâmplat. Nu ai înfruntat niciodată trauma pe care ai suferit-o, nici până acum.

- Jessie, cred că trebuie să te linişteşti, a zis Rebecca. Nu îţi face bine să te superi. Te rog, hai să ne calmăm un pic. îmi pare rău dacă am spus ceva greşit. Sunt foarte obosită, iar aceasta este o conversaţie dificilă.

S-a apropiat de Jessie şi i-a pus o mână pe umăr.

Jessie s-a tras înapoi.

- Da, îmi tot spui lucrul acesta. Cât de greu este pentru tine. Dar pentru mine? Copilul tău? Numai însănătoşirea ta ar fi trebuit să conteze. Ca să poţi avea grijă de mine.

Jessie s-a ridicat, iar tăieturile s-au împrăştiat pe podea.

- Dar John? a continuat Jessie. Spui că Liz era deja prezentă, de parcă ea a stricat totul, ne-a stricat mica familie, dar el deja amuşina primprejur, nu-i aşa? Se asigura că preţioasa ta carieră nu o ia la vale. Te vedeai deja cu el când m-ai conceput?

- Nu! Şi cred că discuţia asta se îndreptă spre un teritoriu periculos. Ţi-am zis că voi avea de spus unele lucruri care te vor supăra. Despre Liz şi tatăl tău. De ce eşti mereu hotărâtă să mă prinzi pe picior greşit? Să mă pui la colţ, de unde nu mai putem avansa nici una dintre noi? Eu te iubesc, Jessie. Vreau să fii prezentă în viaţa mea.

- Nu te cred! Nu ai făcut niciodată nimic ca să mă faci să te simt aproape, să simt că pot avea încredere în tine. Că nu mă vei părăsi, întotdeauna îmi tragi preşul de sub picioare când încep să am încredere în tine.

- Jessie, despre ce vorbeşti? Te rog, nu pleca aşa.

Jessie s-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit pentru o clipă. Lacrimile îi curgeau şiroaie şi ea le ştergea furioasă cu palma.

- A fost mai uşor să renunţi la mine decât să ceri ajutor cuiva şi să îţi înfrunţi demonii.

- Nu a fost deloc aşa!

- Ba da. Spui că mama ta a vrut să ai libertate şi putinţa de a face alegeri. Dar eşti prinsă în aceeaşi capcană în care se afla şi ea. Adevărul este că sunteţi la fel, tu şi Harriet, nu a făcut decât să te înveţe cum să fii victimă şi să trăieşti în minciună. Nu vreau ca fiica mea să crească cunoscând asemenea teamă şi lipsă de onestitate. Ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, mamă, vina ta este că duci totul mai departe.

Jessie şi-a ridicat geanta de jos şi a deschis uşa cu forţă.

- Te iubesc. Ai acelaşi sânge ca mine, dar nu mai suport. Mă doare prea tare.

Şi, cu asta, a trântit uşa în urma ei, lăsând-o pe Rebecca singură cu stafiile ei.

25- IRIS. *Miercuri, 19 noiembrie 2014*

Iris a terminat de citit însemnările doctorului Hunter despre întâlnirea sa cu Harriet Waterhouse în aprilie 1953 şi a lăsat să îi scape un oftat greu.

Jacob Waterhouse încercase cu disperare să plece de la Greenways, dar multiplele sale încercări de a-şi lua viaţa, împreună cu neputinţa lor de a da de urmele soţiei sale au făcut să rămână internat. Era o situaţie pe care nu o putea controla. Potrivit raportului doctorului Hunter, singura alinare a lui Jacob era psihoterapia, şi mai ales terapia prin artă, iar în decursul încarcerării sale şi-a redescoperit talentul pentru pictură şi desen, trimiţându-şi lucrările la revista pacienţilor, *Fântâna dorinţelor*. Iris nu-şi putea lua ochii de la comentariul final al doctorului Hunter, oferit ca răspuns la întrebarea lui Harriet referitoare la înclinaţia lui Jacob spre violenţă, întrebare pusă cu gândul la fiica lor, Rebecca, în vârstă de cinci ani: *Nu este deloc neobişnuit ca rudele pacienţilor arţăgoşi să se aştepte ca „recuperat" să însemne că pacientul este acum o persoană mult mai simpatică. Tratamentul nu poate ţinti decât probleme specifice; nu transformă pe nimeni. Nu poţi face din coadă de câine sită de mătase.*

- închidem în scurtă vreme. Puteţi începe să vă strângeţi lucrurile.

Iris părea să fie ultima persoană.

A ridicat privirile spre femeie, care avea jerseul încheiat până la gât, cărare atent făcută pe mijlocul capului, părul adunat la spate într-un coc şi nici un fir de păr nelalocul lui, apoi s-a întors la declaraţia mamei sale, care o privea de pe birou. Şi-o imagina pe mama ei, o fetiţă de treisprezece ani, vârâtă în pat, surdă la oroarea care se desfăşura în camera de zi aflată dedesubt.

în noaptea aceea a fost furtună şi cum stăteam întinsă în pat, mi s-a părut că aud o bătaie la uşa casei şi glasul cuiva care a intrat. Strigătele tatei au devenit mai puternice şi am auzit-o pe mama ţipând. în mod normal, îmi era prea teamă să cobor când tata era furios, dar am auzit o împuşcătură şi am coborât în goană. Am găsit-o pe mama zăcând pe podea în prima cameră. Faţa îi era umflată şi îi curgea sânge din

ureche şi din ochi. Am sunat la 999 şi am rămas lângă ea. A murit după câteva minute. Nu m-am apropiat de tata... Mi-am dat seama că este mort Nu era nimeni altcineva în casă. Poate mi-am imaginat, din pricina zgomotelor şi a şuierăturilor pe care le făcea furtuna la uşi şi ferestre.

- Pot să vă pun o întrebare scurtă? în notiţele acestea din investigaţia asupra morţii bunicii mele este menţionată o revistă a pacienţilor de la Greenways, numită *Fântâna dorinţelor*. Ştiţi dacă s- au păstrat cumva numere din această revistă?
- Da, cred că avem câteva. Dacă aţi putea reveni mâine-dimineaţă, le putem căuta pentru dumneavoastră.
- Există vreo şansă să le văd chiar acum? Vă rog. Nu trebuie să le citesc acum, le-aş putea fotocopia repede, a zis Iris, privind-o pe femeie cu priviri stăruitoare.

Femeia a aruncat o privire spre ceas, apoi i-a zâmbit.

- O să văd ce găsesc.

Zece minute mai târziu, Iris a ieşit din clădire ducând în braţe un vraf de fotocopii după revista *Fântâna dorinţelor*, numerele dintre 1947 şi 1952, şi o listă cu internările făcute pe întreaga durată a şederii lui Jacob Waterhouse.

în timp ce alerga prin ploaie, cu maldărul de hârtii într-o mână şi telefonul care suna în cealaltă, a făcut semne frenetice spre un taxi şi a sărit în el

.**26.** HARVEY. *Ora 5.00 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie*

- Ce tot spuneţi? Mama Rebeccăi a murit când Rebecca avea treisprezece ani.

Harvey urcase panta dinspre plajă şi o sunase pe poliţista Galt.

Harvey a privit în sus, spre Seaview. Simţea vântul trecându-i pe la urechi, marea care se zbătea în urma lui şi simţea că este tras într-o gaură neagră. Dus cu forţa înapoi, în trecut.

- De asta avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vocea sergentului Galt se auzea slab, din cauza tunetului mării. Spune că este mama biologică a Rebeccăi.
- Nu aud, a zis Harvey. Aşteaptă.

A pornit cu paşi grei înapoi, spre parcare. La adăpost de bătaia vântului, s-a ascuns în peştera de sub marginea stâncii.

- Ce naiba se petrece? Mama Rebeccăi a murit când ea avea treisprezece ani. Ce legătură are femeia asta cu căutarea lui Jessie?

- Nu avem dovezi deocamdată, dar susţine că este mama naturală a Rebeccăi, că Harriet i-a răpit-o când era numai un bebeluş. Avem motive să credem că Jessie ar fi aflat acest lucru şi a încercat să o viziteze pe Cecilia în zilele dinaintea dispariţiei sale.

- Ce? Cum adică să o viziteze? Când?

- A recunoscut-o o îngrijitoare de la azilul unde locuieşte Cecilia, Casa Graţiei. A fost acolo în urmă cu câteva zile şi a cerut să o vadă pe Cecilia, dar aceasta dormea, aşa că a plecat. Nu şi-a lăsat datele de contact, dar îngrijitoarea a recunoscut-o în imaginile care au apărut în *Chichester Evening Herald.*

- Bine, a zis Harvey, neştiind ce să creadă. Cine este femeia aceasta, Cecilia?

-Este o femeie în vârstă, care a fost adusă la spitalul St Dunstan din Chichester aseară. Este pe moarte, domnule Roberts, şi doreşte să îşi găsească fiica înainte de a fi prea târziu. V-a văzut astăzi la ştiri şi zice că aţi cunoscut-o pe fiica ei, pe care a pierdut-o pe când era abia un bebeluş - Rebecca. Sergentul Galt a făcut o pauză. Iar Rebecca este numele mamei lui Jessie. Credem că merită investigat, iar dumneavoastră ne-aţi putea ajuta să descoperim dacă povestea dumneaei are vreo fărâmă de adevăr, sau dacă Jessie ar fi avut vreun motiv să o contacteze, dacă aţi fi dispus să veniţi aici şi să vorbiţi cu ea.

- Dar de ce ar fi contactat-o Jessica? Trebuie să fie o greşeală. Nu vreau să plec de pe plajă. Perioada în care Elizabeth mai poate fi găsită în viaţă se micşorează. Dacă Jessie se află aici, undeva, ar trebui să verificăm de-a lungul liniei de coastă până ce dăm de ea.
Ar trebui să fiţi aici, cu lanterne, să le căutaţi între dune. Pierdem timpul.

Privind spre plajă, îşi imagina cum va arăta ziua următoare dacă nu o găseau pe Jessie în seara aceasta. îşi imagina flotila de maşini de poliţie îndreptându-se în mare viteză spre Golful Wittering, echipele de legişti, corturile lor ridicate peste dunele de nisip, trupul Jessicăi şi al lui Elizabeth examinate în căutare de probe ale orei exacte a decesului. Probabil vor descoperi că au murit exact în jurul acestei ore, în timp ce el stătea pe plaja asta şi asculta cum

poliţia îi cerea să părăsească locul. în clipa aceasta mai aveau o şansă. Unde erau?

- Şoferul de autobuz ne-a confirmat că Jessie şi Elizabeth s-au aflat în autobuz. Pregătim o echipă de căutare la ora 5 dimineaţă, care să se afle la Wittering la prima lumină a zorilor. între timp, zece poliţişti patrulează dunele şi coasta în noaptea aceasta.

Harvey a ridicat privirile ca să cerceteze dunele şi a văzut luminile lanternelor care se mişcau în depărtare.

-Dacă aţi putea veni la Spitalul St Dunstan, ca să vorbiţi cu ea, ne-ar ajuta să ne dăm seama de ce a încercat Jessie să o contacteze. Sunt mici şansele să aflăm ceva, dar poate are informaţii care să ne ajute să înţelegem unde a plecat Jessie. Vizita făcută Ceciliei este prea importantă să o trecem cu vederea.

- Nu o poate face Rebecca? Dacă tot o priveşte pe ea? a zis Harvey, oftând adânc.

- Am prefera să vorbiţi dumneavoastră mai întâi. Cea mai presantă chestiune este legătura ei cu Jessie, nu cu Rebecca. După câte am aflat până acum, o ştiţi pe Jessie mai bine decât oricine altcineva şi de aceea trebuie să vorbiţi dumneavoastră. Sunteţi persoana cea mai potrivită pentru a afla de ce a încercat să o viziteze pe Cecilia.

- Bine.

Harvey a pus capăt convorbirii şi a ieşit din gura peşterii, privind în sus, către Seaview, în timp ce luna se ivea dintre nori. Căsuţa era învăluită în întuneric, luminile stinse de când plecase poliţia, dar ea strălucea la marginea stâncii, cu pereţii albi în care se reflecta lumina lunii şi ferestrele negre, părând un zar gata să se rostogolească din vârful stâncii şi să îi pecetluiască soarta.

Drumul spre Spitalul St Dunstan a fost o ceaţă de amintiri îndepărtate care reveneau fantomatice. Era acelaşi drum pe care îl făcuse în noaptea în care au fost ucişi părinţii Rebeccăi. Când stătuse pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, pe drum spre secţia de poliţie din Chichester.

Prin ploaia care nu se mai oprea, vedea slab stopurile maşinii de poliţie din faţă, cea în care se afla Rebecca. Iar când au ajuns la secţie, ea nu se mai vedea nicăieri.

Când a ajuns, a strigat-o, disperat să o vadă şi să se asigure că este teafără. Pentru că a provocat un scandal la secţie căutând-o pe Rebecca, i-au ţinut pe el şi pe tatăl lui

într-o celulă toată noaptea şi le-au luat declaraţii abia în zori, aşezaţi pe scaune cu priviri speriate şi înceţoşate.

-Fiica lui Harriet şi a lui Jacob Waterhouse spune că cineva a bătut la uşa casei lor noaptea trecută, iar persoana aceasta a provocat o ceartă care a dus la moartea lor. Nu cumva a fost vreunul dintre voi?

- Nu, am fost la King's Head toată seara - avem vreo zece martori. Am aflat despre povestea aceasta când am văzut luminile maşinilor de poliţie, pe când intram în Seaview. Trebuie să vorbesc cu Rebecca, vă rog. Vă implor.

Poliţistul de serviciu a întors capul şi a notat ceva cu o încetineală exagerată, fără să răspundă la solicitările lui tot mai disperate de a fi lăsat să o vadă.

- Insistă că a auzit pe cineva la uşă. Cine altcineva putea fi?

- De unde să ştiu eu? nu a mai rezistat el.

-Uite, băiete, nu prea îmi place tonul tău, a zis poliţistul şi s-a aplecat spre el, pe frunte formându-i-se broboane de sudoare. îmi este foarte clar că domnul Roberts este în stare de ebrietate, aşa că poate ar trebui să vă închid pe amândoi până se trezeşte şi se poate gândi cu o minte ceva mai limpede la evenimentele de seara trecută, pentru că, până una-alta, nu este în stare să confirme povestea ta.

-îmi pare rău, domnule. Nu am vrut să fiu lipsit de respect. Vreau să vă ajut cu tot ce pot. Vă rog să mă lăsaţi să vorbesc cu ea.

Harvey a încercat să rămână calm, ştiind că trebuie să îi aibă pe poliţişti de partea lui, că, dacă îşi pierde cumpătul, nu va mai reuşi să vorbească cu Rebecca.

în zori, nemaiavând nici un motiv să îi reţină şi după ce semnaseră declaraţiile date, fuseseră eliberaţi şi i se spusese că Rebecca plecase. S-a repezit înapoi la Casa Seaview, în căutarea ei. Dar casa era înconjurată cu bandă de semnalizare, iar doi poliţişti se învârteau pe acolo, bând din căni ceai rece şi încercând să se apere de vântul vitreg care bătea dinspre Golful Wittering. A rămas în camionul lui, neştiind încotro o luase, iar apoi traversase înnebunit tot oraşul în căutarea ei, întrebând dacă a văzut-o cineva. în cele din urmă, s-a dus acasă, aproape s-a prăbuşit epuizat dincolo de intrare şi a găsit-o dormind dusă într-un scaun de lângă foc.

Când a oprit maşina în faţa spitalului, Harvey a văzut mulţimea de reporteri care aşteptau afară, în ploaia

măruntă, iar un poliţist postat la intrarea în parcare i-a făcut semn să intre. Ploaia cădea peste parbrizul maşinii când a tras în acelaşi loc de parcare de unde plecase în urmă cu numai douăzeci şi patru de ore, lăsând-o pe Jessie în urmă.

Harvey a inspirat adânc de câteva ori şi s-a uitat la grupul de reporteri de la intrarea în hotel. A clătinat din cap pentru a-şi opri lacrimile, apoi a deschis portiera şi s-a îndreptat spre grupul de oameni.

- Cum vă simţiţi, domnule Roberts? Aveţi vreo veste de la partenerul lui Jessie? s-au repezit ei, iar el a lăsat capul în jos. S-a mai întâmplat ceva după conferinţa de presă din această după- amiază? Vă temeţi că timpul trece în defavoarea micuţei Elizabeth?

Când a trecut pe lângă ei, strigau toţi în acelaşi timp, iar întrebările lor se scurgeau într-una singură, rostită din ce în ce mai tare.

Apoi tăcere, când uşile s-au închis în urma lui. Poliţistul a întins o mână înspre coridorul lung şi pustiu care se întindea în faţa lui şi a zis:

- Sergentul Galt vă aşteaptă în salonul Churchill.

Pocnetul pe care îl scoteau pantofii poliţistului din faţa lui îi răsuna în urechi în timp ce mergea în spatele lui, urmând semnele roşii nesfârşite care îi îndreptau paşii spre salonul Churchill. Simţise ultimele câteva zile ca pe un accident care se tot repeta, în care el, Jessie şi Elizabeth derapau spre o coliziune iminentă. Era epuizat din pricina lipsei de somn, a grijilor, din pricina adrenalinei care îi pompa prin vene fără oprire.

Poliţistul a apăsat soneria de la intrarea în salon, au cotit, iar bâzâitul aparatelor a început să răsune, lovindu-se de pereţii albi. Ochii lui Harvey au cercetat atenţi coridorul, de-a lungul căruia erau oprite scaune cu rotile, aşezate în şir. în spatele lor, un birou la care stăteau trei asistente medicale, unele vorbind la telefon, altele scriind pe o tablă albă. Sergentul Galt se îndrepta spre ei, cu mâna întinsă spre Harvey.

Iar în spatele ei, o uşă deschisă spre o rezervă unde se afla o femeie în vârstă, care, în timp ce Galt îl împingea uşurel de la spate, l-a privit insistent, cu ochii ei verzi, ca de smarald înainte ca uşa să se închidă în urma lui.

27. HARRIET. *Iulie 1952*

Harriet stătea în valurile reci din golful Wittering şi aplauda de fericire că fetiţa ei înota spre ea pentru prima

oară, cu buclele blonde căzute peste ochii verzi ca marea, fixaţi asupra ei cu o hotărâre de nezdruncinat.

- Ai reuşit, fetiţa mea isteaţă! a zis ea, când Rebecca i s-a aruncat la piept, înconjurându-i gâtul cu braţele mici, bronzate.

- Ştiu să înot, mămico! a zis fata, privind în sus, la ea şi râzând.

Harriet a mers prin apă până la un loc unde Rebecca putea sta în
picioare şi apoi s-a dat câţiva metri în spate, în lungul plajei, printre razele de soare care dansau pe suprafaţa apei şi a deschis braţele în aşteptarea ei.

Fetiţa a început să înoate din nou spre ea plină de entuziasm, zâmbind deschis, iar când a ajuns la ea, Harriet a acoperit-o cu sărutări şi a strâns-o tare la piept. Stând aşa, cu copilul în braţe, cu apa care picura de pe corpurile lor bronzate, a simţit briza marină din golful Wittering trecând peste ele şi înfiorându-le pielea pe braţe.

Privind spre mal, auzeau râsetele copiilor şi valurile care se repezeau spre nisipul auriu al golfului. La orizont a pufăit o barcă plecată la pescuit. Harriet a inspirat aerul sărat al mării şi a sărutat obrajii uzi ai Rebeccăi. în clipe ca aceasta, îi venea greu să creadă că priveliştea pitorească care le înconjura era acelaşi loc ostil care o întâmpinase în noaptea aceea hotărâtoare.

Trecuseră cinci ani de când o găsise pe Rebecca aproape moartă de frig în peşteră, de când alergase clătinându-se şi împiedicându-se de-a lungul versantului şi bătuse cu frenezie la uşa Fermei Seaview până ce Ted Roberts le adăpostise de frigul amarnic al nopţii şi le primise în viaţa lui.

Neputând să se întoarcă la Northcote cu micuţa Rebecca, a construit o viaţă nouă pentru ele. Ted Roberts, un fermier de curând rămas văduv, a fost fericit să le primească pe Harriet şi pe copilul pe care îl credea al ei, să îi încredinţeze conducerea casei şi să i-l dea în grijă pe fiul lui, Harvey. Ea îşi petrecea dimineţile gătind şi făcând curăţenie, iar după-amiezile jucându-se cu copiii. Deşi fericirea de peste zi o făcea să uite, seara, când se băga în pat, reveneau remuşcările. întinsă în întuneric, retrăia ziua în care o pierduse pe Cecilia. îşi simţea din nou trupul hurducat de trenul gălăgios, care îşi croia drum chinuitor de încet de la Northcote către Seaview, simţea şi acum panica

din suflet şi vântul fioros, de iarnă, care o făcea să se poticnească pe plajă, prin întuneric, în căutarea lor. în fiecare noapte auzea în vis plânsetul slab al Rebeccăi care o îndruma spre peşteră şi strigătele ei disperate după Cecilia în timp ce stătea la malul mării, luminată numai de lumina lunii.

Timpul nu i-a domolit sentimentul de vină pentru ceea ce nu făcuse ca să o salveze; nu le spusese poliţiştilor despre Seaview când o interogaseră ore întregi; nu o găsise la timp pe Cecilia. Pe măsură ce creştea Rebecca, copila frumoasă, blondă semăna tot mai mult cu mama ei. în ciuda fericirii nespuse pe care Rebecca o aducea în viaţa ei, de fiecare dată când ochii verzi ai copilei îi întâlneau privirile, Harriet simţea că fantoma Ceciliei se întorcea ca să o bântuie. La început, sperase că Cecilia este în viaţă şi se ruga în fiecare noapte să apară vreo veste despre ea. Temându-se să meargă la poliţie şi să întrebe de ea, ca să nu atragă atenţia, acceptase oferta lui Ted de a rămâne la Seaview şi a lucra la fermă, în speranţa că, dacă Cecilia se va întoarce vreodată, le va putea găsi.

Tot ce putea face era să aibă grijă de Rebecca, să o iubească ca pe propriul copil şi să aştepte.

Era primăvara anului 1947 când, la trei luni după sosirea ei, mersese la Wittering cu Rebecca în cărucior şi văzuse titlul care urla la ea din vitrina vânzătorului de ziare.

TRUPUL UNEI FEMEI NECUNOSCUTE ARUNCAT DE VALURI PE ŢĂRMUL DE LA WEST WITTERING

Au început să îi tremure mâinile şi, oprindu-se brusc din drumul ei, virase căruciorul încetişor spre vitrină, unde era expusă prima pagină din *Chichester Evening Herald.*

Trupul unei femei a fost descoperit de pescari aproape de mal în dimineaţa zilei de 10 aprilie.

Cadavrul a fost recuperat din ape de echipele de salvamari şi este în stare de descompunere avansată, după cum am putut afla de la investigatori.

Medicul legist a declarat: „Corpul este degradat în proporţie mare. îmi este imposibil să estimez data la care a ajuns în apă. Nu pot afirma că ar fi implicată vreo altă persoană".

Oricine are informaţii despre femeia care are între douăzeci şi patruzeci de ani, o înălţime de un metru şaptezeci şi ochi verzi, este rugat să contacteze poliţia din Chichester.

Harriet se rotise pe călcâie şi se întorsese la Seaview, închizând uşa în spatele ei înainte să izbucnească în plâns. Se împliniseră cele mai rele temeri ale sale: Cecilia era moartă. Pantofii găsiţi la mal, în golful Wittering, în noaptea în care a găsit-o pe Rebecca, erau o dovadă destul de puternică. Dar acest lucru o dovedea dincolo de orice îndoială.

Trupul unei femei? Cum de nu apăruse Charles, pentru a o identifica? Cu siguranţă citea ziarele şi aflase că s-a găsit un cadavru, sau poate a fost anunţat de poliţie. Poate şi-a închipuit că trupul a fost găsit prea departe pentru a putea fi Cecilia. Sau poate nu îi mai păsa. Harriet nu suporta să se gândească la trupul Ceciliei, neidentificat, îngropat într-un mormânt anonim.

De câteva ori îşi făcuse curaj să se ducă la poliţie şi să le spună ce ştia, dar de fiecare dată o oprise gândul că îi va fi luată Rebecca.

Rebecca era fetiţa lui Jacob, responsabilitatea ei. Rebecca era un scandal pe care Charles voia să îl îngroape, iar el s-ar asigura că este trimisă departe, de unde să nu se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă spunea poliţiei că ştie cine este femeia neidentificată, tot nu o putea aduce pe Cecilia înapoi. Avea o datorie faţă de Cecilia, să fie puternică, să o crească şi să o iubească pe Rebecca aşa cum şi-ar fi iubit propriul copil.

- Putem să mergem la Harvey acum, mămico? a zis Rebecca, luând faţa mamei sale între palmele ei şi întorcând-o ca să o privească în ochi, aşa cum făcea întotdeauna când îi căuta atenţia.

Harriet a zâmbit la cuvintele fetei. *Mămico*. îşi amintea de prima dată când îi spusese aşa, dar, la fel ca ziua când Rebecca făcuse primii paşi, în locul sentimentului de duioşie pe care ar fi trebuit să i-l provoace, primele cuvinte ale Rebeccăi - şi primii ei paşi - îi amintiseră de faptul că timpul trecea, iar un gol negru se căsca de la momentul în care Cecilia fugise de la Northcote, îşi lăsase copilul să moară şi îşi luase viaţa în valurile mării nemiloase din ianuarie.

- Da, să mergem, altfel vom întârzia! a zis Harriet, iar Rebecca şi- a încolăcit braţele în jurul ei, în timp ce aceasta înainta încet prin apă, spre mal.

Când au ajuns la Seaview, lăsând apă în urma lor prin toată casa, Harriet i-a zâmbit fetei, apoi a traversat podeaua din piatră către dulap şi a tras sertarul în care se afla cartea

de colorat a Rebeccăi. Sertarul s-a lăsat în faţă, iar jurnalul legat în piele roşie a alunecat din spate, acolo unde îl ascunsese vederii în ziua în care Ted le dăduse cheile de la Seaview. Nu se mai uitase la el din ziua aceea. Nu suporta să îl citească, să se gândească la Cecilia şi la Northcote şi la ceea ce făcuse. Jurnalul şi carnetul de economii erau singurele lucruri pe care le avea ca să îi amintească de viaţa pe care o dusese înainte.

Rebecca era încă un nou-născut când ea îşi vărsase pentru ultima dată amarul în paginile sale, aşezată la masa din bucătăria de la Casa Seaview, în prima zi a noii lor vieţi în Golful Wittering. Harriet a întins încet mâna şi a scos jurnalul, apoi i-a dat Rebeccăi cartea de colorat şi creioanele, la care fetiţa s-a repezit fericită. Când a făcut asta, medalionul de aur al Ceciliei, care fusese la gâtul Rebeccăi, a căzut la podea. L-a ridicat şi a examinat blazonul familiei Northcote, gravat pe suprafaţa sa acum lipsită de luciu.

Harriet a ridicat ochii spre ceas: mai erau zece minute până la ora la care trebuia să ajungă la ferma Seaview, ca să îl înlocuiască pe Ted. Şi-l imagina în clipa aceasta, grăbit, căutându-şi ghetele, pe care Harriet le aşeza întotdeauna cu grijă la intrarea din spate, cu o bucată de pâine prăjită în gură şi unt în barbă, strigând la Harvey să-şi mute maşinuţele *din drum ca să nu calce pe ele* şi să cadă lat la pământ. Deşi schimbase înfăţişarea micii case în stil georgian, transformând haosul care o întâmpinase la sosire în biroul central al fermei şi căminul ordonat şi curat de acum, Ted şi Harvey tot reuşeau să lase în urma lor o dâră de distrugeri.

- Bine, micuţo, să o pornim din loc, a zis ea, punând medalionul şi jurnalul la loc în sertar.

A ajutat-o pe Rebecca să îmbrace puloveraşul şi i-a închis nasturii înainte de a deschide uşa Casei Seaview şi a porni pe cărarea din piatră care înainta pe marginea stâncii, spre casa de la fermă.

Când Harriet a închis uşa în spatele lor, Rebecca a ţâşnit pe lângă ea şi a pornit-o în goană pe poteca pe care o traversaseră de o mie de ori în ultimii cinci ani. Rebecca executa şiretlicul ei obişnuit, mergând prea aproape de margine, încercând să o sperie pe mama ei. Harriet a privit în jos, la fetiţa sărutată de razele soarelui, care i-a zâmbit la rândul ei, încântată de ceea ce făcea. Harriet a întins mâna

şi a prins mânuţa Rebeccăi, pe care o ţinea sus, deasupra capului, invitând-o pe Harriet să o gâdile sub braţe.

-Bună dimineaţa, Matilda, a zis Rebecca, arătând în depărtare, unde câteva găini grase goneau spre ele, traversând curtea în lung.

Rebecca a deschis poarta şi a lăsat-o pe mama ei să intre înainte să evadeze cârdul de găini. Păsările gălăgioase le-au înconjurat, iar Rebecca a început să chicotească.

- Nu este încă ora mesei, a zis ea, în timp ce găinile mergeau pe lângă ele, cerşind de mâncare.

- Oare mai sunt ouă rămase? a zis Rebecca, arătând spre coteţul aflat în celălalt capăt al curţii.

- Probabil că Ted şi Harvey le-au înfulecat pe toate la micul dejun, dar putem încerca, a zis Harriet, ridicând capacul coteţului şi zâmbind de bucuria ce se citea pe chipul Rebeccăi la vederea singurului ou cuibărit printre paie.

Rebecca a luat oul şi a zâmbit fericită spre mama ei, iar Harriet a privit spre ferma în stil georgian, din care tocmai ieşea Ted Roberts.

Aşezată la capătul curţii acoperite cu piatră de calcar, cu o uşă albastră, flancată de doi stâlpi înguşti şi îmbrăcată în flori de glicină, care începeau să îi ascundă forma simetrică, era o casă frumuşică, perfectă, dacă nu ar fi fost semnele grăitoare ale reparaţiilor pe care tot mai trebuia să le facă, în ciuda eforturilor sale; vopsea care se scorojea pe pervazurile ferestrelor şi geamuri care erau cenuşii din cauza prafului. Ted a deschis uşa şi i-a făcut semn cu mâna, cu ochii albaştri mijiţi din cauza luminii soarelui de vară, ea i-a zâmbit şi i-a răspuns la salut.

-Vrei să îi spunem lui Ted despre lecţia de înot? a zis Harriet, destul de tare ca să o audă Ted.

- Nu cumva ştii deja să înoţi, domnişoară Waterhouse? Ai putea să îl înveţi pe mototolul de fiu-meu câte ceva. Harvey, treci încoace! a zis el, lăsând uşa întredeschisă şi apoi înaintând în direcţia lor cu mersul lui legănat.

Ted a ridicat-o pe Rebecca în braţe şi a depus un sărut zgomotos pe obrazul fetiţei, apoi s-au întors şi l-au văzut pe băiatul de şapte ani, cu părul blond şi îmbrăcat în salopetă, care apăruse în pragul uşii.

-Domnişoara Rebecca înoată deja, Harvey, şi e cu doi ani mai mică decât tine!

Când Ted a ridicat-o pe fetiţă în braţe şi a aruncat-o în aer, Harriet a auzit sunetul bine-cunoscut al soneriei de la bicicleta poştaşului, a ridicat privirile şi l-a văzut apropiindu-se de poartă.

- Deschid eu, a strigat Ted, ieşind pe poartă. Trebuie să mă duc pe câmpul din deal şi să repar gardul electric. Ne vedem la ora mesei. Te superi dacă te duci cu camionul până la domnul Tucker împreună cu cei mici, ca să iei furajele?

- Am ceva pentru dumneata în dimineaţa aceasta, doamnă Waterhouse, a zis poştaşul în clipa în care Ted trecea pe lângă el.

Ted şi Harriet s-au privit în ochi după ce el a aruncat un ochi la plicul care îi era înmânat.

Harriet a zâmbit către poştaş şi a luat scrisoarea. Inima a început să îi bată mai tare, iar obrajii i s-au colorat simţind privirea lui Ted aţintită asupra ei. O singură persoană ştia unde se afla - doctorul lui Jacob de la Greenways. îi scrisese cu numai o săptămână înainte, după ce se luptase cu conştiinţa ei.

Ceea ce îi făcuse el Ceciliei era de neiertat, dar fusese în ghearele bolii. Jacob era un bărbat bun, ea îl iubea şi în plus era tatăl Rebeccăi. Fetiţa nu îşi va cunoaşte niciodată mama, dar era copilul lui, Jacob era soţul ei şi avea nevoie de ele. Nu putea să îl abandoneze.

Şi-a coborât privirile spre scrisoare. Timbrul era ştampilat de poşta din Chichester şi când a întors plicul pentru a-l deschide, a aruncat o privire spre Rebecca, urcată pe un balot de fân şi amuzându-se de Harvey, care fugărea găinile în jurul curţii. Văzând fericirea fiicei sale, şi-a dorit să poată opri acest moment pentru totdeauna, de parcă scrisoarea era o bombă gata să explodeze în viaţa lor şi să schimbe totul. în timp ce scotea cu mare grijă scrisoarea dactilografiată din plic, a văzut că îi tremură mâinile.

Spitalul de Psihiatrie Greenways, Chichester
18 iulie 1952

Dragă doamnă Waterhouse,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea din data de 14 iulie în care ne anunţaţi care este noua dumneavoastră adresă.

După cum ştiţi, îl tratăm pe soţul dumneavoastră ca pacient spitalizat în secţia pentru bolnavii de nevroză de război la Greenways din ianuarie 1947. Domnul Waterhouse a fost internat suferind de tulburări nevrotice acute, altfel

spus, nevroză de război, şi la început a trebuit să fie sedat cu carbonat de litiu. Terapia electr o-convulsivă a dat roade, reuşind să trateze mecanic depresia domnului Waterhouse, care după un an a putut părăsi salonul închis, iar în ultimii trei ani şi jumătate a rămas într-un salon deschis. Pentru prima oară, arată semne că ar dori să se reintegreze în societate şi poate ieşi din spital pentru o excursie de o jumătate de zi sau o zi, înainte de a reveni în spaţiul ocrotitor al salonului de spital. în cele din urmă, Jacob a beneficiat de psihoterapie şi mai ales de terapie prin artă.

Mă bucur să vă spun că nu mai reprezintă un risc la adresa propriei persoane sau la adresa altora şi că face progrese. Cred că a venit timpul când i-ar face bine să îşi revadă familia. Speranţa mea este că, beneficiind de ajutorul dumneavoastră, va putea să vină de câteva ori acasă la sfârşit de săptămână înainte de externarea oficială. Menţionaţi în scrisoare că aveţi o fetiţă de cinci ani acasă şi trebuie să ne asigurăm că acceptaţi ca el să locuiască cu dumneavoastră şi că beneficiaţi de susţinerea comunităţii înaintea externării sale finale.

în speranţa reabilitării sale şi a facilitării întoarcerii în sânul familiei, ar fi de folos dacă am avea ocazia să discutăm comportamentul lui faţă de dumneavoastră şi factorii care îi declanşau amintirile experienţelor trăite în Normandia. Va trebui să colaborăm pentru a ne asigura că înţelegeţi cum funcţionează semnalele care declanşează tulburarea numită nevroză de război şi cum să le evitaţi acasă, mai ales pentru că aveţi un copil mic şi poate face zgomote puternice care să îl sperie.

Dacă este posibil, aş vrea să mă întâlnesc cu dumneavoastră joi, săptămâna viitoare, iar pentru că această programare nu ne lasă destul de mult timp, aş aprecia dacă mi-aţi răspunde cât mai repede. Dacă vreţi, puteţi să o aduceţi pe fiica dumneavoastră, ştiu că Jacob abia aşteaptă să o întâlnească şi am putea aranja ca soţul dumneavoastră să o ducă la ferma de aici, de la Greenways, pentru ca întâlnirea să fie cât se poate de relaxată.

Jacob vorbeşte des despre dumneavoastră şi abia aştept să vă cunosc,

Cu sinceritate,

Dr. Philip Hunter

Harriet a oftat, a băgat scrisoarea la loc în plic şi plicul l-a îndesat în buzunar.

- Haideţi, copii, urcaţi în camion. Mergem să luăm furajele.

Când s-a aplecat ca să o ridice pe Rebecca în braţe, a privit dincolo de Golful Wittering spre marea care începea să se agite. Lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă pălise, temperatura scăzuse şi începea să se înnoreze. Când a pornit motorul camionului, mici stropi de ploaie au început să cadă pe geamuri, iar Harriet şi-a dat seama că se apropie furtuna

.28. HARVEY. *Ora 6.00 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey Roberts stătea în uşa micului salon cufundat în linişte în care se afla Cecilia Barton şi o privea pe bătrâna doamnă. Avea ochii închişi, iar capătul patului era ridicat, halatul de spital de o culoare ştearsă îi atârna pe umerii firavi şi părul ei lung şi cărunt îi cădea pe lângă obrajii scofâlciţi. După respiraţia grea, era clar că reuşea cu greu să se mai agaţe de ultimele fărâme de viaţă care îi rămăseseră. Obrajii aveau o paloare cadaverică, iar peste gură îi fusese pusă o mască. în dreptul ei era o asistentă care citea datele de pe monitorul ce piuia lângă ea.

Sergentul Galt rămăsese prea aproape de Harvey la intrarea în încăpere, iar Harvey a trebuit să facă câţiva paşi mici în faţă ca să aibă un pic de spaţiu. Galt s-a apropiat de marginea patului Ceciliei şi şi-a fixat privirile asupra lui Harvey. El a rămas pe loc, nemişcat. Tot nu înţelegea ce aşteptau de la el. Ceea ce voia să afle de la el această femeie aflată pe patul morţii nu era o prioritate pentru el. Avea destule de îndurat şi aşa, destulă suferinţă şi regrete, fără să se mai încarce şi cu ale ei. Regreta venirea lui aici, ar fi trebuit să rămână în Golful Wittering, să o caute pe Jessie. în aer se simţea un miros dezgustător,, un iz de stătut, care îl făcea să ghicească apropierea morţii. îl simţea pe limbă şi îi provoca greaţă.

- Ce căutăm aici? a întrebat. Nu am văzut-o niciodată pe femeia aceasta. Nu mi se pare normal - ar trebui să fie cu ai ei, nu cu noi, nu cu străini.

-Asta încercăm să o ajutăm să facă. Vrea să îşi găsească fiica înainte de a fi prea târziu. După cum vedeţi, nu mai are mult.

Femeia s-a mişcat, dar nu s-a trezit. Sergentul Galt s-a aplecat peste ea şi i-a şoptit în ureche.

- Cecilia, mă auzi?

Când femeia a început să se mişte, Harvey a tresărit. Nu voia să fie aici, nu voia să vorbească cu ea, nu voia să ştie cine este. Ştia doar că reprezenta trecutul, un trecut pe care nu voia să îl readucă la viaţă.

Bătrâna a început să tuşească, o tuse adâncă, înecăcioasă, hodorogită. I se cutremurau umerii, iar flegma din plămâni încerca să îşi croiască drum în sus, spre gură. Încet-încet, s-a uitat la cei din cameră, până ce privirile i s-au oprit asupra lui. Şi-a scos masca şi oxigenul care ieşea din ea a sâsâit ca un şarpe pregătit de luptă.

- Bună, Harvey, a zis ea.
- Ce ar fi să vă aşezaţi aici? a sugerat sergentul Galt, trăgând un scaun lângă pat.

Cuvintele îi erau blânde, dar tonul hotărât.

Harvey a traversat camera cu paşi mici.

- îmi pare rău pentru fiica ta, a zis femeia, tuşind din nou.

Harvey nu a zis nimic, aşteptând un nou acces de tuse incontrolabilă - care însă nu a venit.

- Mulţumesc. Nu înţeleg cum vă pot ajuta, a zis Harvey, dar ştia deja că vorbele sale sunt o minciună.

Ochii ei nu l-au părăsit nici o clipă: ochi pe care îi recunoştea, ochi pe care îi ştia.

- Cred că ai cunoscut-o pe fiica mea, Rebecca.

Femeia vorbea încet şi greu, de parcă fiecare cuvânt îi cerea efortul de a escalada un munte.

- Locuia la Casa Seaview când era copil.
- Da, a zis Harvey. O cunoşteam pe Rebecca, dar era fiica lui Jacob şi a lui Harriet Waterhouse.

Ochii Ceciliei sclipeau plini de lacrimi. Fiecare respiraţie era acum o luptă.

- Este fiica mea. Harriet a furat-o de la mine.

Harvey a clătinat din cap.

- Nu poate fi adevărat - femeia aceea era o sfântă, ea m-a crescut după moartea mamei mele.

S-a uitat la ceas, imaginându-şi-le pe Jessie şi pe copilul ei printre dunele de nisip, îngheţate de frig, singure. Trebuia să se ducă la ele, trebuia să plece. Picioarele lui loveau podeaua sub scaun, nu avea ce căuta aici, trebuia să plece.

- îmi pare rău că tu şi Rebecca nu mai sunteţi împreună. Ai iubit- o foarte mult. V-am văzut împreună în ziua aceea când te-a vizitat la Greenways. în ziua în care au fost ucişi părinţii ei.

Când cuvintele Ceciliei l-au lovit cu toată forţa lor, totul s-a oprit în loc: hotărârea lui de a pleca de lângă ea, gândurile care îi goneau la Jessie şi Elizabeth, la plajă, la frigul de afară, la ceasul care ticăia.

- Ce-ai spus? a zis Harvey, toată atenţia îndreptându-i-se acum spre femeia bătrână.

Ea l-a privit.

- Te-am văzut în ziua aceea cu copilaşul meu.

Instantanee din ziua în care îl vizitase Rebecca îi reveneau acum în minte. Plecau de la Seaview, aşa îi spusese ea, venise să îşi ia rămas-bun. O condusese până la poartă, trecând pe lângă Salonul B, salonul încuiat.

- Ce făceai la Greenways? a zis Harvey încet.

Cecilia a inspirat de câteva ori domol înainte de a continua.

- M-au închis pentru că mi-am înecat copilaşul. A închis ochii şi a făcut o pauză, apoi a urmat. Jacob m-a violat, pe când erau angajaţi la Northcote şi aşa am rămas însărcinată cu Rebecca. Era un scandal de care soţul meu voia să scape. Iar Harriet l-a ajutat să scape de mine.

- Nu, greşeşti. Nu ştiu ce motiv ai ca să faci asta şi îmi pare rău că suferi, dar minţi, Harriet nu ar fi furat copilul altei femei.

în mintea lui Harvey a apărut imaginea lui Harriet în curtea fermei. Femeia care avusese grijă de casa lor cu multă dragoste. îi hrănise pe muncitorii de la fermă, îi îngrijise pe el şi pe Rebecca, se jucase cu el, îi făcuse hăinuţe, îl hrănise şi îl iubise necondiţionat.

S-a ridicat în picioare, iar în cameră a răsunat zgomotos hârşâitul scaunului pe podea.

- Datorită ţie am găsit drumul spre Harriet şi Jacob în noaptea în care au murit.

Harvey s-a oprit. Ea a făcut o pauză ca să îşi recapete răsuflarea.

- Revederea Rebeccăi mi-a dat curajul să evadez. Trecuse multă vreme de la ultima încercare de a-mi lua viaţa şi nu mai eram supravegheată noaptea.

Cecilia a început să tuşească. Harvey s-a aplecat peste ea, aşteptând să continue.

- Am furat o cheie de la o infirmieră începătoare ca să pot ieşi din salon. Ştiam că dacă mă întorc înainte de zori, nici nu vor şti că am fost plecată.

Gândurile îi goneau prin cap lui Harvey.

- Tu ai bătut la uşă în noaptea aceea. Din cauza ta a pornit cearta dintre Harriet şi Jacob.
Cecilia a dat din cap în semn că da.
- Jacob nu ştia că Harriet nu era mama Rebeccăi. Am încercat să- 1 calmez, dar nu puteam face nimic. Voia s-o omoare.
Vocea Ceciliei a început să tremure, iar lacrimile i se scurgeau pe obrajii palizi.
- Nu voiam decât să-mi văd fetiţa.
Harvey simţea că îl doare sufletul. De milă pentru femeia aceasta, pentru Rebecca. Dar mai ales pentru Jessie, pentru durerea pe care această femeie care zăcea acum pe patul morţii în faţa lui i-o provocase fără să vrea fetiţei sale, provocându-i mamei ei atâta suferinţă în urmă cu mulţi ani.
- Cum adică nu puteai face nimic, de ce nu ai fugit să ceri ajutor?
Harvey simţea că i se umplu ochii de lacrimi.
Cecilia îl privea ţintă.
- Am încercat, ştiam că Ferma Seaview este în apropiere, am alergat prin ploaie, peste câmpul de porumb şi am bătut la intrare, dar lumina era stinsă şi nu a răspuns nimeni. Când mă întorceam, am auzit împuşcătura.
Harvey a lăsat capul în jos.
- Aşa că ai fugit şi ai lăsat-o singură pe Rebecca? a zis el încet.
- Nu, am dat fuga înapoi şi când am ajuns la fereastră am văzut- o, a răspuns Cecilia, iar apoi s-a oprit. Era aplecată peste trupul lui Harriet şi ţipa. O vedeam pe fetiţa mea pentru prima dată după treisprezece ani. Iar eu eram cea care îi provocase toată acea durere. Bebeluşul meu, copila mea, pe care ar fi trebuit să o apăr. Cecilia începuse din nou să plângă. îmi spuseseră de atâtea ori că am înecat-o, încât aveam senzaţia că văd o stafie. Era atât de frumoasă!
Roşie s-a aplecat înainte şi a şters lacrimile Ceciliei.
- Apoi am auzit sirenele maşinilor de poliţie şi m-am speriat. Nu ieşisem de la Greenways de treisprezece ani şi eram îngrozită de ceea ce aş putea păţi dacă aş fi prinsă.
Cecilia a început din nou să tuşească, iar pieptul îi gâlgâia şi îi hârâia în timp ce încerca să îşi recapete răsuflarea. Roşie a aplecat-o în faţă şi a mângâiat-o pe spate până ce s-a liniştit, încet-încet.
Ştiu că nu mă pot aştepta să primesc iertarea ei, a zis Cecilia. Vreau doar să îi spui că îmi pare rău

.29. HARRIET. *Iulie 1952*

Harriet Waterhouse şedea în autobuzul care o ducea către Spitalul de Psihiatrie Greenways şi ţinea strâns mâna fiicei sale. Din când în când, Rebecca ridica ochii spre ea şi îi zâmbea larg, cu ochii verzi scânteietori şi părul blond prins sub o bentiţă bej, care îi lăsa liberă faţa cu pielea de porţelan.

Femeia de vârstă mijlocie aşezată lângă ele le zâmbea.

- Ce copil frumos, a comentat ea, uitându-se fix la Rebecca, aşa cum li se întâmpla multor oameni.

Harriet a zâmbit stângace. Ştia ce îşi ziceau oamenii: cum a putut o femeie ştearsă ca ea să dea naştere unei asemenea frumuseţi? La numai cinci ani, Rebecca era copia fidelă a mamei sale, cu ochi verzi pătrunzători, chip în formă de inimă şi buze pline. Se mişca cu aceeaşi graţie şi vorbea cu un zâmbet pe buze, ca şi cum tot ce descoperea o umplea de mirare şi de bucurie. Stând în spatele Rebeccăi care era aşezată dinaintea oglinzii, aranjându-i părul, la fel cum i-l aranjase Ceciliei şi ascultându-i flecăreala de copil fericit, simţea că se întoarce în timp. Prin comparaţie cu ea, Harriet părea lipsită de viaţă; pielea palidă şi searbădă, părul lins, de culoarea şoarecelui, ochii cenuşii şi posaci. Rebecca strălucea, aşa cum strălucise Cecilia, iar Harriet ştia că va trăi toată viaţa în umbra lor.

Şoferul autobuzului a anunţat următoarea oprire, iar Harriet a încercat să îşi astâmpere emoţiile. S-a ridicat, iar Rebecca a urmat- o. Păşind pe trotuar, a ridicat ochii spre clădirea din cărămidă roşie din spatele porţilor din fier forjat, apoi i-a coborât spre Rebecca. Toată fiinţa ei îi spunea să o ia la goană, îi spunea că trecerea pragului de la Greenways împreună cu Rebecca era o greşeală pe care nu o va putea îndrepta niciodată. Dar Jacob era tatăl ei. Ştiuse că timpul lor împreună se va scurge într-o bună zi, că trecutul le va ajunge din urmă şi că va trebui să răspundă la întrebări despre fetiţa ei. Dar tot avusese un şoc când venise clipa aceea, sub forma domnişoarei Clara şi a domnişoarei Ethel, care intraseră pe neaşteptate într-un magazin cu suveniruri din Wittering, la începutul acelei veri.

8 iunie 1952

Dragă jurnalule,

Am ştiut întotdeauna că trecutul ne va prinde din urmă, că nu ne putem ascunde tot restul vieţii Aşa cum se

întâmplă cu toate evenimentele cruciale din viaţă, era cât pe ce să nu se întâmple. Tocmai plătisem pentru îngheţata cumpărată de la Barney's şi ieşeam din magazin, când au intrat domnişoara Clara şi domnişoara Ethel Le-am văzut înainte ca ele să mă vadă pe mine şi am încercat să trec repede pe lângă ele, dar mi-am dat seama că ne-au zărit şi, cu inima bătându-mi mai să îmi spargă timpanele, am auzit vocea domnişoarei Clara care m-a strigat

Am zâmbit politicos, deşi gândurile mi se precipitau prin cap.

- *Ce mai faci, Harriet? au zis ele, privind la Rebecca, a cărei întreagă atenţie era îndreptată spre îngheţata din mână.*

Mi se golise mintea. Dacă voiam să nu ne ştie nimeni, ar fi trebuit să mă mut undeva, mai departe. Dar nu aveam nici bani, şi nici unde pleca. Faptul că domnul Roberts ne primise la ferma Seaview era un mic miracol, în care simţeam mâna Ceciliei. Simţeam prezenţa ei la Seaview. Deşi ştiam că este moartă, mi se părea potrivit să îi cresc copilul în locul pe care îl iubise cel mai mult. Mă simţeam legată de locul acesta, ataşată de el, incapabilă să plec. Dar în clipa aceea în care vedeam cum fetiţa mea era cercetată cu priviri sfredelitoare de domnişoara Clara şi domnişoara Ethel, regretam că în ziua aceea nu fugisem cât mai departe cu mica Rebecca.

- *Ai o fetiţă, ce frumos, a zis domnişoara Clara.*
- *Ce copil drăguţ, a zis domnişoara Ethel.*

Vorbiseră aproape simultan. Fuseseră prezente atunci când am pierdut două dintre sarcini, ba chiar chemaseră doctorul ultima oară şi totul fusese îngrozitor de dureros. îmi arătaseră atâta bunătate, iar eu nu voiam să le mint.

Ted Roberts presupusese întotdeauna că Rebecca este fiica mea şi nici nu îmi trecuse prin cap să îl corectez - ce rost ar fi avut? l-am spus numai că soţul meu fusese dus la spitalul de psihiatrie din zonă după ce suferise o cădere nervoasă şi că eu îmi pierdusem din această cauză postul de cameristă a unei doamne. Povestea mea fusese că venisem în Golful Wittering în căutare de muncă şi coborâsem din autobuz chiar în clipa în care începea furtuna. Dar în timp ce repetam aceeaşi poveste domnişoarelor Clara şi Ethel simţeam că îmi iau foc obrajii.

- *Câţi ani are? au întrebat ele, iar eu am strâns şi mai tare mâna Rebeccăi şi am tras-o lângă mine.*

- Cinci, am răspuns eu, nedorind să zic mai multe.

- Şi unde locuieşti acum?

Domnişoara Clara se dăduse cu prea mult ruj; îmi amintea de soţia din spectacolul cu Punch şijudy[8], pe care tocmai îl văzuserăm pe plajă.

- Am auzit că nu mai eşti la Northcote, dar nu ştiam unde te-ai mutat, a zis domnişoara Ethel.

- Da, a venit un poliţist să te caute, dar nu l-am putut ajuta, a spus domnişoara Clara peste domnişoara Ethel în grabă, ceea ce mă făcea să cred că fuseseră extrem de tulburate de vizita aceea.

- Un poliţist? am rostit eu în şoaptă, încercând să îmi domolesc panica din glas.

- Da, a zis domnişoara Ethel Se pare că un doctor de la Azilul Greenways încerca să dea de tine. Soţul tău se afla în grija lui.

- Da, a zis domnişoara Clara. Ne-a lăsat numărul lui de telefon. Cred că îl am încă acasă, pe poliţa de deasupra căminului

Mi-am imaginat-o pe domnişoara Clara notând numărul şi proptindu-l de oglinda cu frunză de aur pe poliţa pe care o ştersesem de praf în fiecare zi timp de aproape un deceniu. Le vedeam în minte pe domnişoara Clara şi domnişoara Ethel venind acasă după o zi petrecută la plajă, vorbind despre întâlnirea cu mine pe tot drumul spre casă în tren şi hotărând în cele din urmă să îl sune pe poliţist şi să îi spună că mă întâlniseră.

- Se purta foarte suspect, i-ar spune ele. într-un fel care nu îi stă deloc în fire şi avea cu ea o fetiţă. Da, aşa este. în Golful Wittering.

- Şi unde ziceai că locuieşti acum?

Domnişoara Clara şi-a şters o picătură de sudoare de pe frunte, pe care am urmărit-o scurgându-i-se pe dosul palmei.

- La Casa Seaview, în golf, am zis eu, silind cuvintele să-mi iasă din gură.

Nu avea rost să mint Totul se terminase, fuseserăm descoperite, iar dacă încercam să fug, nu făceam decât să provoc suspiciune.

- Mă mir că s-au deranjat să trimită un poliţist, am zis eu, împiedicându-mă în cuvinte. îmi pare rău că v-a deranjat

- A zis că a încercat să dea de tine la Northcote, dar că plecaseşi de acolo în grabă.

Ochii domnişoarei Clara mă sfredeleau, căutând adevărul.
- *O să sun la Greenways şi o să îi anunţ unde sunt Mă bucur că v- am întâlnit, am murmurat eu, zâmbind, apoi am luat mâna Rebeccăi şi am condus-o afară din magazin, în soarele torid de după-amiază.*
- De ce eşti tristă, mămico?

Era dimineaţa călătoriei spre Greenways, iar Harriet o îmbrăca pe Rebecca, pierdută în gândurile care o munceau.
- Eşti o fetiţă foarte drăguţă, a zis Harriet, gândindu-se la firea blândă a Ceciliei, pe care Rebecca o moştenise în mod evident. Nu sunt tristă. Mă gândesc la cât de mare te-ai făcut. Eşti frumoasă ca o floare, scumpa mea, a zis ea, sărutând obrajii trandafirii ai Rebeccăi.

Economisise bani din salariu ca să îi cumpere o hăinuţă neagră, din lână şi pantofi din piele lucioasă special pentru această ocazie, iar în timp ce îi încheia nasturii lucioşi din metal i-a explicat fetiţei unde mergeau.
- Astăzi ne vom întâlni cu tatăl tău, a zis ea, zâmbind cât mai frumos.

Fetiţa se uitase ţintă la Harriet un timp îndelungat înainte de a-i răspunde, precautǎ.
- De ce nu locuieşte cu noi, ca tăticul lui Harvey?
- Pentru că a fost foarte bolnav şi a trebuit să stea în spital.
- A fost rănit?

Ochii verzi ai fetei luceau în timp ce vorbea, dar Harriet îi simţea neliniştea.
- într-un fel. Războiul l-a făcut foarte nefericit. A văzut cum mulţi dintre prietenii lui au suferit şi asta l-a întristat foarte tare.

Harriet a împins câte o agrafă de fiecare parte a codiţei în care strânsese părul Rebeccăi.
- Ca atunci când am fost supărată pentru că Harvey s-a tăiat la mână în sârmă ghimpată? a zis Rebecca, încruntată.
- Exact aşa. Dar acum se simte mai bine şi vrea să vină acasă. Tu ai fi de acord?
- Nu ştiu, a zis Rebecca încet. îmi place să fim numai noi două.
- O să îţi placă şi cu tati. El te iubeşte foarte mult şi i-a fost foarte dor de tine.

Harriet a strâns între palme mâna dreaptă a fetiţei.
- Cum să îi fie dor de mine dacă nu m-a întâlnit niciodată? a zis ea, ridicând priviri întrebătoare spre mama ei.

- Eu te-am iubit înainte de a te întâlni, a zis Harriet înainte de a se putea opri.
- Când creşteam în burtica ta?
Harriet a încuviinţat din cap spre fată.
j Du-te şi pune-ţi pantofii. Doar nu vrem să întârziem.
îl întrebase pe doctorul Hunter de mai multe ori dacă ar fi bine să o aducă pe Rebecca la prima lor întâlnire. Harriet îl văzuse ultima oară pe Jacob în urmă cu cinci ani, când fusese luat cu ambulanţa de la Northcote. în aceeaşi zi, Cecilia îi mărturisise că Jacob o violase şi că Rebecca era copilul lui.
- Sunteţi sigur că este o idee bună să o aduc pe Rebecca? îl întrebase ea pe doctorul Hunter. Nu ar fi mai bine să vin singură?
- Jacob vorbeşte mult despre Rebecca, îi spusese doctorul Hunter. Cred că l-ar bucura să o vadă. în definitiv, acum sunteţi o familie, iar el trebuie să înţeleagă ce îl aşteaptă acasă. Acesta nu este un loc care să sperie un copil. Avem o fermă pe care i-o putem arăta Rebeccăi şi o putem scoate la plimbare pe terenul din jurul clădirii, în timp ce noi discutăm despre viitorul vostru. Lucrul acesta va avea
un impact enorm asupra Rebeccăi şi trebuie să o ajutăm să îşi facă o idee despre ce urmează. Nu veţi putea ascunde boala lui Jacob de ea, aşa că este mai bine dacă se simte încurajată să pună întrebări şi astfel să se simtă inclusă.

Acum, Harriet şi Rebecca au pătruns printr-o portiţă aflată alături de porţile mari. S-au apropiat de o gheretă din lemn în faţa căreia stătea un om care citea ziarul.

- Am o programare la doctorul Hunter, în legătură cu soţul meu, Jacob Waterhouse.

Omul a sunat la recepţie şi apoi a ghidat-o spre clădirea principală.

Terenurile erau atent îngrijite, iar aleea de acces era flancată de pomi fructiferi. Harriet a încercat să nu-l privească în ochi pe nici unul dintre pacienţii care se plimbau pe afară. Rebecca a zâmbit şi a arătat spre grajduri. Când au ajuns în faţa clădirii impozante, Harriet a văzut un indicator cu săgeţi care arătau direcţia spre tipografie, capelă, magazin, brutărie, cizmar - un sat autonom, pe care nici nu aveau nevoie să îl părăsească vreodată, şi-a zis ea. S-au îndreptat spre recepţie.

- Pot să vă ajut? a zis o tânără cu ochelari aşezată în spatele unui panou din sticlă.

-Da, am venit pentru o întâlnire cu domnul doctor Hunter. Mă numesc Harriet Waterhouse.

- Trebuie să ieşiţi, o luaţi la dreapta şi mergeţi tot înainte pe poteca cu prundiş. O să vedeţi un indicator spre Aripa Summersdale. Este imediat după clădirea pentru terapia prin artă.

- Ah, bine, zicea că va veni dumnealui să ne întâmpine. Eu nu am fost niciodată aici, nu ştiu dacă mă descurc.

- Este uşor de găsit. Domnul doctor Hunter a fost reţinut la o şedinţă, vă va primi secretara dumnealui.

- Nu vreau să mai merg, mă strâng pantofii, a zis Rebecca, obişnuită să alerge pe plajă în picioarele goale.

- Nu este departe, scumpo.

- Mi-e foame. Domnul doctor are cumva biscuiţi? a zis Rebecca, oprindu-se şi trăgându-şi dresul în sus.

- Draga mea, nu te smiorcăi, este o zi importantă. Trebuie să fim fericite pentru tati.

Harriet începea să simtă că starea de spirit i se înrăutăţea. Rebecca nu dormise bine, se trezise peste noapte din cauza unui coşmar, iar de dimineaţă nu prea mâncase, pentru că Harvey alerga prin casă şi o făcea să râdă. Drumul cu autobuzul durase mai mult decât anticipase Harriet. Observase că Rebecca aţipise de mai multe ori în autobuz şi încercase să o facă să doarmă un pic, dar zgomotul era prea mare şi fata se trezise tresărind de fiecare dată. începutul nu era bun şi se bazase pe faptul că doctorul Hunter se va afla acolo, pentru a o linişti. începea să o cuprindă o presimţire urâtă.

- Unde mergem? a zis Rebecca. Mă dor foarte tare picioarele, putem să stăm jos?

- Bine.

Harriet s-a oprit şi a privit în jur. Mergeau de aproape zece minute pe poteca acoperită cu prundiş, aşa cum i se spusese să facă şi nu se zărea clădirea pentru terapia prin artă, în schimb păreau că se îndreaptă spre clădirile unei ferme.

Soarele de la începutul zilei se acoperise de nori şi, odată cu el, se întuneca şi starea Rebeccăi, când au pornit din nou la drum. După zece minute păreau să se fi rătăcit. Harriet a simţit o picătură de ploaie în clipa când a văzut

apropiindu-se de ele un bărbat care trăgea după el un cărucior cu rufărie frumos împăturită.

- Puteţi să mă îndrumaţi spre biroul doctorului Hunter, vă rog? a zis ea, încercând să nu pară prea îngrijorată, de dragul Rebeccăi. Se pare că ar trebui să se afle după clădirea pentru artă.

-Nu ştiu sigur unde este biroul doctorului Hunter, dar clădirea pentru artă este în direcţia aceasta, urmaţi-mă.

Omul s-a îndepărtat grăbit, iar Harriet s-a uitat la Rebecca: îşi scosese pantofii şi îşi freca degetele.

Harriet a ridicat-o pe fetiţă în braţe şi a apucat pantofii cu cealaltă mână. A început să meargă cât putea de repede, încercând să ţină pasul cu omul care mergea înaintea ei.

Ploaia începuse de-a binelea şi când în depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, Rebecca a început să plângă.

- Nu este nici o problemă, draga mea. Aproape am ajuns.

Lui Harriet îi era greu să o care pe fetiţă pe şold, aşa că a aşezat-o mai bine, scoţând un icnet. Cum picăturile de ploaie i se scurgeau din păr şi îi intrau în ochi, iar fetiţa se agăţa de ea temătoare, tulburarea pe care o simţise se transforma în furie.

Ştiuse de la început că era o greşeală să o aducă pe Rebecca la Greenways.

-Puteţi să mergeţi mai încet, vă rog? a strigat ea către bărbatul din faţă, grăbindu-se să îl ajungă din urmă.

O asistentă a trecut în grabă pe lângă ele, ţinând de mână o pacientă îmbrăcată într-un halat alb, care părea să se bucure de ploaie; părul ei negru era unsuros şi fără vlagă, iar când a ridicat capul, zâmbind spre cer, i s-au văzut dinţii îngălbeniţi. Când au trecut pe lângă ea, pacienta s-a holbat la Rebecca, oprindu-se din drum pentru a atinge în treacăt părul fetiţei. Rebecca s-a tras înapoi şi a scâncit, agăţându-se mai tare de Harriet.

j Nu-ţi fie teamă, draga mea, nu-ţi face nici un rău.

începuse să plouă mai tare, iar omul a luat-o la fugă, temându-se că se vor uda rufele pe care le avea în grijă.

- Este pe aici, a strigat el, gonind înainte.

Harriet s-a uitat spre el şi spre o clădire flancată de gherete din lemn, cu scări la intrare. Pe tăbliţa de pe uşă scria TERAPIE PRIN ARTĂ. Harriet a lăsat fetiţa jos pe ultima treaptă, a luat-o de mână şi împreună au urcat scările în fugă.

Odată ajunse la ultima treaptă, Rebecca a privit în jur.
- Mami, putem intra? a întrebat Rebecca, tremurând de frig.
Harriet a întins mâna spre clanţa uşii şi a răsucit-o. Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi au intrat. în ciuda faptului că era în toiul după-amiezii, jaluzelele erau trase peste geamuri şi încăperea era cufundată în întuneric. Se simţea un miros igrasios, ca lemnul umed care arde; a văzut un şir de birouri, iar în faţa ei, un şevalet din lemn. A căutat un întrerupător.
A găsit unul şi l-a apăsat. Rebecca se oprise în dreptul şevaletului, luminat acum. Şi se uita ţintă la el. Harriet a trebuit să îşi ducă mâna la gură ca să îşi oprească ţipătul. Era un portret pictat. Aceiaşi ochi verzi, acelaşi păr lung şi blond, acelaşi chip frumos ca al fetiţei de lângă el. Harriet şi-a dat seama imediat că femeia care se uita ţintă la ea era Cecilia Barton.
Apropiindu-se, a văzut iniţialele din colţ: JW. în minte i-au revenit cuvintele doctorului Hunter: „Jacob a beneficiat de psihoterapie şi mai ales de terapie prin artă".
Cu răsuflarea tăiată, s-a repezit la fereastră, ca să o deschidă.
- Ce s-a întâmplat, mămico? a întrebat Rebecca, cu ochii verzi măriţi.
Gândurile goneau prin mintea lui Harriet. De ce picta Jacob portretul Ceciliei? Era încă obsedat de ea, după toţi aceşti ani? Oare spera să formeze o familie cu ea, dacă îi era întipărită în minte atât de puternic?
- Doamnă Waterhouse? Ce faceţi aici? Zona aceasta este interzisă vizitatorilor. Nu ar trebui să vă aflaţi aici, a zis o voce, smulgând-o dintre gândurile ei.
- Domnul doctor Hunter? Soţul meu a pictat acest tablou? a tresărit Harriet, ştiind deja răspunsul. Ce rost are această terapie prin artă? a strigat ea, cu ochii plini de lacrimi. încercaţi să îi torturaţi pe sărmanii oameni?
- Să îi torturăm? a clătinat doctorul Hunter din cap. Doamnă Waterhouse, terapia prin artă s-a dovedit extrem de benefică pentru soţul dumitale. îi ajută pe pacienţi să exprime lucrurile despre care nu pot vorbi şi poate debloca amintiri dureroase, pe care apoi îi putem ajuta să le proceseze.
- Amintiri dureroase? a repetat Harriet. Se învinovăţeşte pentru moartea Ceciliei? De asta o pictează?

- Pentru moartea ei? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este vie.

- Ce? a zis Harriet. Nu înţeleg. Doar s-a înecat. Harriet a făcut un pas înapoi, cu Rebecca strâns agăţată de ea. Ştiu sigur că s-a înecat.

Doctorul Hunter s-a încruntat şi a clătinat din cap.

Nu, a încercat să se înece împreună cu copilul ei nou-născut. Trupul copilului nu a fost găsit nici până în ziua de azi, dar ea a fost salvată. Se află aici, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este internată la Greenways

.**30.** IRIS. *Ora 6.30 după-amiaza, miercuri, 19 noiembrie 2014*

- Eşti sigură că vrei să mai aştepţi, drăguţo? O să te coste ceva.

-Da, acestea sunt ordinele şefului, a zis Iris, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

Trecuse o oră şi jumătate de când Miles o sunase pentru a-i da adresa lui Jane Trellis, moaşa în grija căreia se aflau Jessie şi copilul ei când aceasta se furişase din spital în dimineaţa acelei zile.

Miles îi tot trimisese mesaje în ultima oră, de când ajunsese în faţa casei lui Jane, care era cufundată în întuneric. Era cât se poate de nerăbdător acum; povestea asta nu se poate sfârşi bine, îşi zicea Iris.

Iris a închis ochii o clipă, încercând să se calmeze şi să îşi adune gândurile, dar imaginea lui Jessie păşind în valurile din Golful Wittering cu mica Elizabeth în braţe îi tot apărea în faţa ochilor. Nu se gândise ce îi va spune lui Jane Trellis, chiar dacă ar fi găsit-o acasă. Şi, având în vedere starea în care se afla Miles, Iris îşi dădea seama că nu-l mai putea păcăli. Voia o exclusivitate, iar din ceea ce spunea Mark, spitalul căuta un ţap ispăşitor. Parcă vedea articolul: „Interviu exclusiv cu moaşa care a lăsat-o pe Jessie Roberts să plece din spital!" Iris a inspirat adânc şi şi-a îndreptat atenţia spre documentele pe care le avea în geantă.

A început să citească mai întâi un număr din *Fântâna dorinţelor,* datat decembrie 1947. începea cu un mesaj de Crăciun din partea superintendentului medical, care îi felicita pe toţi pentru succesul revistei şi îi încuraja pe pacienţi să continue să trimită articole la revistă. Urmau câteva pagini cu poezii frumoase şi povestiri scrise de pacienţi, despre experienţa războiului, despre bolile lor mintale, vizitatorii pe care doreau să îi vadă şi care nu

veneau, despre vacanţele petrecute la plajă în copilărie. Ultimele pagini conţineau ştiri despre o serată dansantă care urma să aibă loc în scurtă vreme şi informaţii despre o nouă aripă. Nimic despre Jacob Waterhouse. S-a uitat peste celelalte. Din nou, nimic.

Telefonul i-a vibrat la primirea unui mesaj de la Miles. *Cum merge?*

Iris a blestemat telefonul şi s-a gândit îndelung înainte de a scrie un răspuns. S-a uitat la ceas. *Mai am zece minute şi ajung.*

Miles nu a răspuns, iar Iris a continuat să citească, frunzărind revistele una câte una. Numele lui Jacob nu apărea niciunde. Iris s- a întors la declaraţia doctorului Hunter, ca să se asigure că nu citise greşit.

l-am spus doamnei Waterhouse că Jacob beneficiază de psihoterapie şi mai ales de terapie prin artă şi că şi-a redescoperit talentul pentru desenat şi pictat; a trimis unele dintre lucrările sale chiar şi la revista dedicată pacienţilor noştri, Fântâna dorinţelor.

Iris simţea că i se strânge stomacul de emoţie întorcând cu atenţie fiecare pagină.

- Ei, haide, unde eşti? murmura când ajungea la ultima pagină a fiecărui număr.

Luând ultima revistă din teanc, a dat prima pagină, apoi a doua - şi apoi l-a văzut. Silueta unei femei schiţată dintr-o singură linie care îi trasa profilul, privirea coborâtă, curba nasului, bărbia, umărul, şoldul. Era intitulat simplu „C.B. de J.W.". „C.B. de J.W. - Jacob Waterhouse", a şoptit Iris. S-a uitat încă o dată la paginile dinainte: Jacob era singurul pacient cu iniţialele J.W.

Iris a inspirat scurt şi a întins mâna după lista cu pacienţi aflată alături de ea, pe banchetă.

A cercetat paginile cu privirea, trecând un deget peste şirurile de nume. Apoi, în cele din urmă, a găsit numele: Cecilia Barton. C.B. Iniţialele de pe schiţă şi singura C.B. din toată lista de pacienţi.

- Cecilia Barton, a zis Iris cu voce tare.
- Poftim? a spus şoferul.

-A, nu mă luaţi în seamă, vorbeam singură, a zis Iris, privind încruntată la hârtii.

- Acesta este primul semn de nebunie, a spus şoferul, chicotind satisfăcut.

Iris a scos telefonul şi a căutat numele pe Google adăugând Chichester şi a găsit un link. Un site care conţinea arhivele unui fond naţional.

O fotografie alb-negru a unui cuplu la o petrecere, cel mai probabil. Bărbatul era înalt şi elegant, cu un chip îngust şi se uita la femeia care privea drept spre aparatul de fotografiat, zâmbind. Ea purta o haină grea din blană şi la gât avea un medalion. Textul de sub fotografie spunea: „Charles şi Cecilia Barton, Conacul Northcote, vânătoare organizată în a doua zi de Crăciun, 1944".

Iris a mărit imaginea. Chipul femeii, corpul ei şi postura acestuia îi erau foarte cunoscute. Femeia din fotografie era imaginea fidelă a mamei sale. Iris a simţit cum i se înfioră pielea pe braţe în timp ce derula pagina în jos, căutând alte dovezi. O altă fotografie, de data aceasta color. Un portret al Ceciliei Barton, îmbrăcată în rochie verde de seară. Părul blond îi era prins la spate, iar ochii verzi priveau ţintă în ochii lui Iris. Ochi verzi pătrunzători, exact ca ai Rebeccăi. Iris simţea lacrimi usturătoare în ochi în timp ce încerca să îşi amintească ce scria în documentele pe care le citise în ziua aceea la Arhiva Regională. *Domnul Jacob Waterhouse a fost internat la Greenways suferind de nevroză de război în ianuarie 1947, pe când era angajat la Conacul Northcote ca îngrijitor-şef* A ridicat capul dintre paginile care îi pluteau în faţa ochilor. Adevărul era imposibil de ignorat, şi-a zis Iris. Cecilia Barton şi Jacob Waterhouse avuseseră o aventură pe vremea când el era angajat la Northcote, iar Rebecca era rezultatul acelei aventuri.

Iar asta nu era totul. Din cauza refuzului de a discuta întâmplările acelei nopţi şi a disperării sale de a păstra trecutul bine ferecat, mama ei nu ştia adevărul - şi probabil nu voia să îl afle vreodată.

Iris era atât de absorbită de revistă, încât nici nu a remarcat-o pe tânăra femeie care se apropia până ce aceasta aproape că a ajuns la uşă.

- Cred că s-a întors, drăguţo, a zis şoferul, iar Iris a ridicat privirile şi a văzut o tânără cu un copil care se apropia de casa cu numărul cincisprezece de pe Şoseaua Wilson.

- Dumnezeule! a zis Iris, intrând în acţiune şi aruncând toate hârtiile pe scaunul de lângă ea. Vă supăraţi dacă aşteptaţi aici câteva minute? a zis ea, revenind precipitată în prezent.

- Sigur că nu, a zis şoferul când Iris a deschis portiera maşinii.
Iris a deschis poarta chiar în clipa în care femeia băga cheia în
broască.
- Mă numesc Iris Waterhouse, a zis ea. Sunt sora vitregă a lui Jessie.
Jane Trellis a clătinat din cap.
- îmi pare rău, dar mi s-a spus să nu vorbesc cu nimeni despre ea.
Femeia era în pragul uşii acum, pe care a deschis-o şi a ţinut-o ca
să intre copilul.
- îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar încerc disperată să găsesc informaţii despre locul unde s-ar putea afla Jessie.
- Am spus poliţiei tot ce ştiu. Nu pot vorbi cu dumneavoastră, a zis femeia, ajutând fetiţa să intre în casă.
- Sunt sigură că aţi spus şi îmi dau seama că trebuie să vă fie foarte dificil. Doar că noi, familia, suntem disperaţi de îngrijorare.
- Ar trebui să vorbiţi cu poliţia. Cum aţi făcut rost de numele şi de adresa mea? a zis ea, încruntată.
- Sunt ziaristă, a recunoscut Iris. Am pe cineva la spital, un vechi prieten.
- Pentru numele lui Dumnezeu!
- Dar nu doresc decât să îmi găsesc sora. Te rog, Jane, ştiu că bebeluşul are o infecţie şi că nu mai are timp. Voiam numai să te întreb un singur lucru şi apoi voi pleca. Te rog.
- Nu pot vorbi cu tine, îmi pare rău. O să am probleme. Am spus poliţiei tot ce ştiu.
Jane s-a întors ca să închidă uşa.
- Ştiu, dar ei nu vor să ne spună nimic. Ne ţin în întuneric. A vorbit despre familia ei? Poate despre mama noastră, Rebecca. Nu se văd foarte des, dar Jessie s-a dus să o vadă vineri. Ea a suferit de psihoză după naşterea lui Jessie, a zis ceva despre asta?
începea din nou să plouă. Jane părea sfârşită, ca şi cum nu dormise toată noaptea.
Ochii tinerei femei s-au umplut cu lacrimi, iar chipul îi era palid.
- N-a spus nimic despre mama ei.
- Bine, mulţumesc.
Iris s-a întors ca să plece.

- Dar a menţionat ceva legat de bunica ei.
- Bunica? s-a încruntat Iris.

Jane a încuviinţat din cap.
- Da, a spus că bunica ei a suferit de psihoză când a născut-o pe mama ei, că i-a fost luat copilul şi că a fost băgată într-un azil. Am vorbit puţin despre cât de mult s-au schimbat timpurile şi că acum se încearcă tot posibilul pentru ca mama şi copilul să fie ţinuţi împreună. Nu mi-am dat seama cât de rău se simţea şi nu mi-o voi ierta niciodată că nu i-am acordat mai mult timp. îmi pare rău.
- Nu ai de ce să te simţi vinovată. Mi-ai fost de mare ajutor, îţi mulţumesc, Jane, a zis Iris, încă afectată de ceea ce îi spusese Jane.

Cum să fi ştiut Jessie despre Cecilia? Era imposibil. în timp ce mergea înapoi spre taxi, pe ecranul telefonului a apărut numele lui Miles.
- Spune-mi că ceea ce am aflat nu este adevărat! a urlat el. Jessica Roberts este sora ta vitregă?
- Miles, eu...
- Nu îmi place deloc să fiu minţit. Du-te acasă, Iris. Vino mâine la prima oră. Trebuie să discutăm despre viitorul tău. O să trimit unul dintre ceilalţi reporteri să vorbească cu Jane Trellis.

Miles a închis telefonul, dar, înainte de a-şi putea trage răsuflarea, telefonul a sunat din nou.

Pe ecran a apărut scris „Mama Mob". Iris avea atâtea să-i spună mamei sale, că nici nu ştia de unde să înceapă. Se simţea sleită de puteri. Se părea că îşi pierduse şi locul de muncă, şi soţul, şi casa într-o singură zi.
- Bună, mama, eşti bine?

S-a întors în taxi şi a închis portiera.
- încotro, drăguţo?
- Mamă? Ai primit vreo veste despre Jessie? s-a panicat Iris. Mamă?
- Nu, draga mea, nu chiar. Puţin mai devreme am fost rugată să merg la Spitalul St Dunstan ca să mă întâlnesc cu o femeie în vârstă care pretinde că este mama mea. Este ridicol! Şi jignitor. Probabil este vorba de cineva care a sunat după conferinţa de presă, o farsă, iar eu trebuie să mă ocup de asta, când ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra lui Jessie.

Iris a inspirat adânc.
- O cheamă cumva Cecilia Barton?

A urmat o pauză.
- De unde ştii? Ce, Doamne iartă-mă, se petrece, Iris?!
- Mamă, trebuie să te duci şi să o vezi.
- Iris, Jessie este încă dispărută!
- Jessie ştia despre această femeie, mamă. A vorbit despre ea la spital. Cu moaşa. Cecilia Barton a suferit de psihoză postnatală şi a fost dusă la Azilul Greenways. Jacob a lucrat pentru ea într-un loc numit Casa Northcote. Mamă, arată exact ca tine, a zis Iris blândă. Ştiu că Harriet te-a crescut, dar cred că este posibil ca ea să fi fost mama ta biologică.
Rebecca a rămas tăcută.
- Mamă, trebuie să te duci să o vezi pe Cecilia.
- Nu, Iris! întreaga poveste este ridicolă!
Iris a auzit-o pe mama ei plângând în hohote la celălalt capăt al liniei.
- Mamă, nu este nici o problemă.
- Nu are sens. Harriet nu mi-ar fi făcut aşa ceva niciodată, să mă mintă toată viaţa mea, a zis Rebecca.
- Mamă, Jessie i-a povestit moaşei că bunica ei a fost închisă într- un azil. Că a suferit de psihoză după naşterea ta şi că Harriet te-a luat de la ea. Ştii cumva cum de a aflat Jessie toate astea? Crezi că se poate ca Harriet să se fi confesat cuiva?
A urmat o tăcere îndelungată.
- Nu. Mama mea era o persoană foarte discretă. Singurul loc unde ar fi putut scrie despre asta este jurnalul ei, a zis Rebecca încet.
Iris s-a gândit timp de o clipă. Oare Jessie a găsit jurnalul lui Harriet? Să fi citit acolo totul?
- Unde ar putea fi?
- Nu am nici o idee - doar dacă nu... Mama cobora uneori în adăpostul antiaerian de la Seaview - acolo ne ascundeam de frica tatălui meu. Dar intrarea a fost sigilată. Harvey zicea că nu avem acces acolo, că aparţine altei familii acum şi oricum nu îmi imaginez că ar fi încă acolo. Jessie nu ar fi putut intra acolo fără ajutor, împreună cu copilul.
- Cu toate astea, trebuie să fi găsit jurnalul. Cum altfel să ştie de lucrurile astea?
Iris vorbea repede, cuvintele i se rostogoleau din gură unele peste altele.

- Iris, Jessie mi-a spus ceva când a venit să mă vadă. Că mama mea a trăit în minciună. Mi-a zis că poate nu am cunoscut-o pe mama atât de bine pe cât mi-am închipuit. Că oricine are secrete. Iris, trebuie să te duci la Seaview şi să încerci să intri în adăpostul antiaerian. Eu o să vorbesc cu agentul de legătură.
- Bine, mă duc acum. Mamă, trebuie să mergi la spital. Te rog, promite-mi, a rugat-o Iris. De dragul lui Jessie.
- Bine, Iris, îţi promit, a zis Rebecca înainte de a încheia discuţia.

Iris s-a aplecat înainte.

Mulţumesc că aţi aşteptat. Vă rog să mă duceţi în Golful Wittering. Cât se poate de repede

.Mă trezesc din somn şi lampa împrăştie o lumină caldă în camera mea întunecată. După tăcerea din salon, pare a fi ora vrăjitoarelor. Roşie, Harvey şi poliţistul au dispărut şi eu am rămas singură. Stau ridicată în capul oaselor, pentru că dacă stau întinsă în pat tuşesc până ce nu mai pot respira. Port permanent masca acum şi aud şuieratul oxigenului în urechi, ca şi cum ar fi valurile mării. Mă doare tot corpul; simt că îmi ard picioarele.

Inspir încet, iar plămânii îmi pârâie furioşi ca reacţie la eforturile mele de a rămâne în viaţă. Ştiu că nu am mult timp, dar este greu să mori - nu se petrece simplu, deodată. Nu este vorba de partea fizică, ci de suflet - cine am fost şi cum voi fi ţinută minte. Nu pot pleca fără să îmi iau rămas-bun de la copilul meu. Fără să îi spun că îmi pare rău.

Ne temem că dacă vorbim despre moarte o atragem, sperăm că, dacă nu-i dăm atenţie, nu ne va băga în seamă. Dar, acum, când se află aici, lângă patul meu, nu pot s-o las să mă ia înainte de a-mi descărca sufletul de povara pe care o reprezintă Harriet.

Uşa se deschide şi intră o asistentă împingând aparatul care îi va spune că am temperatură mare, că frisoanele şi tuşea hârâitoare indică faptul că am o infecţie şi că antibioticele pe care mi le dau nu au nici un efect. Este asistenta sprintenă, cu părul negru. începe să îmi lovească pernele parcă în duşmănie, ca să mă sprijine mai bine, apoi îmi scoate masca, îmi bagă un termometru în gură şi îmi înfăşoară pe braţ o manşetă cu arici. în timp ce manşeta mă strânge tot mai tare, asistenta îmi spune că doctorul va face vizita în scurtă vreme şi că s-ar putea să mă trimită jos, să îmi mai facă o radiografie. Este eficientă, organizată, o

profesionistă. Dar unde este Roşie? Aceasta nu poate fi persoana care să-mi stea alături în ultimele clipe. Capul îmi pulsează de durere şi sudoarea se adună sub corpul meu, iar patul este rece sub mine.

Aţipesc un pic, iar când mă trezesc, la capătul patului se află un doctor cu ochi albaştri sub ochelarii negri. Se uită la însemnările de pe fişă şi se consultă cu colegul lui pe un ton scăzut. Inspir şi expir, ascultând hârâitul plămânilor mei.

- Se pare că pneumonia se agravează, în ciuda oxigenului şi a antibioticelor administrate. Singura alternativă ar fi să vă conectăm la un ventilator în unitatea de terapie intensivă, dar nu mi se pare o alegere potrivită în acest caz. Sunteţi într-o stare foarte fragilă şi s-ar putea să nu supravieţuiţi tratamentului

.Timpul se opreşte. Mă simt desensibilizată şi toate gândurile îngheţate. Buzele doctorului se mişcă, dar nu aud ce spune mai departe. De când mă ştiu, m-am temut de viaţă, nu de moarte. Sentimentul perpetuu că viaţa îmi scapă de sub control, că trece pe lângă mine. Dar refuz să mor aşa cum am trăit. Este prea târziu să mai schimb trecutul, dar nu este prea târziu să preiau controlul asupra prezentului.

îmi scot masca de pe faţă şi întreb unde este Roşie.

- Este îngrijitoarea care a vizitat-o pe Cecilia, domnule doctor. Cred că a plecat.

Doctorul mă priveşte în ochi timp de un minut, iar eu îl privesc ţintă. îi cere asistentei să verifice dacă Roşie mai este în spital. îmi zice că va mări doza de medicament şi că trebuie să le spun dacă vreau să cheme pe cineva anume.

Pleacă cu toţii şi eu rămân singură, înecată de temerea că este prea târziu, că nu o voi mai vedea niciodată pe Roşie sau pe fiica mea. întorc capul cu greutate şi privesc afară, pe geam. Văd o femeie îmbrăcată într-un palton albastru care se îndepărtează de spital. O cunosc după mers şi după părul lung şi frumos, este Roşie, iar eu nu pot face nimic ca să o opresc. Vreau să mă dau jos din pat şi să izbesc cu pumnii în geam, să-i strig să se întoarcă. Dar nu pot decât să o privesc cum se îndepărtează.

Deodată, mă aflu înapoi la Greenways. Stau la fereastra cu zăbrele şi o privesc pe Harriet, care se îndepărtează împreună cu fiica mea. Izbesc în geamuri, aşa cum aş vrea să pot face şi acum, iar când Harriet şi fiica mea în vârstă de cinci ani se întorc şi mă privesc, înţeleg pe dată că eu am avut dreptate, iar doctorii au greşit. Au încercat să-mi spună că mi-am înecat copilul, că am dus-o în valuri cu mine şi de acolo nu a mai ieşit.

Dar greşeau, am lăsat-o în peşteră. Iar Harriet a găsit-o. *Fetiţa care o ţinea de mână pe Harriet avea părul meu. Avea ochii mei. Era copila mea.* **32.** HARVEY. *Ora 8.00 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey Roberts stătea în tăcerea dunelor negre şi striga numele fiicei sale în întuneric.

Vocea îi era răguşită, iar picioarele îl frigeau de cât umblase de colo colo prin nisipul îngheţat.

Inima îi era îngreunată de un sentiment care i se furişa în suflet şi pe care îl cunoştea. Acelaşi sentiment pe care îl

avusese în noaptea când murise Liz. De inevitabil lipsit de speranţă. Lupta era pierdută; nu putea face nimic ca să oprească valul care se apropia pentru a-i răpi fiica.

- Jessica!

Vocile poliţiştilor care răsunau prin noapte.

Furia lui faţă de Rebecca începea să piară. Poate avea ceva de-a face cu faptul că o cunoscuse pe Cecilia. Iar acum Rebecca era pe punctul de a o întâlni şi ea.

Harvey petrecuse numai câteva minute cu Cecilia, de ajuns însă pentru a-şi da seama că spunea adevărul.

Tot ce spusese ea avea noimă. Rebecca nu semăna deloc la chip cu Harriet şi nici ca fire nu aveau nimic în comun. Lucrul acesta îl frământase întotdeauna, dar nu îl pusese niciodată în cuvinte.

în plus, cunoştea atâtea detalii, încât povestea ei nu avea cum să fie inventată. Despre faptul că o văzuse pe Rebecca la Greenways, despre noaptea în care părinţii Rebeccăi fuseseră ucişi, despre Harriet.

în adâncul sufletului, bănuia că Rebecca ştiuse întotdeauna că familia ei nu era aşa cum părea. Că noaptea care le distrusese vieţile aşteptase în culise neîncetat. Rebecca fusese întotdeauna pierdută. Pe Harvey îl adusese la limita răbdării: incapacitatea ei de a sta locului, autoflagelarea, fuga permanentă de trecut şi de ea însăşi.

Dar poate că în tot acest timp el fusese cel vinovat, pentru că încercase să o facă să uite, să nu se mai gândească la noaptea aceea. Să o convingă că nu fusese nimeni la uşă. Că cel mai probabil erau zgomotele furtunii. Sigur ţi-ai imaginat. Pretinsese că o iubea, dar întotdeauna fusese o iubire în condiţiile impuse de el.

Chiar şi acum, după cincizeci de ani, noaptea aceea le cârmuia vieţile. Şi mai ales în noaptea aceasta. Cecilia fusese afectată de o psihoză postnatală. La fel şi Rebecca. Oare Jessie suferea de aceeaşi tulburare?

ADN-ul Rebeccăi fusese vinovat şi, cu toate acestea, el nu putuse face faţă situaţiei şi o pedepsise pentru boala ei. îi luase copilul.

Liz îl ajutase să simtă că era uşor să zică „destul". îl convinsese că situaţia de atunci nu era bună nici pentru el, nici pentru Jessie. Că avea dreptul să se pună pe el şi pe Jessie pe primul loc. El era prea obosit şi, de aceea, când Liz s-a arătat dispusă să preia ea frâiele, a lăsat-o. Femeile sunt

cei mai aprigi critici ai femeilor, aşa îi spunea Rebecca tot timpul.
„Nu este corect faţă de Jessie." Auzea şi acum vocea lui Liz şi simţea mâna pe care şi-o pusese peste mâna lui. „Trebuie să stabilim nişte reguli. Rebecca nu poate să îşi facă apariţia aici oricând are chef, iar noi să jucăm după cum ne cântă ea. Nu-i face bine lui Jessie să stea în maşină câte două ore pe zi. Să fie lăsată la creşa spitalului până la ora închiderii. Şi ce se va întâmpla mai târziu, când Rebecca se va simţi din nou rău, iar noi va trebui să dregem oalele sparte?" Aşa că alesese calea cea uşoară, stabilise anumite reguli şi obiceiuri pentru binele lui Jessie.
îi făcuse Rebeccăi viaţa mai grea, iar lui, mai uşoară. Distrusese relaţia dintre Rebecca şi Jessie şi, uite-aşa, istoria se repeta.
Dar de vină fusese frica lui. Frica de psihoza Rebeccăi. De a fi nevoit să se întoarcă la noaptea aceea. De a o privi cum retrăieşte totul din nou şi din nou.
Trecutul revenea în cicluri. Iar acum se reîntorsese în viaţa lor. Era aproape miezul nopţii. Marea agitată. Noaptea îngheţată. Se auzeau strigăte. în nopţi ca aceasta, el şi Rebecca se grăbeau spre ascunzătoarea lor, unde vorbeau la lumina lumânării, se jucau, râdeau. Toată lumea era a lor. într-un loc ferit, unde nu îi găsea nimeni.
Harvey a auzit cum îl strigă cineva şi în aceeaşi clipă şi-a dat seama unde se află Jessie.
Lanterna care avansase încet prin mijlocul dunelor a pornit să se mişte mai repede.
- Harvey!
Un alt strigăt, venind spre el, mai clar de data aceasta, numele lui, lanterna care se mişca în sus şi în jos.
Harvey şi-a dat seama că telefonul din buzunarul lui suna. Era numărul sergentului Galt.
- Domnule Roberts, am primit un telefon de la agentul care se află acasă la Rebecca Waterhouse. Sub casă este un adăpost antiaerian?
- Da, dar intrarea a fost blocată.
- Se poate ajunge înăuntru prin casă?
Vocea sergentului Galt devenise frenetică.
- Era o intrare sub scări, dar a fost astupată.
Dar Harvey ştia chiar în timp ce rostea cuvintele că Jessie găsise o cale de a intra.

- Mai este o intrare prin lanul de porumb, a zis el, în spatele casei, dar şi aceasta este sigilată de ani întregi.
Harvey a pornit să alerge spre scările care urcau până la Seaview.
- Este un lacăt rezistent, probabil a ruginit şi a fost acoperit de vegetaţie. Cum să-l fi găsit Jessie?
- Rebecca Waterhouse a zis că Jessie a găsit un jurnal care a aparţinut lui Harriet Waterhouse şi că singurul loc unde ar fi putut să dea de el este adăpostul acesta. Se poate ca Jessie să fi reuşit să intre în adăpost înainte de a naşte, iar în dimineaţa aceasta să se fi întors aici cu copilul.
Sărind câte două trepte, împiedicându-se de două ori, Harvey a alergat spre câmpul dintre Casa Seaview şi fermă. îl durea pieptul când trăgea în plămâni aerul rece al nopţii şi se forţa să alerge. Ridicând ochii timp de o clipă, Harvey a văzut doi poliţişti care alergau spre Casa Seaview împreună cu proprietarul Fermei Seaview.
- Vor pătrunde pe sub scări, dacă nu puteţi găsi intrarea de aici, a zis unul dintre poliţiştii care îl urmaseră pe Harvey.
Harvey simţea cum îl cuprinde panica. De ce nu se gândise mai devreme la adăpostul antiaerian?
- Am plantat iarbă peste ea, a zis Harvey, grăbindu-se spre locul unde îi spunea memoria că se afla intrarea, ca să nu o găsească nimeni. Unde este?
Simţea că i se învârte capul, căci aerul rece şi tot tumultul ultimelor zile îi secaseră capacitatea de a gândi.
- Aici! a zis un poliţist.
Lanterna acestuia a luminat o placă rotundă din ciment cu cinci spiţe care porneau dintr-un cerc de bandă metalică aflată în centrul său. Harvey s-a aplecat şi a început să învârtă roata ruginită care a scârţâit până ce a reuşit să o ridice cu uşurinţă, dând la iveală treptele grele, din fler, pe care tatăl său le construise în adăpost, la câteva săptămâni după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial.
- Jessie, rezistă! a strigat Harvey şi s-a întors cu spatele, ca să se lase în jos pe trepte.
Sergentul Galt, sosită lângă el, a pus o mână pe umărul lui.
- Harvey, aşteaptă! Nu ştim ce vom găsi acolo - poate că bebeluşul este foarte grav bolnav.
- Ştiu! Tocmai de asta trebuie să ajung la ea cât mai repede, a zis Harvey cu disperare în glas.

Sergentul Galt l-a apucat de braţ.
- Dar trebuie să înţelegi că prioritatea noastră este copilul. Dacă Jessie se află acolo şi refuză să ne dea copilul, va trebui să o silim. Trebuie să colaborăm.
Harvey şi-a tras braţul şi a început să coboare scările din fier forjat pe care le cunoştea atât de bine pe vremea când era copil.
- Se vede o lumină care pâlpâie! Cred că este aici! a zis Harvey către sergentul Galt, cu voce gâtuită.
Galt i-a întins lui Harvey o lanternă.
- Aduceţi două ambulanţe aici, acum! le-a strigat colegilor ei.
Harvey a cercetat tunelul întunecat şi a văzut ceva ce părea o
lumină care licărea pe peretele curbat. O auzea, dar nu o vedea pe Jessie în timp ce se strecura înainte, temându-se de ceea ce urma să găsească. Auzea paşii sergentului Galt coborând scările ruginite, venind după el. De cum a ajuns la capătul scărilor, a auzit sunetul slab al plânsetului fiicei sale.
- O aud pe Jessie, a strigat el în sus. Este acolo, jos.
Harvey a coborât de pe ultima treaptă şi a strigat încetişor.
- Jessie, sunt eu, tati. Vin acum, scumpa mea.
- Tată, spune-le să plece! Te rog, nu vreau să vină aici, îi vor face rău lui Elizabeth. Tată, te rog, nu lăsa pe nimeni să vină aici.
Vocea lui Jessie era slăbită.
- Jessie, mă bucur să îţi aud vocea. Elizabeth e bine?
Nu a primit nici un răspuns. Harvey nu auzea glasul copilului. Când sergentul Galt a ajuns la capătul scărilor, Harvey a strigat către Jessie.
- Numai tu! Nimeni altcineva! a şuierat ea.
- încearcă să te calmezi, Jessie, draga mea. Sunt cu o doamnă poliţistă care m-a ajutat să te găsesc.
- Nu, tată, te rog!
Jessie părea isterică.
Sergentul Galt a făcut un pas înainte şi lumina lanternei sale a căzut pe o siluetă ghemuită într-un colţ al camerei mici şi umede. în clipa în care a văzut-o pe Jessie, Harvey a simţit că i se frânge inima. Chipul ei era palid, iar hainele, murdare. A ridicat mâna la ochi ca să se apere de lumina puternică, iar el a văzut că bebeluşul zăcea moale în braţele

ei. Era aşezată pe ceva ce părea a fi un dulap de cărţi întors cu fundul în sus, iar pe podea, în faţa ei, se aflau o conservă deschisă şi o sticlă de apă. Pe un teanc de cărţi aşezat lângă ea ardea o lumânare. în aer era un miros de mucegai, iar în jur erau aruncate diverse obiecte de mobilier vechi.

- O, Doamne! Jessie! a exclamat el.

Jessie a lipit-o pe Elizabeth de trupul ei.

- Pleacă de lângă noi. Medicamentele pe care i le-au dat i-au făcut rău. Uită-te la ea! Nu las pe nimeni să se apropie de ea!

Ţipetele ei bubuiau lovindu-se de pereţii adăpostului, în timp ce trupul micuţei atârna moale ca o păpuşă de cârpă.

- Jessica, fetiţa se simte foarte rău şi trebuie să o ducem la spital cât se poate de repede.

Vocea sergentului Galt era calmă.

- Nu, fără spitale! Voiau s-o omoare acolo!

Galt i-a făcut un semn lui Harvey şi s-au grăbit înapoi, spre scară.

- Nu merge, a zis ea. Copilul este inconştient. Am nevoie de mai mulţi oameni aici. încearcă să o faci să rămână cât se poate de calmă. Mă tem că va trebui să o încătuşăm. înţelegi? Trebuie să ducem bebeluşul la spital chiar acum.

în clipa aceea au auzit sirenele ambulanţelor.

- Vă ajut s-o prindeţi pe Jessie, a zis Harvey ferm.

Sergentul Galt a făcut o pauză scurtă.

- Bine, dar se va opune din răsputeri. O putem prinde de câte un braţ. Trebuie s-o ţii bine. Spune-i că totul va fi bine şi să aibă încredere în tine. Trebuie s-o facem să dea drumul copilului. Bine, Harvey?

- Tati, unde eşti? a început să plângă Jessie, hohotind de frică şi de disperare. Nu-i lăsa să mi-o ia, tati.

- Gata? i-a întrebat Galt pe cei trei agenţi care apăruseră lângă ea.

- Bine, a zis Harvey.

- Tati, ce faci? Nu-i lăsa să se apropie.

- Draga mea, te rog să-mi dai copilul. Vor fi nevoiţi să te încătuşeze dacă nu mi-o dai. Te rog, Jessie. N-o să-i las să-i facă rău lui Elizabeth.

Jessie a început să se retragă spre colţul adăpostului ca un animal care fusese torturat şi nu avea încredere în nimeni. Harvey a simţit lacrimi fierbinţi curgându-i pe obrajii arşi de vânt şi nu-şi găsea cuvintele.

S-a prăbuşit la podea lângă ea.
- Scumpa mea, te rog, dă-mi-o. Te rog.
- De ce eşti de partea lor? Or s-o omoare, tată, zicea Jessie şi lacrimile îi curgeau pe chipul acoperit de praf.
Harvey s-a uitat la Galt, care i-a făcut un semn din cap, apoi, când Harvey a apucat-o pe Jessie de umărul şi de braţul stâng, sergentul Galt s-a repezit spre partea dreaptă a lui Jessie.
- Apucă copilul, i-a ordonat sergentul Galt poliţistului de lângă ea.
-Nu!
Jessie l-a scuipat pe om când s-a întins spre copil şi l-a lovit frenetic.
Al doilea poliţist şi-a pus braţele în jurul fetiţei şi a tras-o uşurel, în timp ce Jessie lupta cu toate puterile să se elibereze. Harvey l-a văzut pe medicul de pe ambulanţă care a luat-o la goană, iar copilul a dispărut din raza lui vizuală. Totul s-a petrecut în cinci secunde, dar Harvey ştia că acele cinci secunde îi vor rămâne întipărite în minte tot restul vieţii. A continuat să o strângă în braţe în timp ce ea lovea, scuipa şi ţipa după copilul ei.
- Totul e în regulă, Jess, îi repeta Harvey.
- I-ai lăsat să-mi ia copilul!
Jessie s-a eliberat şi Harvey a privit-o neputincios cum s-a ghemuit ca o minge şi a continuat să hohotească într-un colţ al adăpostului. Nu se putea forţa să se apropie de ea, să încerce din nou. Picioarele refuzau să i se mişte, nu mai avea pic de putere.
- Sunt sora ei, a auzit Harvey o voce pe care a recunoscut-o şi apoi a ridicat privirile pentru a o vedea pe Iris care se apropia de el prin tunel.
- Se întâmplă din nou, a zis el încet, îngropându-şi capul între mâini.
Când Iris şi-a îndreptat atenţia spre sora ei şi a mai făcut un pas spre Jessie, s-a auzit vocea paramedicului.
- Jessie, trebuie să-ţi dăm ceva care să te ajute să te calmezi un pic.
- Nu te apropia de mine! l-a scuipat Jessie, ghemuită în colţul camerei.
Iris s-a ridicat.
- Pot să vorbesc cu ea?
- Poate fi dusă la copilul ei? a insistat Harvey.

- Bebeluşul a plecat probabil deja, dar în funcţie de cum se simte, pot fi instalaţi într-un salon pentru mamă şi copil.
Iris se lăsase pe vine, la câţiva paşi de sora ei.
- Jessie, sunt Iris. Pot să vin mai aproape, te rog?
- O să mă închidă. N-o să îmi mai văd niciodată copilul! hohotea Jessie, lipită de perete.
Iris şi-a coborât privirile şi a văzut jurnalul, acoperit cu un strat de praf negru, pe podea, lângă Jessie.
- Jessie. Vor să te ducă în acelaşi spital în care au dus copilul, dar trebuie să-ţi dea ceva ca să te calmezi, ca să poţi merge cu ambulanţa. Eşti de acord? Voi sta eu cu tine. îţi promit.
- Mi-au luat copilul, a zis Jessie, dar deja plânsetele ei se înmuiaseră.
- Toată lumea vrea să vă readucă împreună. Te rog, ai încredere în mine.
Iris nu a putut să îşi oprească lacrimile văzând starea în care era Jessie când i s-a prăbuşit în braţe. A strâns-o cu putere la piept.
Paramedicul s-a apropiat de Jessie şi i-a şoptit ceva la ureche în timp ce îi făceau o injecţie în coapsă, iar apoi i-au pus o pătură peste umeri. încet, Iris a culcat-o pe Jessie în poala ei, aşteptând ca sedativul să îşi facă efectul.
- Uite, Harvey, a zis Iris, arătând spre jurnalul care zăcea pe podeaua prăfuită, în locul unde stătuse Jessie.
Harvey a ridicat de jos carnetul legat în piele roşie şi a văzut imprimate pe copertă cuvintele „Jurnal pentru cinci ani".
- Aşa ne-am dat seama eu şi mama că Jessie se află aici. Numai din jurnalul lui Harriet ar fi putut să afle despre existenţa Ceciliei.
I-au furat copilul, a şoptit Jessie, iar Iris a mângâiat-o pe păr şi a ridicat privirile spre jurnalul din mâinile lui Harvey
.**33.** HARRIET. *Iulie 1952*
- Trebuie să vorbesc cu Cecilia, a zis Harriet privindu-l cu duşmănie pe doctorul Hunter.
- Mă tem că nu se poate.
- De ce nu?
- Este în aripa pacienţilor închişi. Nu are dreptul să primească vizitatori.

- De ce? Doar nu reprezintă un pericol pentru nimeni. Cecilia nu ar face rău nimănui.
- îmi pare rău, doamnă Waterhouse, dar nici nu se pune problema.
- Charles Barton ştie că Cecilia este aici?
- Nu am permisiunea de a discuta tratamentul unui alt pacient cu dumneata, doamnă Waterhouse. Cred că ai venit aici pentru a-l vedea pe soţul dumitale.
Harriet i-a aruncat o privire urâtă. Vocea caldă, liniştitoare, pe care o auzise la telefon, dispăruse.
- Mami, mi-e foame. Burtica mea scoate mârâituri, a zis Rebecca, trăgând-o de mână.
- Cecilia Barton îmi este prietenă şi am lucrat în casa ei. Domnul Barton vrea ca Cecilia să fie închisă aici ca să evite un scandal. Dacă eu nu o ajut, nimeni nu o va face!
- Mami, ce s-a întâmplat? a întrebat Rebecca, mângâind mâna mamei sale.
Harriet s-a aplecat şi a ridicat fetiţa în braţe, punând o barieră între ea şi doctorul Hunter.
- Nu înţeleg ce insinuaţi, doamnă Waterhouse. Doi doctori trebuie să confirme diagnosticul pentru orice pacient, pe baza dovezilor existente şi a comportamentului - nu este destul ca familia, oricât de influentă ar fi, să declare pe cineva nebun.
Harriet nu s-a dat bătută.
- Ştiu cât de greu este să scapi de aici, odată intrat. Ai nevoie de sprijinul familiei, iar ea nu are pe nimeni. Dacă domnul Barton vrea să o ţină aici, aici va rămâne tot restul vieţii.
- îmi pare rău, doamnă Waterhouse, dat tot nu vă pot lăsa să o vedeţi. Nu faceţi parte din familie şi mi-aş pierde slujba dacă ar afla domnul Barton.
- Bine, atunci voi merge la presă. Ştiu cum funcţionează legea. Charles avea nevoie ca Cecilia să fie declarată nebună, ca să se poată recăsători, iar el vrea să o ţină aici. Nu a iubit-o niciodată; era
doar un copil Ce se petrece acum este greşit şi, Dumnezeu mi-e martor, îi voi face dreptate.

-Vă sfătuiesc să fiţi foarte atentă, doamnă Waterhouse, a zis doctorul Hunter. Vă jucaţi cu focul

Harriet s-a uitat la Rebecca, apoi la doctorul Hunter, iar ochii i s- au umplut de lacrimi.

-Copilul ei este în viaţă, domnule doctor. Nu şi-a înecat fetiţa. Nu o puteţi ţine aici pentru un lucru pe care nu l-a făcut.

Pe obrajii lui Harriet curgeau lacrimile, iar doctorul Hunter şi-a întors privirea spre Rebecca.

Când şi-a dat în sfârşit seama ce spunea Harriet, doctorul Hunter a spus:

- Dacă este adevărat ceea ce sugeraţi, că acesta este copilul ei, vor fi consecinţe. Aţi putea ajunge la închisoare pentru răpire, iar copilul v-ar fi luat.

- Lăsaţi-mă să o văd, doctore Hunter, altfel voi expune acest scandal în mod public şi vă voi târî numele în noroi odată cu numele lui Barton!

-Domnule doctor Hunter, aici eraţi! a zis o asistentă, intrând în grabă pe uşă. Sunteţi chemat de urgenţă în salonul de zi.

Doctorul Hunter s-a uitat ţintă la Harriet timp de o clipă, apoi a zis:

- Domnişoară asistentă, du-o pe această doamnă în aripa Burnham şi spune-i recepţionistei că sora Julia trebuie să o lase să intre cinci minute la Cecilia Barton. Du fetiţa la cantină şi ai grijă să primească ceai. Stai cu ea acolo până vin eu.

Drumul până la aripa Burnham a fost cel mai lung drum din viaţa lui Harriet. Sacoul din lână îi era ud leoarcă după ce mersese prin ploaie şi, în vreme ce Rebecca mergea solemnă pe lângă ea, începuse să tremure, în ciuda zilei calde de iulie. Copilul nu mai avea putere nici să se plângă şi tot ce o mai ţinea în picioare era promisiunea unei mese calde.

După câteva clipe au ajuns la o clădire victoriană îmbrăcată într- un strat gros de iederă. Deasupra uşii vopsite în alb, cu o clanţă grea, din bronz lucios, era un indicator care spunea: ARIPA BURNHAM. ACCESUL PERMIS NUMAI ANGAJAŢILOR. Asistenta a apăsat pe o sonerie şi uşa s-a deschis.

înăuntru era linişte, ceea ce contrasta ciudat cu stihiile de afară. Holul şi coridorul erau acoperite cu un covor moale, de un roşu strălucitor, iar partea inferioară a pereţilor era tapetată cu hârtie care imita lemnul.

în spatele panoului de sticlă pe care scria „Informaţii" era o mică centrală telefonică. înăuntru, imediat în dreapta,

în spatele unui ghişeu, stătea o tânără cu aspect îngrijit, îmbrăcată într-o cămaşă albă, apretată şi cu o bentiţă roşie pe cap. Părul lung şi negru îi încadra frumos chipul.

- Poţi să o suni pe sora Julia în aripa Abbey şi să îi spui că Cecilia Barton are un vizitator? Şi că are voie să stea numai cinci minute, nu mai mult.

- Cecilia Barton este în aripa încuiată. Nu ar trebui să primească vizitatori la ora aceasta târzie, tulbură întreaga aripă înainte de ora cinei.

- Sora Julia. O vizitatoare pentru Cecilia Barton. La ordinul domnului doctor Hunter. Numai cinci minute.

- Vino, i-a zis asistenta Rebeccăi.

Când fetiţa a plecat, Harriet a simţit că îi piere toată puterea.

-Mergeţi până la capătul acestui culoar, a lătrat femeia către Harriet. O luaţi la stânga. Apoi prima la dreapta şi veţi vedea nişte scări. Urcaţi la etajul doi şi mergeţi până la jumătatea coridorului din stânga.

Pasajul cel lung era acoperit cu un linoleum gros, alb, care lucea ca o castană şi avea un miros care îi provoca lui Harriet o senzaţie de greaţă şi de claustrofobie, un amestec de înălbitor şi de foc stins. Nu erau ferestre, ci numai o serie de uşi închise pe care scria „Intrarea interzisă".

Urcând scările, Harriet îşi simţea picioarele grele, ca şi cum abia acum îşi dăduse seama unde se ducea şi ce însemnătate avea drumul acesta. Trebuia să îi spună Ceciliei ce făcuse. Să îi spună despre minciuna în care trăia de cinci ani, în timp ce ea era închisă la Greenways. Nu ştia cum va reacţiona Cecilia. Tot ce ştia era că trebuia să o vadă şi să îi spună adevărul.

în cele din urmă, a ajuns la o uşă grea, din fier, vopsită în alb, cu o fereastră mică, acoperită cu bare. în dreapta era o altă sonerie din bronz, pe care a apăsat. Era o tăcere stranie, iar când a privit pe geam, a văzut o infirmieră îmbrăcată în alb care se apropia de ea.

-Da?

-Am venit să o văd pe Cecilia Barton. M-a trimis doctorul Hunter.

-Nu este deloc un moment bun. Tocmai a avut un accident, iar prezenţa unui străin îi va tulbura şi mai mult pe ceilalţi pacienţi. Doamna Barton nu a mai văzut pe

nimeni de câteva luni. Nu cred că este o idee bună să fie surprinsă cu o vizită.

- Doctorul Hunter a spus clar să fiu lăsată să intru. Nu stau decât cinci minute şi apoi plec. Vă rog să deschideţi uşa, a zis Harriet, aruncându-i o privire urâtă prin deschizătură.

- Prea bine. Dacă aşa a zis domnul doctor.

Femeia s-a dat încet într-o parte şi Harriet a pătruns în salon. Apoi s-a oprit, căci inima îi bătea atât de tare, încât avea o senzaţie de greaţă. A privit de jur împrejurul camerei, căutând-o din ochi pe Cecilia, dar fără să o identifice. încăperea era friguroasă şi trăgea curentul, iar Harriet a remarcat că peste fiecare pat era întinsă o pătură subţire. Harriet şi-a strâns mai tare sacoul în jurul trupului şi a privit spre sora Julia.

-Urmaţi-mă, a zis infirmiera, pornind să traverseze salonul. Este cel mai nefericit moment posibil, a spus ea şi a întors capul o clipă. Se apropie ora de baie şi este nevoie de tot personalul. Nu putem să îi lăsăm singuri nici o clipă. Ultima dată când am făcut greşeala aceasta o pacientă s-a înecat. Profită de cea mai mică neatenţie.

- îngrozitor!

Harriet a privit în jur, atentă la tot ce vedea. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar simţea nefericirea care îşi făcuse casă în pereţii verzi ai camerei; părea că radiază de pe fiecare suprafaţă, din fiecare suflet amărât întins pe pat sau prăbuşit în vreun fotoliu. Harriet era uimită de tăcerea care domina. Nu se auzeau ţipete de nebuni şi nici un semn de boală mintală; în schimb, pacienţi apatici, pierduţi în tristeţea lor. în aer persista un miros de ouă stricate, accentuându-i lui Harriet senzaţia de greaţă.

- Ce miroase aşa? a întrebat Harriet cu glas tare.

- Paraldehida, a răspuns sora Julia. A trebuit să îi facem o injecţie Ceciliei, ca să o calmăm. Chiar nu înţeleg ce rost are să o vedeţi acum.

-Ai văzut-o pe soţia mea când aţi intrat? a strigat o voce de bărbat spre Harriet.

-Poftim? a făcut Harriet, oprindu-se pentru o clipă, în timp ce sora Julia înainta ca o vijelie de-a lungul salonului lung.

-Pe soţia şi pe copiii mei, tocmai ce au plecat, mi-au adus tot felul de bunătăţi. Sunt un bărbat norocos. I-aţi văzut? Poate când aţi urcat scările?

Omul vorbea precipitat, tot întrerupându-se, părea să aibă vreo cincizeci de ani, părul îi era cărunt şi purta o pijama maronie. Avea căldură în voce şi o sclipire în ochi.

- Ce frumos, a zis Harriet. îmi pare rău, nu i-am văzut.

S-a grăbit să o ajungă din urmă pe sora Julia, care ajunsese la capătul încăperii şi se oprise în faţa uşii ce dădea în următoarea.

- Nu pare că am fost singurul vizitator din după-amiaza aceasta. Omul acela zicea că au fost la el soţia şi copiii lui.

Harriet începea să respire greu după efortul pe care îl făcuse ca să o ajungă din urmă.

- V-a spus şi că suntem în anul 1936, aşa cum crede el? Sau că soţia lui a murit în urmă cu peste zece ani şi că nu se mai ştie nimic despre copiii lui, pentru că nu vine nimeni să îl viziteze?

Sora Julia a oftat din rărunchi şi a ridicat cheile de la curea spre lacătul uşii.

- Urmează să intraţi într-un salon de maximă siguranţă, pentru pacienţii izolaţi, care suferă de cele mai severe tulburări. Numai cadrele medicale superioare au cheia şi la uşă va aştepta o colegă asistentă medicală în timp ce veţi vorbi cu Cecilia. Eu mă voi afla chiar lângă dumneavoastră.

- Nu înţeleg de ce se află închisă aici Cecilia, a zis Harriet, încercând să îşi mascheze neliniştea.

- Staţi departe de ea, nu o atingeţi şi nu faceţi mişcări bruşte. Cinci minute, apoi plecăm. M-am făcut bine înţeleasă?

Harriet a încuviinţat din cap. Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi a simţit un val de căldură care i se dezlănţuise prin corp şi urca spre faţă, ca şi cum ar fi fost un animal captiv într-o pădure în flăcări, ştiind ce soartă îl aşteaptă.

Părea că pe acolo trecuse un uragan. Mesele şi scaunele fuseseră răsturnate, iar pe podea erau împrăştiate cărţi rupte şi sticlă spartă.

- Cecilia a avut o criză. Vocile interioare au copleşit-o. A fost nevoie de trei oameni ca să o ţinem.

Infirmiera vorbea fără emoţie în glas, bună cunoscătoare a agoniei şi a chinului interior al celor aflaţi în grija ei.

- Unde este?

Infirmiera i-a arătat o siluetă aflată într-un scaun cu spătar înalt. Harriet a simţit că i se taie răsuflarea. I-a recunoscut imediat forma trupului. Părul lung şi blond, umerii înguşti. S-a apropiat încet, până ce a ajuns în faţa prietenei sale. Harriet a icnit la vederea imaginii din faţa ei. Cecilia era de nerecunoscut. Pierduse sclipirea din ochii verzi, coama bogată de păr blond, pielea sărutată de razele soarelui, surâsul permanent de pe buzele trandafirii. în locul ei, o stafie. Palidă, slăbită, cu părul moale, pielea translucidă. Părea că se uită fix la ea, dar când Harriet s-a mişcat, ochii Ceciliei nu au părut să o urmărească. Era prăbuşită în scaun, iar urechea i se sprijinea de umăr. Din gură îi scăpa o dâră de salivă.

în virtutea obişnuinţei, după anii în care avusese grijă de toate nevoile Ceciliei, Harriet a sărit înainte, să o şteargă.

- îndepărtaţi-vă de ea! Ce credeţi că faceţi? Credeam că m-am făcut înţeleasă.
- Ce, Doamne iartă-mă, i-aţi făcut? De ce zace aşa?
- V-am spus, i s-a făcut o injecţie de calmare. în plus, a făcut dimineaţă tratamentul, întotdeauna sunt somnoroşi câteva zile după tratament, a adăugat infirmiera.
- Ce tratament?
- Terapie electro-convulsivă, a zis infirmiera lipsită de orice emoţie. Şi, înainte să începeţi să protestaţi, vreau să vă spun că, în ciuda opiniei generale, pacienţii stau la coadă ca să le fie administrată, pentru că le tratează depresia în mod mecanic. Boala Ceciliei este mult mai neplăcută decât tratamentul. Există pericolul pierderii grave sau permanente a memoriei, dar, din păcate, în cazul Ceciliei nu pare să se fi întâmplat aşa.
- Cum adică din păcate? Neavând voie să o atingă pe Cecilia, Harriet s-a dat în spate. Ce ar trebui să uite?
- Să uite de copilul ei, a zis infirmiera, clătinând din cap. L-a înecat, dar refuză să recunoască. Am descoperit că pacienţii nu au nici o şansă de a se înzdrăveni atâta vreme cât refuză să accepte motivul care i-a adus în starea aceasta. Cecilia îşi face singură viaţa grea.
- Dacă ar coopera, ar trata-o mai bine, a rostit pacienta cu un glas piţigăiat.
- Cecilia ne dă de furcă, se luptă cu angajaţii, scuipă şi muşcă. Trebuie să găsim moduri de a controla pacienţii recalcitranţi, pentru binele tuturor celor din salon.

- Aşadar, o supuneţi la asta pentru că se opune? Nu are ce căuta aici!
- Nu prea îmi place tonul dumneavoastră. Cecilia era în stare psihotică atunci când a fost adusă aici şi aşa a rămas până în ziua de azi. Aude voci. Reprezintă un pericol la adresa ei şi a celorlalţi pacienţi şi aproape săptămânal încearcă să îşi ia viaţa.
- Bineînţeles că încearcă, este prizonieră în iad. Ea nu ar face rău nimănui. Trebuie să o scot de aici. Cecilia, ascultă-mă. Rebecca este în viaţă, trebuie să te faci bine. Locuim la Seaview. Trebuie să vii şi să ne cauţi.
Deodată, Cecilia a ridicat privirile spre Harriet şi s-a repezit înainte, şi-a încleştat mâinile în jurul gâtului ei. Harriet nu mai putea să respire.
- Cecilia! Dă-i drumul, Cecilia!
Infirmiera s-a aplecat şi a început să tragă de coatele Ceciliei. Dar erau înţepenite.
- Infirmieră!
O fată tânără a intrat şi s-a repezit spre ele, pregătind o seringă, cu mâinile tremurându-i de panică.
în timp ce lui Harriet începea să i se întunece vederea, Cecilia strângea tot mai tare, iar ochii verzi îi deveniseră pătrunzători.
- Erai prietena mea, i-a şuierat ea. Mi-ai furat fetiţa.
Pe măsură ce injecţia îşi făcea efectul, Cecilia a eliberat-o din strânsoare şi s-a prăbuşit în faţă, iar lacrimile care îi curgeau pe faţă picurau pe obrajii lui Harriet
- Ajută-mă, te rog, i-a şoptit Cecilia, în timp ce Harriet strângea în braţe trupul zdrobit al prietenei sale şi plângea

.**34.** REBECCA. *Ora 9.00 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

- Jessie este în viaţă, mamă. Tocmai ce au luat-o cu ambulanţa împreună cu Harvey şi o duc la Spitalul St Dunstan.
Vocea lui Iris abia se auzea din cauza vântului care bătea pe plajă.
- O, slavă Domnului! Şi copilul? a întrebat Rebecca, abia putând să îşi stăpânească emoţiile care ameninţau să o copleşească.

- N-am văzut copilul. Pe Elizabeth au luat-o înainte, cu o altă ambulanţă. Este în viaţă, dar Harvey spune că nu arată bine.
- Nu ştii nimic altceva? Ai văzut copilul? Unde erau?
Rebecca şi-a îngropat capul între mâini şi a început să plângă. Jessie şi Elizabeth erau în viaţă.
- Erau în adăpostul antiaerian. Se pare că bebeluşul era inconştient. Jessie este într-o stare deplorabilă. A trebuit să fie sedată. Tu unde eşti, mamă? a întrebat Iris.
- Am ajuns la spital. Mă duceam să o văd pe Cecilia, dar mai bine aştept să sosească ambulanţa cu copilul. Poate pot face ceva să îi ajut.
- Bine, a zis Iris. Dar am schimbat câteva vorbe cu Harvey şi am aflat că Cecilia nu mai are mult de trăit, mamă.
- Harvey ştie de existenţa ei?
- Da, cei de la poliţie l-au dus la spital să o vadă. El zice că spune adevărul, a continuat Iris.
Ameţită, Rebecca a dat capul pe spate şi a inspirat de câteva ori.
- Oricum, Harvey nu va vrea să mă apropii de bebeluş.
- Sunt sigură că bebeluşul este pe mâini bune. Prietenul meu, Mark, lucrează la Urgenţe şi Accidente. Ştiu că este de gardă în acest moment, va avea el grijă de bebeluş, a zis Iris. Să nu ajungi la Cecilia prea târziu, mamă. Sunt şi eu pe drum. Ne vedem la spital.
Rebecca auzea neliniştea din vocea lui Iris.
- Bine, draga mea. Ne vedem în curând.
Rebecca a coborât din maşină şi a încercat să se adune. S-a uitat la ceas. Ora 9 seara. Trecuseră treisprezece ore de când i se administrase copilului ultima doză de antibiotic. Trupul ei micuţ începea probabil să cedeze. Şi-o imagina aflată acum în ambulanţă, cu o mască peste gură. Primele minute după sosirea la spital vor fi cruciale.
Rebecca s-a străduit să se concentreze, dar gândul la Cecilia Barton, aflată în clădirea din spatele ei, o apăsa ameninţător.
Incapabilă să stea locului, a pornit spre intrarea în secţia Urgenţe şi Accidente, străduindu-se să audă sirena ambulanţei, care să anunţe că Jessie se afla în apropiere.
Rebecca a ridicat privirea spre

ferestrele spitalului, închipuindu-şi-o pe Cecilia Barton întinsă undeva într-un pat, aşteptând-o cu toate secretele ei pe care Rebecca nu voia să le afle. Harriet era mama ei. O iubea; iubirea aceea fusese singurul lucru bun din copilăria ei. Gândul că era construit pe o minciună era prea dureros să poată fi suportat.

Rebecca s-a simţit cuprinsă de o senzaţie stranie, o teamă pe care nu o mai cunoscuse de cincizeci de ani. Ridicând privirea, lumina slabă din salonul de deasupra ei a creat din umbre silueta unei femei. I se părea că femeia se uita în jos spre ea, lovea în geam, dar strigătele îi erau amuţite de distanţa dintre ele. Apoi a clipit, iar silueta a dispărut.

Ştia că trebuie să se ducă la Cecilia, dar nu-i venea să părăsească locul în care Elizabeth urma să ajungă în scurtă vreme. A intrat şi s- a apropiat de biroul recepţiei.

- Bună seara, îmi puteţi spune în ce salon se află Cecilia Barton?

- Sunteţi o rudă? a zis femeia.

Rebecca a privit-o ţintă, apoi a încuviinţat încet din cap.

Rebecca a privit înspre coridorul cel lung. Amintirea vizitei pe care o făcuse împreună cu mama ei la Greenways când avea cinci ani începea să o tulbure, iar în urechi auzea bubuitul inimii sale. îşi amintea de tânăra cu ochelari din spatele panoului de sticlă. Auzea în urechi cuvintele pe care i le spusese mamei sale, în timp ce Rebecca era agăţată de mâna lui Harriet. „Trebuie să ieşiţi, o luaţi la dreapta şi mergeţi tot înainte pe poteca cu prundiş. O să vedeţi un indicator spre aripa Summersdale. Este imediat după clădirea pentru terapie prin artă."

Rebecca şi-o imagina pe iubita ei mamă stând alături de ea, aşa cum făcuse în ziua aceea când au parcurs un drum lung cu autobuzul de la Wittering la Chichester. Simţea şi acum senzaţia pe care i-o dădea noua ei hăinuţă din lână, prea strânsă în jurul taliei, bentiţa bej din păr, rigiditatea pantofilor noi, din piele. Vedea tulburarea întipărită pe chipul mamei sale. „Astăzi ne vom întâlni cu tatăl tău... Vrea să vină acasă. Ai fi de acord?" Mama ei zâmbise într-un fel pe care Rebecca nu îl mai văzuse niciodată. Ochii nu i s- au luminat şi nu au sclipit aşa cum făceau acasă, la Seaview.

„Nu ştiu. îmi place să fim numai noi două."

A început să-şi croiască drum spre salonul Ceciliei. întunericul nopţii începea să piară, alungat de lumina lunii.

începuse să plouă, iar ele se rătăciseră. Au alergat prin ploaia cu tunete, au urcat scările şi au intrat într-o cameră cu miros stătut. Mama ei a pipăit peretele în căutarea unui întrerupător şi l-a apăsat.

Pictura se afla pe un şevalet. Femeia cu ochii verzi o privea fix.

„A încercat să se înece pe ea şi pe copilul ei nou-născut. Trupul copilului nu a fost găsit nici până în ziua de azi, dar ea a fost salvată. Se află aici, doamnă Waterhouse. Cecilia Barton este internată la Greenways."

- Mă scuzaţi, a zis vocea unei tinere. Nu vă supăraţi, dar am auzit că întrebaţi de Cecilia Barton. Sunteţi Rebecca?

Rebecca a privit-o, dar era prea pierdută în gândurile ei ca să-i răspundă.

- Mă numesc Roşie. Lucrez la azilul unde trăieşte Cecilia. Vă duceţi să o vedeţi?

- Nu ştiu, a spus Rebecca. Nu ştiu dacă pot.

- Nu vrea decât să vă întâlnească. Ar însemna totul pentru ea dacă v-aţi duce. îmi pare rău că trebuie să o spun, dar nu mai are mult de trăit. Aţi putea veni acum?

Rebecca a privit-o ţintă pe femeie, apoi a întors capul spre intrarea secţiei Urgenţe şi Accidente: încă nu se vedea ambulanţa.

A băgat mâna în buzunar şi a scos medalionul din aur pe care i-l arătase lui Jessie în urmă cu numai câteva zile şi pe care mama ei îl ţinea în mână în noaptea în care a murit.

- Cred că medalionul acesta s-ar putea să fie al Ceciliei, a zis Rebecca încet.

Medalionul a strălucit în lumina lunii când Roşie şi-a coborât privirile spre el şi a zâmbit.

Ce ar fi să mergem şi să aflăm

?**35.** HARVEY. *Ora 930 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Harvey l-a văzut pe tatăl copilului lui Jessie alergând pe coridor spre el şi a încercat să se stăpânească.

- Harvey! a zis Adam, repezindu-se spre el şi aruncându-şi braţele în jurul lui.

Bărbatul s-a silit să îi răspundă la îmbrăţişare.

- îmi pare rău că a trebuit să te confrunţi singur cu situaţia aceasta. M-am întors cât am putut de repede, nu au reuşit să-mi găsească un zbor mai devreme.
Adam părea sănătos şi bronzat, iar lui Harvey îi venea să îi tragă un pumn.
- Nu ar fi trebuit să pleci când data naşterii era atât de apropiată, Adam, a zis Harvey cât putea de calm. Eşti tată de-acum.
- Ştiu, dar nu mi-a trecut prin cap că va naşte cu aproape o lună mai devreme. îmi pare foarte rău.
Spre stupoarea lui Harvey, Adam a început să plângă.
- Am făcut o greşeală, ştiu. O iubesc foarte mult, Harvey. Simţeam că înnebunesc în avion. Nu vreau să moară copilaşul.
Harvey a simţit că umerii i se lasă în jos. Nu-l văzuse niciodată pe Adam exteriorizându-şi emoţiile şi nu ştia cum să reacţioneze.
- Acum eşti aici, iar Jessie pare că se simte bine.
- Dar copilul? a întrebat Adam.
- încă nu ştim, este într-o stare proastă, a zis sergentul Galt, privind spre Harvey.
Adam a dat din cap, cu ochii roşii de plâns.
- Unde este Jessie acum? a întrebat-o pe poliţistă.
- A fost internată şi este sedată. S-a liniştit. îl chem pe colegul meu, să vă conducă la ea.
- Dar copilul unde este? a întrebat Harvey.
- La Urgenţe şi Accidente.
- Eu mă duc la Elizabeth, Adam. Tu du-te la Jessie şi îţi dau de ştire de cum aflu ceva.
- Mulţumesc, Harvey, a zis Adam, mulţumesc pentru tot.
Un poliţist a plecat după Adam când Harvey a pornit în mare grabă spre secţia Urgenţe şi Accidente împreună cu sergentul Galt.
- N-am intrat încă acolo, dar ar fi mai bine să aşteptaţi în camera pentru aparţinători şi să vă aduc eu veşti, a zis Galt când au trecut prin zona de aşteptare, aglomerată.
- Nu, vreau să fiu lângă nepoata mea, a zis Harvey.
- Ar putea fi greu de suportat. Vor fi mulţi oameni acolo, în jurul
ei.
- Nu-mi pasă. Are nevoie de mine. Rebecca ştie că Jessie este în siguranţă? a zis Harvey.

- Da, am contactat-o şi i-am spus despre Cecilia. Cred că este la spital acum, urcă în salon, să o vadă.
Harvey a dat din cap. Auzise agitaţia care venea dinspre capătul încăperii înainte de a ajunge la rezerva în care era îngrijită nepoata sa. Un bărbat înalt, blond, îmbrăcat în jeanşi şi cămaşă cu mânecile sumecate până la coate se adresa unei echipe. Sergentul Galt s- a prezentat.
- Acesta este bunicul copilului, domnul Roberts. Este vreo problemă dacă stăm aici?
- Nu, dar ar trebui să vă daţi mai în spate, a zis doctorul, care apoi s-a întors şi a vorbit echipei sale. Bun, fetiţă născută ieri, scoasă din spital de mamă. Mama este psihotică; este în grija poliţiei acum. Căile aeriene ale copilului sunt libere, este în stare de tahipnee - frecvenţa respiratorie este la 80. Nu am reuşit să îi luăm tensiunea, dar are un puls brahial slab, încet, de 68. Nu răspunde la stimuli şi temperatura i-a scăzut la 35,7. Nu am reuşit să inserăm o linie venoasă şi de aceea are una interosoasă, în tibia dreaptă; i-am dat 100 ml de soluţie salină.
Doctorii au început să vorbească unul peste altul, iar Harvey, tot privindu-i, simţea valul de panică ce se ridica din rândurile micului grup.
- Nu aud zgomote respiratorii în plămânul stâng. Se aud în schimb şuierături şi raluri crepitante. Nu pare să intre aer pe partea dreaptă.
- Nu pot stabili presiunea arterială. Este în colaps periferic, timpul de reumplere capilară este peste trei secunde.
- Sensibilitate redusă la nivelul pupilelor, nu răspunde la stimuli.
Harvey s-a apropiat un pas şi a văzut cum cineva înfige un ac mic
în mâna lui Elizabeth.
- Pediatrul este pe drum, Polly? a întrebat doctorul pe o tânără în halat medical.
- Nu, Mark, voiam să aştept ca să văd în ce stare este copilul.
Femeia a înţeles după privirea de pe chipul lui Mark că a comis o
eroare de judecată.
- Ajunge în zece minute, a zis un doctor internist în halat. îl chem acum.

- Cheamă-l. Spune-i că avem un copil în stare foarte gravă. Nu ştiu dacă avem zece minute la dispoziţie.
Harvey a văzut panica din ochii doctorului care evalua opţiunile pe care le avea.
- Ar fi trebuit să-l cheme deja, a mormăit pentru sine.
Harvey a continuat să privească neajutorat, apoi a întors capul spre sergentul Galt când şi-a dat seama ce se întâmpla.
- Aţi zis că Rebecca este în clădire?
Sergentul Galt s-a încruntat. Harvey îşi petrecuse întreaga zi ţinând-o pe Rebecca la distanţă.
- Este doctor pediatru. Nu ar fi bine să o chemăm aici? a zis Harvey.
Sergentul Galt a făcut un pas înainte şi a pus o mână pe umărul doctorului.
- Bunica bebeluşului este specialistă în pediatrie. Ar trebui să se afle în clădire în acest moment, să o caut?
Mark a aruncat o privire spre Harvey.
- Rebecca Waterhouse? a întrebat Mark. O cunosc pe fiica ei. Da, ar fi foarte bine. O puteţi chema aici chiar acum?
Sergentul Galt a încuviinţat din cap şi a pornit în goană pe coridor. Harvey a rămas pe loc, neajutorat, dându-şi seama că după ce o ţinuse pe Rebecca la distanţă toată ziua, acum se ruga să poată salva viaţa nepoatei lor.
Dacă nu ar fi fost el, Rebecca s-ar afla deja aici, unde îi era locul, alături de el, încercând să salveze viaţa lui Elizabeth. Nu din cauza nopţii în care muriseră părinţii ei şi nici din cauza psihozei postnatale sau a carierei sale se îndepărtaseră Rebecca şi Jessie una de cealaltă. Din cauza lui. Nu numai că nu le putea ajuta, ci de fapt el era adevărata problemă - întotdeauna fusese vina lui.
- Pot să ajut?
Harvey ştia că era vocea Rebeccăi înainte de a ridica privirile şi de a o vedea. Stătea în picioare, gâfâind, lângă targa pe care zăcea Elizabeth, după ce venise într-un suflet de unde era.
- Cu siguranţă, a zis doctorul, întinzând mâna. Mark Hathaway, medic la Urgenţe şi Accidente. Medicul nostru pediatru este la distanţă de zece minute şi nu avem timp de pierdut. Ştiu că sunteţi rude şi nu este cea mai bună soluţie, dar nu avem de ales.

- în regulă.
Rebecca şi-a scos paltonul şi l-a aruncat pe un scaun.
- Preiau eu conducerea?
- Vă rog.
Harvey a rămas pe loc şi a privit-o pe Rebecca lucrând. Părul blond îi cădea în jurul feţei, iar ochii verzi o ţintuiau pe mica Elizabeth. O iubise mult când erau copii. Singurul lui scop fusese să facă totul pentru a o ţine aproape de el, unde o putea proteja - acolo unde fuseseră odată fericiţi, la Seaview. Dar în toţi acei ani se luptase cu ceea ce era Rebecca, o pedepsise pentru că dorise din tot sufletul să îşi întindă aripile, să facă ceva important în viaţă, ceva ce mama ei nu reuşise să facă. Iar acum, în această clipă, Rebecca venise într-un suflet să salveze viaţa lui Elizabeth. Era cea pe care se bazau toţi în acest moment.
- Bine. Aţi reuşit să îi puneţi perfuzii? a continuat Rebecca.
Harvey a mai înaintat un pas şi a rămas la picioarele patului fără
să spună nimic, privind la echipa care lucra pentru salvarea micuţei Elizabeth, al cărei trup era complet nemişcat, cu o mască de oxigen peste chipul mititel. Polly, doctoriţa rezidentă, a privit spre Rebecca.
- Are o perfuzie interosoasă în tibia dreaptă prin care i-au fost administraţi 100 de mililitri de soluţie salină, dar nu am acces venos.
Rebecca s-a aplecat şi a privit-o pe Polly încercând să îi pună bebeluşului o branulă lângă cotul mititel. Harvey vedea că Polly era tot mai agitată. Se uita când la trupul lipsit de viaţă al fetiţei, când la Rebecca. în timp ce toţi ceilalţi doctori se agitau în jur, Rebecca o privea pe Elizabeth cu atenţie, ca şi cum încerca să descifreze un puzzle.
- Mark, spune-mi, te rog, ce faci. Ia-o de la început - cum este calea aeriană?
- Pare liberă, a zis el apăsând stetoscopul pe pieptul copilei. Se aud raluri crepitante în partea stângă a pieptului şi şuierături în tot câmpul pulmonar.
- Putem să îi punem o sondă digitală, dacă nu reuşim să vedem saturaţia? a zis Rebecca, privind spre monitorul de lângă patul în care zăcea Elizabeth.

- Sonda nu citeşte saturaţia periferic, a adăugat Polly, privind spre Rebecca. încerc să îi iau o probă de sânge. Nu îi prind vena. Este în colaps, a zis medicul rezident.
- în acest caz, fă o incizie femurală, a sfătuit-o Rebecca. Mă îngrijorează pieptul ei - mişcarea nu este simetrică. îmi dai stetoscopul, te rog?
A întins mâna după stetoscopul de la gâtul lui Polly.
- Linişte, vă rog!
Harvey a privit-o pe Rebecca în timp ce asculta pieptul copilei.
- Respiră, dar are tahipnee - se chinuie. Pe partea dreaptă a pieptului nu aud nici o mişcare. Iar pe partea stângă nu pătrunde aerul. Are pneumotorax, are nevoie de drenaj.
- Dar nu sunt semne de traumă, a observat Mark.
- Uită-te bine la peretele toracic - nu se mişcă, a zis Rebecca. Nu doar trauma poate cauza un pneumotorax, este un nou-născut cu pneumonie - iar pieptul nu i se mişcă. Plămânul stâng are nevoie de drenaj. O fac eu. Aduceţi-mi mănuşi şi un tub de dren. Acum!
- Ritmul cardiac a scăzut dramatic, i-a atenţionat Mark. Trebuie să începem compresiile toracice.
- Trebuie să o intubăm, a spus Rebecca. Unde este anestezistul pediatric?
- Vine, a asigurat-o Mark.
- Ţine calea aeriană deschisă.
Rebecca a început să insereze tubul subţire pe gâtul bebeluşului.
- Avem nevoie de radiografie!
Monitorul a scos un sunet lung, ascuţit.
- O pierdem, a zis Mark.
- începe compresiile toracice, l-a sfătuit Rebecca, îndepărtându-se de copil după ce a introdus tubul de dren.
Harvey a rămas în picioare, privind cum Mark începe compresiile, iar Polly s-a repezit spre Rebecca cu echipamentul pe care îl ceruse. Rebecca a scos repede un ac din pachet şi l-a plasat pe pielea copilului.
- Redu presiunea compresiilor, i-a spus ea lui Mark. Conectează-o la EKG, ca să-i pot vedea ritmul cardiac.
Peste întreaga încăpere s-a lăsat tăcerea. Harvey şi-a ţinut răsuflarea şi prin marea de oameni vedea concentrarea Rebeccăi: hotărârea feroce pe care i-o văzuse de atâtea ori

în copilărie. Pe monitor a pâlpâit ceva şi s-a auzit un sunet strident.

- Are ritm sinusal, are puls, i-a revenit culoarea, a zis Mark.

Harvey şi-a dat seama că aşteptase ca Elizabeth să îşi recapete respiraţia ca să poată respira şi el. A văzut că pieptul reîncepe să urce şi să coboare.

- Trebuie să o mutăm la terapie intensivă, a continuat Rebecca. Rămâne intubată. Mai sunt proceduri de făcut. Spune-i doctorului pediatru că ne întâlnim la terapie intensivă şi i-o predau acolo.

Mark a încuviinţat din cap.

- Mulţumesc că aţi intervenit, a zis el, întorcându-se spre Rebecca, cu o senzaţie de uşurare întipărită pe chip. Mă bucur să vă întâlnesc în sfârşit, am auzit multe despre dumneavoastră.

- Tu trebuie să fii Mark. Iris mi-a zis că vei fi aici. îţi mulţumesc că m-ai chemat.

Au făcut câţiva paşi.

- Nu cred că Iris m-ar fi iertat dacă nu i-aş fi salvat nepoata. Oricum, nu a fost ideea mea să vă căutăm, îmi este ruşine că trebuie să o spun, a zis Mark, privind spre Harvey. Acesta s-a uitat la Rebecca, cu chipul palid de uşurare.

- îţi mulţumesc că ai venit, a şoptit el.

- Nu ai pentru ce, a zis Rebecca. Hai să mergem.

Când a trecut pe lângă Harvey, Rebecca l-a apucat scurt de mână

.- Va fi bine de acum, l-a asigurat ea încet

36. HARRIET. *Iulie 1952*

Harriet Waterhouse a coborât din autobuzul care oprea dimineaţa în capătul aleii Seaview şi a pornit cât de repede o ducea trupul ei obosit spre curtea Fermei Seaview. înainte de a ajunge, uşa s-a deschis şi în prag a apărut Ted Roberts, cu chipul lui palid bătut de vânt, trupul înalt ofilit parcă şi barba ţepoasă încă nerasă.

- Unde ai fost, scumpo?

Cuvintele lui erau calde, dar părea tensionat, îşi muşca buza, iar sub ochi avea cercuri negre.

- îmi pare rău, Ted, s-a întâmplat ceva? Rebecca a fost supărată pentru că nu m-am întors acasă azi-noapte?

- Nici pe jumătate cât de supărat am fost eu, a zis Ted, silindu-se să zâmbească.

- Unde este?

Harriet a trecut în grabă pe lângă el şi a intrat în bucătărie. Fusese plecată numai douăzeci şi patru de ore, dar bucătăria reflecta cât de multe se schimbaseră în acest timp. încăperea era plină de oale şi tigăi folosite, chiuveta dădea pe afară de farfurii, iar peste tot zăceau jucării şi bucăţi de noroi amestecat cu paie.

- Este bine. Se joacă împreună în camera lui Harvey. Ar fi trebuit să plec în zori - azi trebuie să reparăm gardul la marginea stâncii. Ce s-a întâmplat? Ai spus că te întorci cel mai târziu la ora ceaiului.

- Am avut o treabă de rezolvat şi a luat mai mult decât mă aşteptam.

Harriet s-a întors cu faţa spre el, iar nările i s-au umplut de mirosul de whisky care venea dinspre el.

- Ce treabă? Am fost îngrijorat.

- Nu-ţi pot spune, Ted. Mă doare că spun asta, dar nu pot. Va trebui să ai încredere în mine. Du-te la muncă şi îţi aduc eu prânzul la amiază.

- Am dreptul să ştiu, atât timp cât locuieşti şi munceşti la Seaview. Sam Connors mi-a spus că te-a văzut intrând în secţia de poliţie.

- Te rog, Ted, să nu mai vorbim despre asta. Nu am dormit mai deloc. Nu vreau decât să-mi văd fetiţa şi să fac ordine aici.

S-a întors şi a strigat-o pe fiica ei, lăsându-l pe Ted cu mâinile în şolduri, uitându-se după ea.

Harriet a traversat casa, strigând-o pe Rebecca, dar nu s-a auzit nici un răspuns. A început să urce scările două câte două. O cuprindea teama. Unde era Rebecca? Trebuia să-şi vadă copila, s-o ţină strâns la piept. Ca să-i dea putere.

- Rebecca! Ieşi din ascunzătoare acum!

în liniştea apăsătoare a auzit într-un final sunetul slab de chicote şi i-a găsit pe copii, amândoi un morman de bucle blonde, ascunşi în spatele unei draperii. A deschis braţele ca să o îmbrăţişeze pe fiica ei şi fetiţa frumoasă i s-a aruncat în braţe. Harriet i-a inhalat mirosul - un iz de primăvară.

- Draga mea, mi-a fost dor de tine, a zis ea, cu vocea înecată de plâns. V-aţi jucat afară în dimineaţa acesta?

Rebecca a ridicat spre ea ochii care i s-au umplut de lacrimi.

- Am hrănit mielul a cărui mămică a murit azi-noapte. A rămas fără mămică, aşa că trebuie să îi dăm lapte cu biberonul.
- Of, scumpa mea, nu plânge. Sunt sigură că totul va fi bine.

Harriet a strâns mâinile fiicei sale.

- Dar cine îl mai bagă seara în pat şi îi citeşte o poveste?

Harriet a luat obrajii fetei între palmele ei.

- *Tu* vei face asta, draga mea. Unde este? în hambar? l-a întrebat pe Harvey, care a încuviinţat cu o mişcare a capului. Noi toţi îi vom ţine de frig, îl vom hrăni şi îl vom face fericit.
- Dar va şti întotdeauna că nu suntem mămica lui. îi va fi mereu dor de ea.

Rebecca a scos un hohot de plâns. Harriet vedea că fetiţa este epuizată. Dacă Ted fusese ocupat azi-noapte, căutând vulpea care ataca oile pe câmp, atunci probabil copiii se culcaseră singuri abia spre miezul nopţii, când picaseră rupţi de oboseală.

- Ce ziceţi, vreţi să vă jucaţi la Casa Seaview? Şi poate să dormiţi un pic la amiază? Eu pot găti prânzul pentru muncitori acolo. Nu am avut vreme nici să mă schimb, nici să mă spăl în dimineaţa asta.

Trebuia să se întoarcă la căsuţa ei, să se simtă pe teritoriul ei, să poată gândi. Putea face curat la fermă mai târziu. Copiii au dat din cap şi, după ce Harriet a luat brânza şi pâinea din cămară, şi-au croit drum prin lanul de porumb şi de-a lungul potecii de pe coastă spre căsuţă.

în timp ce copiii alergau veseli înaintea ei, Harriet simţea că i se face rău. Abia îşi mai ţinea ochii deschişi, iar priveliştea îi amintea de noaptea în care o găsise pe Rebecca. S-a uitat spre golf şi s-a văzut pe sine, în urmă cu cinci ani, pe plaja aflată dedesubt, învăluită de vântul care urla în jur. Simţea şi acum ploaia care îi biciuia obrajii, disperarea de a o găsi pe Rebecca, auzea sunetul firav al plânsetului de bebeluş.

S-a oprit şi a privit în jos, la marginea stâncii zimţate, unde citise în ziar că fusese adus de ape trupul acelei femei. Femeia care nu era Cecilia.

Cecilia trăia. încă i se părea că visează. O aduseseră apele în Golful Wittering şi fusese descoperită de un străin

care se ducea acasă de la cârciumă. Un străin care i-o dusese lui Charles, care îşi dăduse acordul să fie închisă până ce va decide el să fie eliberată. Cecilia zăcuse în valurile îngheţate de la mal în golful spre care privea Harriet, între viaţă şi moarte, la mai puţin de o milă depărtare de locul unde ea şi Ted îi dădeau copilului whisky lângă foc, luptându-se să îi salveze viaţa.

Suferinţa cauzată de nedreptatea făcută Ceciliei a împuns-o în pântec, s-a aplecat în faţă şi a vomitat puţinul pe care îl avea în stomac. încercând să îşi revină, a inspirat de câteva ori aerul sărat. A auzit zgomotul pietrişului călcat de picioarele Rebeccăi, care fugea spre ea.

- Ce s-a întâmplat, mămico?

- Nu este nimic, draga mea, mă doare puţin burtica. Hai să mergem acasă.

Simţea nevoia să pună pe hârtie întâmplările din noaptea trecută, ca să şi le scoată din minte.

- Ţine-mă de mână, mămico, a zis Rebecca şi împreună au mers către adăpostul şi liniştea căsuţei.

După ce i-a dus la culcare pe Rebecca şi pe Harvey, Harriet s-a apropiat de măsuţa de toaletă, a scos jurnalul din sertar şi a început să îşi extragă din minte noaptea de nesomn pe care o trăise.

Sâmbătă, 26 iulie 1952

Dragă jurnalule,

Am descoperit în urmă cu două zile, în timpul vizitei la Greenways, unde m-am dus să îl văd pe Jacob, că Cecilia nu s-a înecat, aşa cum îmi băgasem singură în cap că s-a întâmplat - dimpotrivă, este în viaţă. Este închisă în secţia de maximă securitate de la Greenways, pentru că are tendinţe sinucigaşe, cauzate de gândul că şi-a înecat fetiţa.

Nu pot trăi ştiind că am contribuit la iadul care s-a abătut pe capul ei, pentru că am găsit copilul şi l-am crescut, crezând că aşa ar fi vrut Cecilia - cu convingerile ei şi pasiunea ei pentru viaţă, care m-au ajutat să văd lumea cu alţi ochi.

Aşa că ieri, înarmată cu aceste noi informaţii, am mers la poliţie ca să le spun că fetiţa Ceciliei este în viaţă. Că am găsit-o şi am crescut-o, crezând că Cecilia a murit

Mi-am părăsit copilul, pe care îl iubesc mai mult decât aş fi crezut că este posibil să iubeşti pe cineva, şi m-am dus să mă predau. Ştiind că foarte probabil Rebecca îmi va fi

luată şi va fi dată înapoi Ceciliei. Că nu îmi voi mai vedea niciodată copilul

în autobuz, pe drumul lung şi dureros către secţia de poliţie din Chichester, am analizat din nou în minte faptele. încercând să înţeleg dacă mă convinsesem că Cecilia era moartă pentru că aşa era mai bine pentru mine. Pentru că îmi doream cu disperare un copil

Dar de când am descoperit adevărul nu am avut pace nici o clipă şi nu am mai dormit. Ştiu că dacă aş fi avut chiar şi cea mai mică suspiciune, dacă aş fi avut orice indiciu, aş fi făcut fără întârziere ceea ce am făcut ieri.

Cum să fi ajuns la altă concluzie? Pantofii Ceciliei zăceau la marginea apei în noaptea în care am găsit-o pe mica Rebecca îngheţată şi pe jumătate moartă„ Pe mare era furtună, iar temperatura scăzuse sub pragul îngheţului. în plus, după câteva luni, mi-au ajuns la urechi bârfele din sat, cum că domnul Charles de la Northcote se recăsătorise, iar în ziar am citit că se descoperise trupul unei femei adus de apă pe plajă. Greşisem trăgând această concluzie?

îmi reproşez că nu am încercat mai mult să aflu ce s-a întâmplat, dar mi-ar fi fost aproape imposibil Charles a ascuns existenţa bebeluşului, întrucât Cecilia a fugit împreună cu copilul pe când avea numai cinci zile. Iar eu l-am ajutat să ţină secretul în aceşti cinci ani, de teamă că Rebecca îmi va fi luată şi va fi trimisă în străinătate, spre adopţie. Dar Cecilia fusese nevoită să plătească un preţ scump.

Rebecca este copilul lui Jacob şi deci este responsabilitatea mea. O iubesc aşa cum aş iubi un copil din trupul şi sângele meu, aşa cum îmi iubesc stăpâna. Eram sigură că Cecilia a murit. Dar de iertat, nu mi-o voi ierta niciodată.

Când am ajuns la secţie, picioarele mi se îngreunaseră atât de mult, încât a trebuit să mă silesc să trec de uşa de la intrare şi să cer să vorbesc cu detectivul care se ocupă de cazurile de persoane dispărute, încăperea a început să se învârtă cu mine în timp ce stăteam pe scaun şi aşteptam, iar mâinile îmi tremurau într-un asemenea hal, că a trebuit să le ascund în buzunarele sacoului.

în cele din urmă, în sala de aşteptare a apărut un bărbat cu mustaţă neagră, groasă şi un chip prelung.

- Doamna Waterhouse? Sunt detectivul-inspector Gibbs. Vă rog să veniţi cu mine.

L-am recunoscut imediat; era bărbatul care mă interogase la Northcote, în ziua în care dispăruse Cecilia. Pe atunci ştiuse că ascundeam ceva şi mi se păruse furios. Am lăsat capul în jos şi am încercat să ignor luminile puternice şi zgomotele care mă asaltau - ţârâitul telefoanelor, ţăcănitul maşinilor de scris. I-am urmărit cu privirea pantofii din piele neagră, lucioasă, care loveau podeaua în faţa mea, abia reuşind să pun un picior în faţa celuilalt, să nu mă întorc cu spatele şi să o iau la goană. Ştiam că de îndată ce îi voi spune acestui bărbat adevărul, va trimite pe cineva la Seaview să mi-o ia pe scumpa mea Rebecca.

Am intrat într-o încăpere fără ferestre şi mi-a zis să iau loc. Aşa am făcut, punându-mi geanta în poală şi încercând să îmi stăpânesc picioarele, care îmi tremurau de teamă sub masă.

- Aşadar, aveţi informaţii despre o persoană dispărută, după câte înţeleg?

Vorbea încet, într-un mod care mă descuraja, aplecat pe spate în scaun şi aprinzându-şi o ţigară. A aruncat pachetul de ţigări Woodbine pe masă şi a împins în spate scaunul ale cărui picioare au scos un scrâşnet zgomotos, care m-a făcut să tresar. Dintr-un motiv sau altul, nu mi se părea o persoană de încredere. Nu voiam să îi mărturisesc acestui om adâncimile suferinţei mele. Dar nu voiam să le mai mărturisesc nimănui. Nu voiam decât să mă întorc şi să plec, ştiind că fiecare bătaie a inimii mele în încăperea aceea putea fi ultima în calitate de mamă.

Mi-am imaginat-o pe Cecilia stând lângă mine, ţinându-mă de mână şi i-am spus povestea. Că suspectasem că Cecilia se dusese la Seaview, deoarece acolo îşi petrecea vacanţele în copilărie. I-am spus că i-am găsit pantofii la marginea apei şi că am găsit copilul. I-am spus că Rebecca aproape murise şi că proprietarul Fermei Seaview îi salvase viaţa. Că ne dăduse o locuinţă şi că am locuit acolo în ultimii cinci ani, crescând-o pe Rebecca.

Mi-a luat declaraţia şi a durat aproape două ore să o bată la maşina de scris, iar când s-a sfârşit totul şi adevărul ieşise la suprafaţă, mă aşteptam să am un sentiment de libertate, să simt o oarecare uşurare. Dar mă simţeam mai

rău decât mă simţisem vreodată în toată viaţa mea. Tristeţe până în străfundurile sufletului meu, provocată de amintirile pe care le aveam cu fetiţa mea, ziua în care s-a născut, clipa când am găsit-o în golf, toţi anii petrecuţi împreună la Seaview, fericirea pe care mi-a adus-o. Pielea ei, chipul şi mângâierea ei - ea este viaţa mea şi fără ea eu nu exist.

Detectivul Gibbs a mai tras o ultimă dată din ţigară şi m-a privit lung, apoi s-a ridicat şi mi-a zis să îl urmez. Aşa am făcut, străbătând un coridor lung şi un şir de scări, până la celule, unde a descuiat o uşă şi mi-a spus că mă vor acuza de răpire şi că voi rămâne în custodia lor până ce cazul meu va fi audiat de un judecător.

Am intrat în celulă şi uşa s-a trântit în urma mea. Pe un pat făcut din stinghii din fier se afla o saltea subţire, iar în colţ se vedea o găleată. Mirosea a vomă şi a urină. M-am aşezat pe marginea patului, cu genunchii la piept şi am rămas cu ochii aţintiţi asupra uşii grele în care era tăiată o fantă prin care se introducea mâncarea. M-am gândit la Rebecca aflată la fermă, la maşina de poliţie care urma să oprească în curte. Din ea, aveau să coboare doi bărbaţi care aveau s-o smulgă din mâinile lui Harvey. Nu ştiam unde aveau s-o ducă. Nici nu mă puteam gândi cât de speriată va fi. Nu aveam de ales, mi-am zis în gând. Nu aveam de ales.

M-am gândit la Cecilia. La viaţa ei, o viaţă în spatele gratiilor. Nu poate evada din închisoarea fizică şi mentală pe care este silită să o îndure în fiecare zi. M-am gândit la Ted şi la bunătatea lui faţă de noi. La zâmbetul lui drag, la râsul lui, la paharul de whisky pe care obişnuia să îl bea în faţa şemineului, în timp ce le spunea poveşti copiilor. M-am gândit la Harvey, la faptul că nu va înţelege unde a dispărut mica lui prietenă. Mi l-am imaginat pe Jacob în sala de artă de la Greenways, pictând frumuseţea naturală a Ceciliei. Am văzut în minte pictura care m-a adus aici. în zori am început să plâng până ce am adormit, în sfârşit.

Când s-a auzit cheia întorcându-se în broască, nu ştiam ce oră este, dar mi se părea că e încă noapte. Nu mi s-a dat nici mâncare, nici apă. Mă durea tot corpul şi tremuram după ce dormisem pe salteaua subţire. Nu ştiam cu certitudine decât două lucruri când m-am ridicat în capul oaselor şi m-am scuturat de somn: că urma să merg la închisoare şi că Rebecca îmi va fi luată.

Când s-a deschis uşa, a apărut o siluetă, iar când am ridicat privirile, am zărit un bărbat pe care nu îl mai văzusem de aproape cinci ani: Charles Barton.

A întrebat dacă poate să intre şi s-a aşezat pe pat, cerând să mi se aducă fără întârziere o cană de ceai şi o pătură. Nu a spus nimic, ci doar mi-a zâmbit, până când detectivul-inspector Gibbs s-a întors cu ele, i le-a întins şi apoi a ieşit. Nu mă puteam mişca, atât de înfricoşată eram, aşa că Charles Barton m-a învelit cu pătura şi a pus ceaiul lângă mine, pe podea. Apoi a început să vorbească, încet, de parcă ţinea o predică la biserică. Vocea lui avea o ascuţime aparte, ca şi cum îmi prezenta dovezile în instanţă. îi sorbeam înfăţişarea - costumul proaspăt călcat, pantofii lucioşi. Habar nu aveam nici cât era ceasul, nici măcar dacă dormeam şi aveam un coşmar.

- Avem o mică problemă, Harriet. Am avut un adevărat şoc când am primit un telefon de la detectivul Gibbs de aici, ca să îmi spună că, după atâţia ani în care am crezut că s-a înecat, copilul Ceciliei este în viaţă. Ştiu că nu este al meu şi că Cecilia a rămas borţoasă după ce l-a vrăjit pe soţul dumitale. Este lăudabil că ţi-ai asumat responsabilitatea de a avea grijă de copil cât timp părinţii erau, într-un fel sau altul, indisponibili.

îmi era teamă să îmi mut privirile de la el, dar ferestruica din uşă era deschisă şi îl vedeam pe inspectorul-detectiv Gibbs care stătea de cealaltă parte a uşii Din celelalte celule nu se auzea nimic; totul era cufundat în tăcere.

- Am vorbit cu avocatul meu şi m-am gândit. Dacă eşti dispusă să ne păstrezi secretul şi să adopţi copilul în mod oficial prin intermediul unei adopţii închise, astfel încât Cecilia şi Rebecca să nu dea niciodată una de cealaltă, sunt dispus să renunţ la acuzaţia de răpire. Dar vei ieşi din această celulă şi nu vei mai vorbi niciodată despre treaba asta.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

- Dar ce se va întâmpla cu Cecilia?

Barton s-a uitat la mine, lung şi intens.

- Ceciliei nu îi este deloc bine. Dacă îmi refuzi oferta, copilul nu se va întoarce la ea. Trebuie să rămână acolo unde se află, cel puţin deocamdată. Pe fetiţă ar deruta-o prea mult dacă ar fi reunită cu mama ei, pentru ca mai apoi

Cecilia să se îmbolnăvească din nou, iar cele două să fie separate pentru a doua oară.

- *Dar ea este nefericită pentru că nu poate fi alături de fiica ei.*
- *Ei, nu putem noi să decidem de ce a fost declarată nebună Cecilia. Dar cu siguranţă nu este o boală de care să se poată vindeca peste noapte. Să ştii că nu sunt un om nerezonabil şi de aceea îţi şi fac această propunere - în ciuda sfatului dat de surorile mele, aş putea să adaug. Dar aş vrea să spun că dacă nu semnezi acum, va trebuie să ordon ca fetiţa să îţi fie luată de îndată şi dată spre o adopţie închisă undeva în străinătate, ca să nu mai cauzăm şi alte încurcături. Presupun că nu i-ai spus lui Jacob că nu este al dumitale copilul?*
- *Nu, domnule Barton, am zis abia şoptit.*
- *Bine, bine, cred că cel mai bine este să lăsăm lucrurile aşa. în definitiv, el este tatăl copilului. Şi, după câte înţeleg, urmează să fie eliberat în scurtă vreme. Cred că aranjamentul acesta este cel mai bun pentru toată lumea.*
- *Nu înţeleg cum poate să fie bine pentru Cecilia. Te-a iubit, Charles. Nu o putem lăsa în locul acela. Nu voi putea trăi cu asta pe conştiinţă.*
- *A avut o aventură cu soţul tău. Cred că eşti mult prea generoasă. A fost declarată nebună de doi psihiatri. Cred că i-ai fost o foarte bună prietenă, dar dacă o lăsăm să iasă acum, cel mai probabil se va sinucide. Cel puţin aşa există şansa să se facă bine, îngrijită de doctori care ştiu ce fac. Aşadar, îmi dai cuvântul tău?*

Ce puteam face? Dacă refuz şi le-o dau pe Rebecca, ar trimite-o undeva, departe, Cecilia nu şi-ar recupera copilul, iar Rebecca ar ajunge la nişte străini, într-o ţară străină, departe de toţi cei pe care îi iubeşte. Nu o pot pedepsi pe Rebecca numai pentru că eu nu pot trăi cu conştiinţa încărcată.

Gândurile îmi goneau prin cap stând acolo, gândindu-mă la faptul că un bărbat puternic poate decide să ţină o femeie închisă într-un azil dacă este în interesul lui. La faptul că o persoană internată într-un azil de nebuni poate rămâne acolo, uitată, până la moarte.

- *Poate ţi-a devenit o povară prea mare. Ai prefera să luăm copilul?*

Am decis că trebuie să fac cum este mai bine pentru Rebecca, că tot ce
pot spera este ca într-o zi Cecilia să vină şi să ne caute la Seaview. îmi este interzis să vorbesc despre existenţa Ceciliei Din acest moment, eu sunt mama Rebeccăi.
L-am privit în ochi şi am spus:
- Iubesc copilul acesta cu toată fiinţa mea.
- în acest caz, este o fetiţă tare norocoasă. Nu sunt un monstru, Harriet. De aceea nici nu depun plângere pentru răpire. Dar familia mea nu poate permite să izbucnească un scandal de o asemenea amploare.
Detectivul-inspector Gibbs a intrat în celulă şi i-a întins o foaie de hârtie şi un stilou.
- Avem un document pe care să îl semnezi şi în felul acesta îţi va fi încredinţat copilul Rebecca este copilul lui Jacob. Responsabilitatea pentru copil poate fi transferată lui, dacă locuieşte împreună cu tine.
Mi-a întins stiloul şi, după ce i-am aruncat o privire detectivului Gibbs, am semnat şi mi-am asigurat locul în iad. Când s-a ridicat şi şi- a încheiat paltonul, Barton a zis:
- Adopţia închisă nu permite ca cel adoptat şi părinţii biologici să se întâlnească vreodată şi nici măcar să ştie unii de alţii, aşa că nu ai de ce să te temi. Nimeni nu va afla vreodată, iar din acest moment, Rebecca este în mod oficial copilul tău.
Cecilia va afla, am zis eu, înainte ca Charles Barton să se întoarcă pe călcâie şi să plece

.**37.** IRIS. *Ora 10.35 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Iris Waterhouse s-a oprit la uşa sălii de aşteptare pentru rude de la Spitalul St Dunstan, unde mama ei stătea singură în întuneric, cu capul lăsat în jos.
- Te simţi bine, mamă? a întrebat ea.
- Nu prea.

Rebecca nu a ridicat privirea când Iris s-a aşezat lângă ea.
- Mi-au spus că Elizabeth va fi bine, că i-ai salvat viaţa.
- Ei, nu ştiu dacă este chiar aşa.

Iris a văzut cum mama ei îşi ştergea lacrimile.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că am sacrificat atât de multe pentru meseria mea. Şi cu ce cost?
- Mamă, ar fi murit dacă nu erai tu.

- Dacă nu eram eu, Jessie nu ar fi ajuns în starea aceasta şi nu s- ar fi întâmplat nimic din tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să îi fiu alături mereu, nu doar să o smulg pe nepoata mea din ghearele morţii.

Vocea Rebeccăi era abia şoptită.

- Mamă, nu ştiu eu multe despre psihoză, dar sunt destul de sigură că se poate întâmpla oricui. Boala a fost în sângele lui Jessie - tu ai avut-o. Iris s-a oprit o clipă. Şi, din câte se pare, a avut-o şi mama ta.

- îmi este teamă de ceea ce mă aşteaptă în camera aceea. Harriet este mama mea. Tot ce am făcut este pentru ea, datorită ei. Nu pot accepta că a fost totul o minciună.

- Faptul că nu a fost mama ta biologică nu schimbă cine a fost Harriet şi cine eşti tu. Şi ar fi extrem de mândră de tine - *era* foarte mândră de tine. Ştiu sigur că era.

Iris şi-a lăsat capul pe umărul mamei sale.

- Nu cred că ar fi fost mândră de felul în care am tratat-o pe Jessie. Harriet a renunţat la tot pentru a mă creşte. Până într-atât încât am simţit că am responsabilitatea enormă de a trăi pentru amândouă - asta m-a îmboldit mereu de la spate. Cu fiecare bătaie pe care a îndurat-o, juram că nu va fi în zadar.

- Şi nu a fost Uite ce ai reuşit, ce ai obţinut în viaţă.

- Dar dacă nu eşti alături de familia ta - pentru ai tăi -, ce rost au toate celelalte?

- Mamă, nu poţi spune că tot ce ai realizat este în zadar. Ai ajutat atât de mulţi oameni, ai salvat atâtea vieţi. Şi eşti o mamă minunată. Am aflat asta pe pielea mea.

Rebecca a zâmbit slab.

- Am şaizeci şi şapte de ani. Trebuie să încetinesc ritmul. Doar că mi-a fost frică să mă opresc pentru că atunci ar trebui să încep să gândesc. Lucrurile pe care le-am îndurat eu şi Harriet împreună - mi-au bântuit fiecare moment din viaţă.

Iris a scos jurnalul din geantă şi l-a aşezat în poala mamei sale.

- Harriet era foarte mândră de tine. Şi nu te-a răpit de la mama ta, ci nu a avut de ales.

Rebecca s-a uitat la Iris, apoi şi-a coborât privirile la caietul legat în coperte roşii, din piele.

- Acesta este jurnalul lui Harriet? Unde l-ai găsit?

- Era în adăpostul antiaerian. Cred că Jessie l-a găsit. Nu am avut timp să îl citesc cum se cuvine, dar ştiu că soţul Ceciliei a fost cel care a avut grijă ca ea să rămână închisă. I-a spus lui Harriet că şi în cazul în care Cecilia ar fi ieşit de la Greenways, tot nu i-ai fi fost încredinţată ei. Şi că te-ar fi trimis spre adopţie în străinătate dacă Harriet ar fi spus cuiva. Era un om foarte puternic şi voia să ţină scandalul sub preş, iar pe atunci era posibil să aranjezi să îţi închizi soţia undeva. Harriet o iubea pe Cecilia. A rămas la Seaview în speranţa că într-o bună zi Cecilia va ieşi şi va veni în căutarea voastră.

- Prin urmare, prin scandal vrei să spui că tatăl meu şi Cecilia au avut o aventură? a întrebat Rebecca, ridicând privirile spre Iris.

- Nu am citit totul, dar, da, se pare că Jacob a fost tatăl tău.

Rebecca s-a uitat la Iris, iar ochii îi sclipeau de lacrimile gata să îi
cadă pe obraji. Şi-a trecut mâna peste coperta jurnalului.

- Vrei să vii cu mine, ca să o cunoaştem pe Cecilia?

- Sigur că da.

Iris s-a ridicat şi a întins o mână.

Sergentul Galt şi Harvey le aşteptau pe coridor şi nu au spus nimic când le-au văzut ieşind.

- Unde e Jessie? l-a întrebat Rebecca pe Harvey care părea cenuşiu de oboseală.

- Este cu Adam. Se simte bine. Sperăm să le facem rost de un loc într-o unitate de îngrijiri pentru mamă şi copil la Brighton.

- Ce uşurare! Aş vrea să o văd mai târziu, dacă se poate.

- Desigur. Acum doarme, dar ştie că i-ai salvat viaţa lui Elizabeth şi suntem... voiam să îţi mulţumim. Nu vom putea niciodată să te răsplătim pentru ceea ce ai făcut.

- Harvey, este fiica mea. Nu se pune problema de a mă răsplăti.

- Ştiu şi îţi datorez scuze, Rebecca. Mă simt foarte vinovat pentru tot acest dezastru.

- Eu nu vreau decât să fiu prezentă în viaţa lui Jessie şi în cea a nepoatei mele. Amândouă vrem, a zis Rebecca, uitându-se la Iris, care a zâmbit blând către Harvey.

- Deşi voi avea nevoie să îmi dai un interviu în exclusivitate, dacă îmi pierd slujba din cauza aceasta, i-a zis Iris lui Harvey, făcându-i un semn cu ochiul.
Harvey a râs încetişor.
- Cred că măcar atât pot face.
- Te aşteaptă cineva, Rebecca, a zis sergentul Galt cu blândeţe în glas. Mă tem că nu mai avem mult timp. Ii este greu să vorbească şi de aceea nu vă veţi putea spune multe. Are lângă ea o îngrijitoare pe nume Roşie.
Rebecca a încuviinţat din cap.
- Am cunoscut-o, a zis ea încetişor, când au pornit împreună pe coridor.
In cele din urmă, au ajuns la uşa camerei în care se afla Cecilia, iar sergentul Galt a ciocănit încetişor şi a deschis-o. Stând în pat, în poziţie şezândă, era o femeie cu un păr lung şi cărunt, care îi cădea în jurul umerilor. Avea pe faţă o mască de oxigen, iar ochii îi erau închişi.
Femeia în vârstă a deschis ochii verzi şi s-a uitat fix la ea. Şi-a tras în jos masca şi i-a zâmbit blând.
Bună seara, Rebecca. Am auzit că ai fost chemată cu treabă. Mulţumesc că mi-ai adus medalionul

.**38.** REBECCA. *Ora 10.45 seara, miercuri, 19 noiembrie 2014*

Rebecca stătea în pragul uşii. înaintând spre pat, o încerca o stranie senzaţie de linişte. încăperea avea un aer paşnic, iar ea s-a simţit invadată de un sentiment de uşurare la gândul că a ajuns la Cecilia la timp.

Fata care stătuse pe un scaun de lângă pat s-a ridicat în picioare.

- Vreţi să staţi aici? a întrebat-o Roşie pe Rebecca cu glas stins. Ceciliei i s-a administrat o doză de morfină în urmă cu câteva minute şi de aceea este mai mult adormită.

Rebecca s-a aşezat. Timp de o clipă, s-a lăsat liniştea. Pieptul Ceciliei huruia cu fiecare răsuflare când a închis din nou ochii. Aparatul ţiuia în surdină, iar şuieratul oxigenului acoperea tăcerea din cameră.

Rebecca a privit-o pe Cecilia pentru prima dată, sorbindu-i din ochi fiecare părticică a chipului. încercând să cuprindă cât mai multe într-un singur moment. Pielea Ceciliei avea o culoare măslinie, la fel la pielea ei, în ciuda părului blond. Iar silueta firavă şi maxilarul pronunţat i se

păreau familiare. Până şi pe patul de moarte se vedea că Cecilia fusese o frumuseţe.

Incet-încet, Rebecca a întins o mână şi a strecurat-o în mâna Ceciliei. în aceeaşi clipă, mâna femeii s-a închis peste a ei.

Când a vorbit, vocea îi era gravă şi înceată, dar destul de puternică pentru a fi auzită de Rebecca.

- Am aşteptat mult timp să te iau din nou de mână, a zis ea, înecându-se în timp ce încerca să respire.

Rebecca i-a zâmbit Ceciliei, apoi s-a întors spre Roşie.

-Crezi că am putea rămâne singure? Numai noi două.

- Desigur, a zis Roşie, iar Iris i-a zâmbit mamei sale şi cele două femei au părăsit camera.

în cele din urmă, uşa s-a închis. Rebecca a vorbit prima.

- îmi pare rău că ne-a luat atât timp să ne regăsim.

- Am auzit că ai salvat viaţa nepoatei tale, a zâmbit Cecilia privind-o pe Rebecca. Sunt foarte mândră de tine, Rebecca.

- Nu cred că ai fi dacă m-ai cunoaşte bine, a zis Rebecca, iar o lacrimă i-a căzut pe mâna Ceciliei.

- Te cunosc mai bine decât crezi, a răspuns Cecilia şi a reînceput să tuşească.

Rebecca a aşteptat să îşi adune puterile şi să continue.

- Te-am dus în pântece timp de nouă luni, nu uita, ştiu cât eşti de luptătoare. Este timpul să îţi acorzi iertare.

Rebecca s-a încruntat şi a ridicat ochii, întâlnind privirea neclintită a mamei sale.

După ce a inspirat adânc, bătrâna a continuat.

- îmi pare rău pentru ce a trebuit să vezi în noaptea aceea, Rebecca... Şi pentru ce a trebuit să faci.

Rebecca o privea uluită.

- Ai văzut ce s-a întâmplat?

- Da, eram la fereastră, am văzut totul. Nu trebuie să te mai învinovăţeşti.

Rebecca a clătinat din cap, neînţelegând.

- Ai văzut cum l-am împuşcat pe tatăl meu?

S-a ridicat brusc şi s-a apropiat de fereastră.

- Da, şi m-am simţit incredibil de mândră de tine. Eram acolo când o bătea pe Harriet. Am fost o laşă că nu am încercat eu însămi să îl opresc. Mă urăsc pentru că am plecat şi te-am lăsat singură, dar am auzit sirenele şi m-am

speriat. La Greenways reuşiseră să îmi frângă voinţa şi eram înspăimântată de ce aş fi putut păţi.

- Cum poţi fi mândră de mine pentru că am ucis pe cineva? a întrebat Rebecca, întorcându-se şi privind-o pe Cecilia. Nu există nici o clipă în viaţa mea în care să nu mă gândesc la clipa aceea - nici când râd la^ o petrecere, nici chiar atunci când am salvat viaţa nepoatei mele. întotdeauna am crezut că ceva rău se va întâmpla cuiva drag ca pedeapsă pentru ceea ce am făcut. Pentru că sunt o persoană rea, nu una bună.

- Nu, nu este adevărat Erai un copil. Şi trăiseşi ani întregi în teamă, martoră la violenţele înfiorătoare împotriva lui Harriet, a zis Cecilia.

Rebecca a privit noaptea de afară.

- O bătea atât de tare, că nici nu m-a văzut intrând în cameră. Pistolul lui se afla pe birou. îmi arătase cum să îl folosesc, în caz că intra cineva în casă. Nu am avut nici o ezitare. Era aplecat deasupra ei, îi curgea sudoarea de pe frunte din cauza efortului a ceea ce îi făcea. M-am apropiat de el, i-am pus pistolul la tâmplă şi am tras piedica.

Rebecca şi-a privit reflexia în geamul camerei de spital. Simţea şi acum forţa reculului care o dăduse în spate. Mirosul de praf de puşcă. Sângele. Atât de mult sânge.

- Nu am vrut să fac în aşa fel încât să pară că el a făcut-o, dar pistolul mi-a căzut din mână. Nu voiam decât să îl îndepărtez de ea. Dar era prea târziu.

Capul Rebeccăi i-a căzut în palme.

- îmi pare rău, a şoptit Cecilia.

- Nu am spus nimănui până acum. Trebuie să spun poliţiei.

Rebecca a privit neliniştită spre mama ei.

- Sigur, poţi. Dacă asta vrei. Dar nu încercai decât să îţi salvezi mama. Ar fi trebuit să te ducă departe de el şi de Seaview.

- Cred că a stat pentru că a vrut să ne găseşti.

Rebecca s-a întors lângă Cecilia şi s-a aşezat pe scaun.

- Trebuie să ştii ceva. Harriet nu m-a răpit de la tine, nu a avut de ales. Charles i-a forţat mâna. Acum ştiu că te-a iubit foarte mult.

Cecilia a privit spre tavan şi o lacrimă i s-a scurs pe obraz.

- Şi eu am iubit-o.

Rebecca s-a aplecat deasupra Ceciliei, ochii verzi li s-au întâlnit şi i-a şters lacrima.

- îmi pare rău că nu te-am cunoscut.
- M-ai cunoscut. Inima mea ţi-a fost întotdeauna alături, la Seaview. Acolo mă duc acum, a zis ea, chinuindu-se să rostească cuvintele.

Rebecca a început să plângă, neputincioasă în faţa emoţiilor pe care le ţinea în frâu de când se ştia.

Cecilia a reuşit să surâdă.

- Te iubesc, draga mea. îmi pare atât de rău că te-am lăsat singură, copila mea, frumoasa mea Rebecca.

Rebecca îşi privea mama care îşi dădea ultima suflare.

- Promite-mi că te vei ierta, iar eu voi face la fel. Promite-mi, Rebecca. Este timpul să laşi trecutul în urmă şi să îţi permiţi să fii fericită.
- Promit, a zis Rebecca, strângând mâna Ceciliei.
- Te iubesc, a spus Cecilia.
- Şi eu te iubesc, a spus Rebecca încet, nemaiputându-şi stăpâni lacrimile.
- Vrei să-mi citeşti jurnalul lui Harriet? Mi-ar plăcea să aud din nou vocea prietenei mele.

Rebecca a deschis uşa şi i-a cerut lui Iris caietul legat în piele roşie. Deschizându-l la început, s-a aşezat şi, luând-o de mână pe mama ei, a început să citească

.**EPILOG.** *Iunie 2015*

Rebecca Waterhouse şi-a strâns mai bine jacheta din lână groasă, a inspirat şi a intrat cu paşi mici în peştera din Golful Wittering.

Deşi era o zi caldă de iunie, încântarea adusă de razele soarelui se oprea la intrarea în peşteră, iar Rebecca s-a trezit singură în spaţiul rece şi umed unde o lăsase mama ei în urmă cu şaizeci şi opt de ani, pe când era un prunc nou-născut.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lipsa luminii, Rebecca cerceta peştera care cu numai o oră înainte fusese plină de apă înainte de retragerea fluxului, trecându-şi mâna peste stânca alunecoasă. A inspirat profund şi a pătruns mai adânc, atentă să evite băltoacele de apă de mare de la picioarele ei, până ce a ajuns la lespedea acoperită cu alge din capătul grotei.

Zgomotele copiilor care se jucau pe plajă şi claxoanele maşinilor prinse în traficul estival piereau, înlocuite de sunetul slab al plânsetului ei de bebeluş care venea prin ceaţa groasă prin care o vedea pe Cecilia aşezând-o jos,

singură, apoi întorcându-se spre apa cenuşie şi îngheţată a mării.

- Mamă? a răsunat glasul lui Iris în peşteră. Te căutam. Te simţi bine?

Rebecca s-a smuls încet-încet din transă şi s-a întors pe călcâie, a văzut-o pe fiica ei cea mică la intrarea în peşteră, iar în jurul pântecelui ei pronunţat silueta perfectă creată de lumina soarelui.

- Sunt bine, draga mea, îţi mulţumesc, a zis Rebecca, după o pauză lungă, aruncând o ultimă privire înainte de a reface paşii mamei sale dinspre întuneric spre soarele de iunie.

- Ecografia este planificată la prânz, trebuie să plec, a zis Iris, punând o mână pe umărul mamei sale. Eşti sigură să te simţi bine?

- Sigur că da, trebuie să te duci. Te conduc. Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

- Nu, nu vreau decât să mă duc şi să scap odată. M-a tot lovit în dimineaţa asta, aşa că poate de data aceasta...

Rebecca a prins faţa fiicei sale între palme şi a sărutat-o.

- Totul este în regulă.

Iris a dat din cap.

- Sunt puţin tristă că am fost prea îngrijorată şi de aceea nu m- am putut bucura de perioada aceasta.

- Ştiu.

Rebecca s-a prins de braţul fiicei sale şi au pornit să traverseze golful, spre capătul scărilor care duceau la parcare.

Rebecca îi era recunoscătoare fiicei sale pentru că nu încerca să umple tăcerea care le învăluia în timp ce păşeau în acelaşi ritm peste nisipul auriu. Când au trecut de faţada de stâncă, Rebecca a ridicat privirile spre Casa Seaview şi s-a văzut pe ea copilă şi pe Harvey coborând în goană scările spre plajă şi pe Harriet în urma lor, ducând un coş de picnic.

De când o cunoscuse pe Cecilia şi descoperise adevărul, simţea că golful care îi fusese atât de apropiat toată viaţa îi era acum străin; simţea că este un prieten pe care încerca să îl ierte pentru că îi ascunsese un secret de moarte.

- Voiam să-ţi spun ceva, mamă. Sper să nu te superi.

Iris nu s-a oprit din mers, folosindu-se de lipsa de contact vizual pentru a-şi găsi puterea de a continua.

-Jessie m-a rugat să mă mut la ea în apartament timp de o săptămână când vor fi externate din unitatea de îngrijire pentru mamă şi copil. Adam trebuie să lucreze şi îi este teamă să rămână singure.

-De ce m-aş supăra? a zis Rebecca, simţind că îi tresare inima. Este minunat. Este foarte frumos că petreceţi atât timp împreună.

Apa de mare de la picioarele lor le reflecta siluetele, trimiţându-le înapoi către ele. Iris a strâns mai tare braţul mamei sale.

- Ei, ştiu că ai vrea să o vezi pe Jessie mai des, a continuat Iris. Nu vreau să te simţi ofensată.

- Nu mă simt ofensată, iau lucrurile pas cu pas. Rebecca a luat-o pe Iris de mână. Harvey face efortul de a fi prietenos şi mă bucur că pentru prima oară ne vorbim cu toţii.

Rebecca a zâmbit către Iris. Era fiica tatălui ei. Avea inima bună a lui John, mereu gata să ierte. Pe când Jessie semăna cu ea; se agăţau de trecut cu fiecare răsuflare, incapabile să uite.

-Este foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut ca să o salvezi pe Elizabeth, dar se chinuie să-şi depăşească anxietăţile. Te iubeşte cu adevărat, mamă.

Ochii lui Iris se umpluseră de lacrimi.

- Ştiu, şi mai ştiu şi că Jessie încearcă din răsputeri. A trecut printr-o perioadă grea. O vom depăşi. Mă bucur că tu cel puţin construieşti punţile de legătură. Nu mă simt jignită, draga mea, te asigur, tu trebuie să te gândeşti la tine, Iris, şi la copil. îmi trimiţi un mesaj după ecografie?

Iris a dat din cap şi a început să urce scările încet, lăsând în urmă vântul aspru de pe plajă.

- Am primit veşti de la sergentul Galt, a zis Rebecca, grăbindu-se să schimbe subiectul. A primit confirmarea faptului că nu se va continua investigarea faptelor mele din noaptea aceea.

- Este o veste minunată, mamă, a zis Iris, îmbrăţişând-o pe mama ei.

- Da, trebuie să spun că sunt oarecum surprinsă. Mă aşteptam să plătesc în vreun fel pentru uciderea tatălui meu, dar se pare că a trecut prea mult timp ca să se mai facă ceva. Nu există martori, nu sunt dovezi. Nu au decât

cuvântul meu, iar acesta este insuficient. Mi-au păstrat declaraţia la dosar, dar nu am primit nici măcar o mustrare.

- Te-ai întors vreodată la Seaview din seara aceea, mamă? a întrebat Iris, străduindu-se să-şi recapete suflul în timp ce urca ultimele trepte abrupte spre parcare.

-Nu, ar fi prea mult pentru mine, a zis Rebecca scuturând din cap.

- Pot merge eu cu tine, dacă ai vrea, s-a oferit Iris.

Rebecca a strâns-o de mână.

- Ştiu că ai face-o. Dar simt că nu mai vreau să mă cramponez de povestea asta. Cred că uneori casele păstrează în ele prea multe amintiri, a zis Iris, făcându-i un semn din mână lui Mark, care stătea sprijinit de maşină şi arăta spre ceasul de la mână.

- Vânzarea casei tale a decurs bine? a zis Rebecca.

-Da, se pare că nu este cel mai plăcut sentiment din lume să te agăţi disperat de un trecut care nu te mai vrea. Este un pic ciudat să fiu cu cineva care mă iubeşte cu adevărat. Şi care nu va fi dezamăgit dacă pierd copilul.

Iris s-a oprit, iar Rebecca i-a zâmbit cu blândeţe fiicei sale, care a continuat să vorbească.

-Şi cred că sunt uşurată că Jessie face parte din viaţa noastră şi că putem, în sfârşit, să vorbim despre ceea ce ţi s-a întâmplat în noaptea aceea. Secretul a ieşit la lumină, în loc să putrezească înăuntrul nostru şi să-şi ia birul. Dar ştiu că pentru tine nu a fost uşor, mamă.

- Nu ştiu ce să zic. Mă bucur că am ajuns în acest punct, dar, ca să fiu sinceră, aş vrea să pot înţelege de ce mi-a ascuns Harriet atâtea. Poate plănuia să îmi spună, numai că, evident, n-a mai apucat să-şi ia la revedere.

- Ei bine, totul este aici. Ţi-am mai spus, cred că ar trebui să citeşti ultima pagină pe care a scris-o.

Iris a băgat mâna în geantă şi a scos jurnalul legat în piele roşie.

-îţi mulţumesc că ai avut grijă de el, a spus Rebecca, luând caietul în mâini cu grijă. Până acum mi-a fost imposibil să-i fac faţă.

- Cred din tot sufletul că te va ajuta, a zis Iris, fluturând o mână spre Mark, care se aşeza în maşină. Trebuie să plec. Te sun după aceea.

Rebecca a încuviinţat din cap şi a strâns-o în braţe pe fiica ei.

- O să mă gândesc la tine, draga mea. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.
- Ştiu, a spus Iris, îndepărtându-se încet de mama ei.

Rebecca s-a uitat către copiii de jos, care alergau pe nisipul cald înspre apele turcoaz ale mării. Aceeaşi mare care i-o răpise pe Cecilia în noaptea aceea fatală. S-a întors şi a pornit pe poteca ce ducea spre Casa Seaview, închipuindu-şi în minte picioruşele ei de la cinci ani încălţate în sandalele preferate, din piele roşie.

Erau aproape cincizeci şi cinci de ani de când traversase ultima oară cărarea aceea din piatră acoperită cu pietriş care lega Ferma Seaview de căsuţa în care îşi petrecuse primii treisprezece ani din viaţă, dar îi cunoştea atât de bine fiecare denivelare şi răsucire, că ar fi putut să o parcurgă legată la ochi, chiar şi acum.

Când a ajuns la Casa Seaview, s-a aşezat pe ultima treaptă, a aşezat în poală jurnalul lui Harriet şi a inspirat adânc. A deschis cu grijă la ultimele pagini şi a început să citească.

Astăzi este ziua în care Jacob se întoarce de la Greenways. Simt deja că s-a schimbat atmosfera din mica noastră casă. îmi duc frica dintr-o cameră în alta, umplu toată casa cu ea.

Ce urât din partea mea, să îmi fie groază de întoarcerea soţului meu pe care l-am iubit atât de mult şi care a suferit mai mult decât poate îndura un om. îmi tot revine în minte ziua aceea în gară, când Jacob s- a întors din Normandia şi eu am aşteptat venirea trenului cu soldaţi pe peronul aglomerat.

Simţeam în aer electricitatea emanată de mulţimea de oameni care strigau bucuroşi către soldaţii agăţaţi de geamuri, majoritatea bandajaţi sau cu vreun membru sau altul legat cu eşarfe. Nu voi uita niciodată tăcerea care s-a aşternut când s-au deschis uşile şi au început să descarce tărgile, cărându-i pe cei grav răniţi, bărbaţi cu cioturi în loc de picioare, care nu vor mai merge niciodată, iar apoi purtătorii de tărgi au început să strige „Faceţi loc" către familiile care se călcau în picioare, disperate să ajungă la cei dragi ai lor.

O femeie cu un copil mic a trecut pe lângă mine, grăbindu-se spre un bărbat cu nişte cicatrice îngrozitoare pe chip şi cu un singur picior, pe care reuşea să meargă cu ajutorul cârjelor. Băieţelul cu ochii albaştri pe care femeia îl ţinea în braţe a început să ţipe de frică văzându-şi tatăl pentru prima dată. Era o asemenea revărsare de emoţii, încât era greu să rămâi netulburat. M-am concentrat pe găsirea lui Jacob în mulţime. Dar nu se vedea niciunde. Am căutat pe tot peronul, până ce a apărut într-un târziu, palid şi slăbit, clipind orbit de lumina soarelui ca şi cum se ridicase din iad, iar când m-a văzut, a început să plângă - de parcă uşurarea pe care o simţea acum, că totul se sfârşise, era prea greu de suportat Am alergat spre el şi l-am prins în braţe, dar m-a copleşit senzaţia că nu acesta era sfârşitul, ba chiar dimpotrivă. Am simţit că era începutul a ceea ce urma să se petreacă. Iar când trenul a părăsit peronul lăsându-ne singuri, am simţit că ia cu el toată fericirea mea, că nu vom mai fi niciodată la fel. Războiul din Europa se sfârşise, dar al nostru abia începea.

în timp ce scriu toate acestea, stau pe un balansoar pe balconul dormitorului meu şi privesc soarele care se ridică peste Golful Wittering. Spectacolul zorilor este impresionant şi, când mă uit la fetiţa mea adormită în pat, nu pot decât să sper că i-am insuflat puterea de a rezista la schimbările care ne aşteaptă. Aceasta este crucea mea, pe care trebuie să o duc. Nu mă interesează propria-mi suferinţă, pentru că am cel mai mare dar pe care mi l-aş fi putut dori vreodată: o am pe frumoasa mea Rebecca. Dar mă simt foarte vinovată că va suferi pentru păcatele mele. Crescând-o la Seaview, aşa cum şi-ar fi dorit Cecilia, sper doar să fie destul de puternică pentru a învinge furtuna care ne aşteaptă. Voi face tot ce pot ca să o protejez şi să o iubesc.

Sper că dacă într-o zi va descoperi adevărul, mă va ierta. Am iubit-o pe Cecilia. Intenţia mea a fost aceea de a o salva pe Rebecca, iar ea m-a salvat pe mine. Poate că nu este sânge din sângele meu, dar mi-aş da viaţa pentru ea.

Privind prin ceaţa lacrimilor la soarele care apunea peste Golful Wittering şi imaginându-se la cinci ani, cum înota în valuri spre Harriet, a auzit bâzâitul telefonului care a readus-o în prezent. Cu inima cât un purice, a băgat mâna în geantă şi a văzut mesajul de la Iris.

„Copilul este foarte bine. Ne-a făcut un semn cu mâna. Te iubesc, mamă."

Dragă cititorule,

Clădirile ne vorbesc. Au inimă şi istorie şi secrete şoptite printre podelele care scârţâie. De îndată ce le treci pragul, îţi provoacă o anumită senzaţie pe care nu o poţi explica.

Pe când căutam un decor în care să îmi plasez noul meu roman, *Fetiţa pierdută*, o hartă în alb-negru a oraşului Chichester pe care am văzut-o din întâmplare la Hotelul Goodwood din Sussex şi imaginea ştearsă a unei clădiri denumite „Azilul Regional de Nebuni" mi-au dat fiori pe şira spinării.

De îndată ce am ajuns acasă, am sunat-o pe soacra mea, fost detectiv de poliţie. A fost atât de drăguţă, încât a mers cu noi la

Chichester, ca să aruncăm o privire la clădirea care fusese odată Spitalul de Psihiatrie din Graylingwell, iar acum fusese transformată într-o clădire cu apartamente de lux. Pe vremea când lucra, în anii şaptezeci, condusese acolo câteva suflete pierdute, oameni care urmau să fie internaţi la Graylingwell şi era familiarizată cu locurile.

Era o zi frumoasă de iarnă, străbăteam terenul din jur, sorbind atmosfera şi fotografiind clădirile vechi, rămase intacte, dar căzute în paragină. în ciuda elegantei noi faţade a clădirii de apartamente, se simţea încă trecutul acelui loc. îmi imaginam cum se plimbau prin jur pacienţii şi vizitau capela - încă intactă.

Cu toate acestea, în ciuda faptului că încercam să simt atmosfera locului, încă nu aveam povestea. Dar în timp ce ne îndepărtam de impunătoarea clădire victoriană, soacra mea a zis:

- Ştiaţi că până prin anii cincizeci, dacă un bărbat bogat se plictisea de nevasta lui, putea să o închidă aici, ca să se poată însura cu amanta?

Aproape că am făcut un accident. O femeie sănătoasă putea fi închisă pe viaţă la dispoziţia soţului? S-a dovedit a fi adevărat. Legea Cauzelor Matrimoniale din 1937 a extins motivele pentru divorţ care, până la acea dată, fusese numai adulterul, pentru a include părăsirea nejustă a domiciliului conjugal timp de doi ani sau mai mult, actele de cruzime, nebunia nevindecabilă, incestul sau sodomia. Cum divorţul se obţinea foarte greu, mulţi soţi apelau la dovezi falsificate

ale infidelităţii sau, într-adevăr, „aranjau" ca soţiile lor să fie declarate nebune şi să fie închise, pentru a scăpa de scandal sau de repercusiuni.

Eram îngrozită... şi în acelaşi timp îmi găsisem inspiraţia. Aveam subiectul şi clădirea. Acum nu mai aveam nevoie decât de personaje şi, de cum am început să cercetez partea aceea incredibilă şi ascunsă a trecutului nostru recent, au ieşit la iveală aceste lucruri.

Sper că v-a plăcut să citiţi romanul *Fetiţa pierdută* la fel de mult cum mi-a plăcut mie să îl scriu

.MULŢUMIRI

9

Fetiţa pierdută a impus o mulţime de situaţii în care luam notiţe febrile în timp ce vorbeam cu mulţi oameni extrem de deştepţi şi de binevoitori, care apoi au avut de suportat multe mesaje trimise de mine cu textul „O ultimă întrebare, te rog".

în ordine aleatorie, le mulţumesc moaşei Alexis Strickland, cu care am petrecut multe ore în care mi-a vorbit despre experienţa în salonul postnatal şi mi-a împărtăşit observaţiile ei pătrunzătoare referitoare la psihoza postnatală. îi mulţumesc lui Lorraine Lindsay- Gale care m-a ajutat cu cercetarea. îi mulţumesc, de asemenea, minunatei şi răbdătoarei Katie Alexiou, avocată genială specializată în divorţuri şi cu siguranţă prima doamnă pe care ai vrea să o ai de partea ta atunci când te-ai hotărât să îţi transformi soţul într-un fost soţ.

îi mulţumesc minunatului David Williams, mai bine cunoscut drept Legendarul Dave „Valul" Williams, pentru orele petrecute la telefon, e-malurile şi verificările tuturor aspectelor de natură pediatrică - îţi sunt pe veci îndatorată. Şarmantului Barone Hopper, care cu multă bunătate m-a invitat în casa lui pentru a vorbi despre activitatea lui de asistent social la Spitalul de Psihiatrie Greenways din Chichester în anii 1960. Ca întotdeauna, îi mulţumesc minunatei mele soacre, Sue Kerry, care mi-a împărtăşit din îndelungata ei experienţă de detectiv de poliţie, pentru dragostea ei pentru cercetare şi pentru răbdarea ei în căutarea detaliilor - ceea ce mie îmi lipseşte cu desăvârşire.

îi mulţumesc grozavei doctoriţe Jan Kohler, oncolog pediatric la pensie acum, care mi-a adus de multe ori lacrimi în ochi în timpul discuţiilor noastre telefonice despre

poveşti din cariera sa incredibilă, despre lupta ei neobosită pentru a salva viaţa copiilor cu cancer. Ca toţi îngerii, Jan nu consideră faptele sale eroice (dintre care cel mai de seamă mi se pare a fi faptul că a fost prima femeie specialist în pediatrie din Southampton, în acelaşi timp reuşind să fie mamă şi să alăpteze).

Mulţumiri din suflet lui Sue Stapely, avocat şi manager, care mi-a trimis nenumărate e-mailuri ca răspuns la întrebările mele despre căsătorie şi drepturile femeilor în anii 1950. M-a uimit să descopăr cât de greu era să obţii divorţul între sfârşitul anilor 1940 şi anii 1970 şi câtă osteneală îşi dădeau oamenii pentru a scăpa dintr-o căsătorie nefericită. De asemenea, îi sunt recunoscătoare doctorului Alain Gregoire, specialist în psihiatrie perinatală, care mi-a povestit despre tratamentul sever la care erau supuse mamele care sufereau de psihoză postnatală în anii 1940. Şi lui Hannah Perrin, de la Colegiul Regal al Psihiatrilor, care m-a pus în legătură cu doctorul Alain Gregoire şi m-a ajutat să dau de el! Mulţumesc genialei doctoriţe Claire Emerson, care mi-a explicat toate micile detalii ale activităţii de la Urgenţe şi Accidente şi mi-a vorbit despre pneumonie şi hipotermie - ţie îţi revine, fără îndoială, premiul pentru primirea celor mai multe mesaje cu textul „Scuze, încă o întrebare". Mulţumesc Jessicăi Webb pentru că m-a introdus în lumea terapiei prin artă şi pentru că mi-a fost prietenă bună şi m-a încurajat întotdeauna. Mulţumiri imense şi pentru Aimee Di Marco, care mi- a strunit cu răbdare ideile exagerate pe care le aveam despre viaţa într-un salon de spital şi a extras cu atenţie dintre ele părţile care erau mai apropiate de adevăr. Multe mulţumiri doctoriţei Nadine Keen, specialist în psihologie clinică, care mi-a vorbit îndelung, în măsura în care i-o permitea programul foarte aglomerat, despre psihoza postpartum, cât şi despre sistemele care operează astăzi şi care sunt menite să protejeze mama şi copilul. Ca întotdeauna, mulţumesc minunatei Vicky Seal, paramedic, care mi-a explicat ne-sfârşitele proceduri şi scenarii medicale de cod albastru şi pentru că este un om şi o mamă fabuloasă pentru frumoasa mea Olivia. Nesfârşită recunoştinţă pentru splendida Michelle Barr, care pare să aibă o nelimitată listă de persoane cu care mă pune în legătură şi pentru că este atât de inimoasă.

Mulţumesc minunatei mele agente literare Kate Barker, pentru toate eforturile depuse pentru ca visurile mele să prindă aripi, întregii echipe de la Haedline: Sherise Hobbs, pentru răbdarea, bunătatea şi inteligenţa ta, Phoebe Swinburn, Georgina Moore, Olivia Allen, Vivian Basset, Jennifer Doyle, Rebecca Bader şi Nathaniel Alcaraz-Stapleton, pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi acodat. Incredibilelor mele surori, Polly, Sophie şi Claudia, pentru că mi-aţi fost mereu alături, şi fetelor mele, Sophy Lamond, Claire Quy, Clodagh Hartley, Kate Osbaldeston, Harriet De Bene, Suzanne Lindfors şi Rebecca Cootes. Esra Erdem şi Laura Morris, vă mulţumesc că sunteţi salvatoarele mele. Ultimele, dar nu cele din urmă mulţumiri ale mele se îndreaptă spre îngerii mei (din iad) Grace şi Eleanor. Nu ştiu ce înseamnă să treci prin iadul care este psihoza postnatală, dar este de ajuns să spun că sunt fericită că au trecut primii ani de viaţă şi acum am privilegiul de a vă vedea crescând şi devenind fete uimitor de frumoase, curajoase, bune şi nostime.

în cele din urmă, îi mulţumesc celui care este stânca mea, soţul meu, Steven, care m-a ţinut de mână când am traversat momentele de criză, perioadele de transformare şi toate capitolele vieţii. Te iubesc mai mult decât ar putea-o descrie şchioapele mele eforturi de a găsi cuvintele potrivite.

Un lanţ de dealuri din calcar care se întinde pe o suprafaţă de 670 km^2 de- a lungul ţinuturilor de coastă din sud-estul Angliei

Fulger, în limba germană; *London Blitz* - termen folosit de presa britanică pentru campania germană de bombardare a Londrei, în perioada 1940-1941

Plită şi sobă făcută din fontă, inventată în Suedia şi produsă exclusiv în Marea Britanie începând cu anul 1957

Cel mai mare lanţ de supermarketuri din Marea Britanie Produs de dezinfectare şi curăţare

Personajul principal din cartea celebră *The Tale ofPeter Rabbit (Povestea lui Peter Iepuraşul),* scrisă şi ilustrată de Beatrix Potter, publicată în 1902 Ziar tabloid din Marea Britanie, înfiinţat în anul 1903 Personaje din spectacolele populare de teatru de păpuşi, datând încă din epoca victoriană